

«Η Γερμανία καλεί...»

Η Φωνή του Ουίλιαμ Τζόυς

«Η Γερμανία καλεί...»

Η Φωνή του Ουίλιαμ Τζόυς

Μετάφραση – Σύνθεση – Επιμέλεια:
Βασίλειος Τραγάρας

Kukneion Asma

Τίτλος πρωτοτύπου:
«Η Γερμανία καλεί…» Η Φωνή του Ουίλιαμ Τζόυς

Η παρούσα έκδοση αποτελεί μια συλλογή των ιδεών του Ουίλιαμ Τζόυς, μέσα από τη δική του πένα, μέσα από το δικό του μικρόφωνο, και είναι μια απόπειρα να καλυφθεί το βιβλιογραφικό κενό και το ιστορικό πλαίσιο της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας (1933-1945).

Μετάφραση – Σύνθεση – Επιμέλεια:
Βασίλειος Τραγάρας

William Joyce

ᛘ 1906 – 1946 ᛦ

«…Ποιος γνωρίζει σήμερα ότι υπήρξε κάποτε ένας Ουίλιαμ Τζόυς, και πολλοί άλλοι σαν κι εκείνον; Τους γνωρίζω και τους θυμάμαι. Και τους Θεούς τους, που τους έχουν επιστρέψει στη Βαλχάλλα των ηρώων, ώστε να αναδημιουργηθούν…»

Μιγκέλ Σερράνο

Kukneion Asma

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το τελευταίο μήνυμα που παρέδωσε στον αδελφό του, Κουέντιν, στις 3 Ιανουαρίου 1946, λίγο πριν εκτελεστεί:

«Στον θάνατο, όπως και σε αυτή τη ζωή, αψηφώ τους Ιουδαίους που προκάλεσαν αυτόν τον τελευταίο πόλεμο· και αψηφώ τη δύναμη του Σκότους που αντιπροσωπεύουν. Προειδοποιώ τον βρετανικό λαό για τον επιθετικό ιμπεριαλισμό της Σοβιετικής Ένωσης. Είθε η Βρετανία να γίνει ξανά μεγάλη· και την ώρα του ύψιστου κινδύνου για τη Δύση, είθε η σημαία του Αγκυλωτού Σταυρού να εγερθεί από τις στάχτες, στεφανωμένη με τις ιστορικές λέξεις: «Ihr habt doch gesiegt!» (Και όμως, έχετε νικήσει!). Είμαι υπερήφανος για τις ιδέες μου· και λυπάμαι για τους υιούς της Βρετανίας, που έχουν πεθάνει χωρίς να ξέρουν το γιατί.»

William Joyce

Heil Hitler!

Εισαγωγή

Αγαπητέ αναγνώστη,

Το πόνημα που πρόκειται να διαβάσεις αποτελεί ένα δείγμα των ιδεών που πρόλαβε να εκφράσει, όσο ζούσε, ο Ουίλιαμ Τζόυς. Όντας ένα από τα πιο αντιπροσωπευτικά παραδείγματα ενός ευρωπαίου Εθνικοσοσιαλιστή, ο Ιρλανδός, που γεννήθηκε στην Αμερική, που ανδρώθηκε στην Αγγλία και που αφιέρωσε τον αγώνα και τη δράση του στο πλευρό του Φύρερ, στη Γερμανία, υπήρξε από την αρχή ως το τέλος του Μεγάλου Πολέμου ο πιο περιβόητος καταζητούμενος της κυβέρνησης του Ουίνστον Τσώρτσιλ.

Όταν στα τριάντα εννιά του χρόνια εκτελέστηκε δι' απαγχονισμού από τις δυνάμεις που πολέμησαν τον Αδόλφο Χίτλερ και τη ριζοσπαστική του ιδεολογία, το όνομα του Τζόυς – εκτός από λίγες αξιόλογες περιπτώσεις – θάφτηκε στη λήθη. Μας σώθηκαν όμως τα γραπτά του, τα βιβλία του και οι ραδιοφωνικές του εκπομπές της περιόδου 1939-1945. Με μεγάλη προσπάθεια, ένα μέρος αυτών περιλαμβάνεται στο δημιούργημα που έχεις ήδη αρχίσει να διαβάζεις. Εν γνώσει μου, αποφεύγω να αναφέρω πολλές λεπτομέρειες του βίου του· μια ξεχωριστή προσπάθεια, μια βιογραφία του, πιθανότατα, κρίνεται καταλληλότερη.

Περνώντας στο πρακτικό κομμάτι του έργου, αυτό χωρίζεται σε δύο μέρη. Στο πρώτο, καταγράφονται επιλεγμένα αποσπάσματα από το συγγραφικό του έργο. Για την παρούσα έκδοση χρησιμοποιήθηκαν δύο από τα πιο γνωστά του έντυπα έργα: το *«Εθνικοσοσιαλισμός Τώρα!» (1937)* και το *«Λυκόφως πάνω από την Αγγλία» (1940).* Τα υπόλοιπα δύο, *«Δικτατορία»* και *«Φασισμός και Ιουδαϊσμός»*, πραγματεύονται ζητήματα συγγενικά του Εθνικοσοσιαλισμού και της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας (1933-1945). Όσον αφορά τα αποσπάσματα που έχουν επιλεγεί, προτίμησα να μην συμπεριλάβω τις εκτενείς αναλύσεις και προτάσεις του σχετικά με το οικονομικό σύστημα της, τότε, Μεγάλης Βρετανίας. Παρομοίως, απέφυγα τις όποιες αναφορές στην πολιτική ιστορία της, καθώς και στα ζητήματα που, τότε, την ταλάνιζαν.

Στο δεύτερο μέρος, παρατίθενται αποσπάσματα από τις ραδιοφωνικές εκπομπές που πραγματοποίησε από τα εδάφη του ισχυρού Ράιχ, υπέρ του Εθνικοσοσιαλισμού και υπέρ της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Αυτά

επιλέχθηκαν αναφορικά με το περιεχόμενό τους, προτιμώντας να μην συμπεριληφθεί η πληθώρα των ειδήσεων που πληροφορούσαν τον αγγλόφωνο κόσμο για τις εξελίξεις στα πεδία των μαχών και στον στρατιωτικό χάρτη του πολέμου, γενικότερα. Στόχος μου είναι η διείσδυση στον πνευματικό κόσμο του Ουίλιαμ Τζόυς, έτσι όπως αυτός εκφράστηκε μέσα από το μικρόφωνο και την πένα του. Σημαντικό, σε αυτήν την διείσδυση, είναι το κεφάλαιο «Διάφορα Αποσπάσματα», στο οποίο καθίσταται οφθαλμοφανές ότι μέχρι την τελευταία του πνοή, ο Ουίλιαμ παρέμεινε ένας Χιτλερικός, ένας ασυμβίβαστος Εθνικοσοσιαλιστής, ο οποίος – κατά την κοσμοθεωρία του – αγωνιζόταν για το καλό της Μεγάλης Βρετανίας. Σε αυτήν του την πάλη, δεν ήταν μόνος: είχε στο πλάι του τη σύζυγό του, Μάργκαρετ. Ήταν εκείνη που τον ακολούθησε στη Γερμανία, που αγωνίστηκε μαζί του, μα κι εκείνη που μόλις τον είδε αιχμάλωτο στο Φλένσμπουργκ, του κραύγασε *«Erin go Bragh!» (Ιρλανδία για πάντα!).*

Μετά την εκπλήρωση των, διά χειρός και διά στόματος, αποσπασμάτων του πρώην Βρετανού Φασίστα, παραθέτω ένα επαρκές φωτογραφικό υλικό που ίσως καταστεί χρήσιμο στον αναγνώστη και ερευνητή. Ακολούθως, στο τέλος του συγκεκριμένου πονήματος έχουν προστεθεί ευρετήρια για τον ευκολότερο εντοπισμό των αποσπασμάτων του δευτέρου μέρους.

Αυτή η ταπεινή προσπάθεια, στο σύνολό της, επιχειρεί, με όσες δυνάμεις διαθέτει, να διατηρήσει στην επιφάνεια το αποδεδειγμένο ιστορικό έργο της συγκεκριμένης προσωπικότητας. Όπως και να 'χει, ο προδότης για πολλούς, ο μάρτυρας για άλλους, Ουίλιαμ Τζόυς, έχει ήδη κριθεί για ένα και μόνο πράγμα: στις δυσκολότερες ώρες για τον ίδιο και την πατρίδα του, εκείνος παρέμεινε πιστός· πιστός στην ιδεολογία που πρέσβευε, πιστός στον Ηγέτη που – κατά τον ίδιο – θα άλλαζε την τάξη πραγμάτων, και τέλος, πιστός στην εσωτερική φωνή που μόνο ο ίδιος άκουγε. Ακόμη κι αν το τελευταίο σήμαινε τον θάνατό του.

Ab imo pectore,
Βασίλειος Τραγάρας

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Αποσπάσματα από το

«Εθνικοσοσιαλισμός Τώρα!»

Εκδόθηκε για πρώτη φορά στο Λονδίνο το 1937,
στην αγγλική γλώσσα,
από την Εθνικοσοσιαλιστική Λίγκα (NSL).

Ασχολούμαστε με τον Εθνικοσοσιαλισμό για τη Βρετανία, διότι είμεθα Βρετανοί. Η Λίγκα μας αποτελείται εξ ολοκλήρου από Βρετανούς· και για να κερδίσουμε εδώ τη νίκη για τον Εθνικοσοσιαλισμό, θα πρέπει να εργαστούμε αρκετά σκληρά προτού ασχοληθούμε με το εμπνευσμένο έργο της παρουσίασης του Εθνικοσοσιαλισμού κάπου αλλού.

Βεβαίως, το όνομα του Αδόλφου Χίτλερ θα είναι για πάντα συνδεδεμένο με τον Εθνικοσοσιαλισμό, όπως και το όνομα του Μαρκόνι θα είναι συνδεδεμένο με το ραδιόφωνο· το πρώτο, ο Εθνικοσοσιαλισμός, είναι πιο αναγκαίος από το δεύτερο, το ραδιόφωνο, που έχει εδραιωθεί σε κάθε σπιτικό, αν και αντιπροσωπεύει μία από τις λίγες εκπληκτικές εφευρέσεις που δεν εγέρθηκαν από τη γη και τον λαό μας.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός, ωστόσο, ασχέτως του ποιος χρησιμοποίησε πρώτα τον όρο ή ένιωσε πρώτα το πνεύμα του, θα πρέπει να εγερθεί από τη γη και τον λαό – αλλιώς, καθόλου. Δεν πηγάζει από κάποιο πρόσκαιρο παράπονο, μα από την επαναστατική λαχτάρα του λαού να λυθεί από τα δεσμά του αηδιαστικού, ρυπαρού, δημοκρατικού υλισμού, χωρίς να αναγκαστεί να βάλει τις χειροπέδες ενός μαρξιστικού υλισμού, ο οποίος, χωρίς τις χειροπέδες, είναι όμοιος με τον δημοκρατικό. ***(Κεφ. 1ο, σελ. 1)***

Η μέθοδός του *(ενν. του Φύρερ, του Αδόλφου Χίτλερ)* είναι για τη Γερμανία, η δική μας, για τη Βρετανία· ας βαδίσουμε τα μονοπάτια μας με αμοιβαίο σεβασμό, ο οποίος σπανίως αυξάνεται με τη διαδικασία δανεισμού. ***(Κεφ. 1ο, σελ. 1)***

Ο «Εθνικισμός» και ο «Σοσιαλισμός» είναι δύο όροι που κατανοούνται ξεχωριστά στην πατρίδα μας. Οι λέξεις είναι αγγλικές, όσο κάθε άλλη. Ξέχωρες, δεν έχουν κανένα απολύτως νόημα· μόνο συνδυασμένες, αντιπροσωπεύοντας τη μία, αληθινή πραγματικότητα, θα μπορέσουν να έχουν νόημα για τον άνθρωπο ο οποίος, εκτός από την αγάπη του για την πατρίδα, αγαπά τον λαό της ίδιας του της φυλής, που κατοικεί στη γη του.

Ο «Εθνικισμός» κατανοείται ως η πίστη στο Στέμμα, στη σημαία, στην αφηρημένη έννοια της Βρετανίας, και σε άλλες αξίες, λιγότερο ένδοξες.

Στον «Σοσιαλισμό», σύμφωνα με τον κ. Μπρέιλσφορντ, έχουν δοθεί μερικές εκατοντάδες σημασίες· ωστόσο, σημαίνει την πίστη στις μάζες των εργαζόμενων ανθρώπων, στις καλύτερες συνθήκες ζωής για εκείνους, και σε άλλες αξίες, λιγότερο ένδοξες.

Αν σε αμφότερες τις «δύο περιπτώσεις» απορρίψουμε τις «άλλες αξίες, λιγότερο ένδοξες», ας μου επιτραπεί ο ευφημισμός, μένουμε με κάποιες αξίες οι οποίες όχι μόνο δεν αντιτίθενται, όχι μόνο είναι συμβατές, μα είναι ξεκάθαρα και απόλυτα σε αρμονία μεταξύ τους. ***(Κεφ. 1ο, σελ. 2)***

Ο Εθνικισμός και ο Σοσιαλισμός θα πρέπει να είναι είτε μία ευλογία, είτε δύο κατάρες. ***(Κεφ. 1ο, σελ. 2)***

Το έθνος και ο λαός θα πρέπει να είναι ένα· δεν θα πρέπει να υπάρχει διχόνοια μεταξύ του ίδιου του λαού. Οι πόλεμοι των τάξεων και οι κομματικοί πόλεμοι έχουν υπολογιστεί να δημιουργούν τέτοιες διχόνοιες, και συνεπώς, είναι από μόνοι τους κακόβουλοι. ***(Κεφ. 1ο, σελ. 3)***

Όπως και να έχει, ισχύει ότι η ανθρώπινη κοινωνία, εκτός αν είναι το θύμα της αναρχίας, ρέπει προς την οργάνωση. Ένα έθνος η λαός θα πρέπει να είναι ένας ζωντανός οργανισμός, να μην είναι παρά ένας αδιαχώριστος ανθρώπινος οργανισμός, στον οποίο ο διαχωρισμός θα ισοδυναμεί με την αρρώστια ή τον θάνατο. Αυτή η αρχή ίσως παρουσιαστεί από κάποιους ως ολοκληρωτική, και από άλλους ως οργανική· ο όρος «οργανική» μας εξυπηρετεί πολύ καλά. Σε έναν οργανισμό, κανέναν μέρος του δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς να γίνει αναφορά στο όλον του· διαφορετικά, πεθαίνει. Ούτε το όλον του μπορεί να θεωρηθεί χωρίς να γίνει αναφορά στα μέρη του, τη στιγμή που το ίδιο το όλον εκφράζει πολλά περισσότερα από το απλό άθροισμα των μερών του, και αυτό διότι μέσα του ρέει η πηγή της ζωής.

Ας συγχωρεθεί αυτός ο φιλοσοφικός μου πλατειασμός· μα είναι αναγκαίο να δείξω το γιατί ο Εθνικοσοσιαλιστής απαιτεί την αληθινή, τέλεια ένωση του λαού, για να τον απελευθερώσει από τις ταξικές και κομματικές διαμάχες, από τη διχόνοια και το μίσος. Μέχρις ότου ένας άνδρας πει «η χώρα μου με αντιπροσωπεύει», θα είναι δύσκολο να περιμένει κανείς να πει, για μια αόριστη περίοδο, «αντιπροσωπεύω τη χώρα μου». ***(Κεφ. 1ο, σελ. 3)***

Το να αναθεματίζεις τους κομμουνιστές είναι εύκολο, ενάρετο και αναγκαίο· μα θα ήταν πολύ πιο αποτελεσματικό να τους καταστρέψεις, όχι με ένα κουδούνι, ένα βιβλίο κι ένα κερί, μα με το να δώσεις σε κάθε άξιο πολίτη έναν λόγο να ευγνωμονεί την πατρίδα του. Ας γιατρευτούν οι

αληθινές πληγές του λαού, και η απέλαση μερικών εκατοντάδων ανατολίτικων εγκληματιών θα επαρκεί, ώστε να φιμωθεί, για πάντα, ο κομμουνισμός σε αυτήν τη χώρα.

Επιπλέον, όπως κάθε οργανισμός απαιτεί ένα αίσθημα και μέσα κατεύθυνσης, έτσι κι ένας λαός απαιτεί μια ηγεσία και μια κυβέρνηση. Ο στόχος της ηγεσίας είναι να κατευθύνει, κι εκείνος της κυβέρνησης είναι, υπεράνω όλων, να εμποδίσει την ελευθερία μερικών να γίνει η σκλαβιά των άλλων.

Ένας λαός χωρίς καλούς ηγέτες είναι ένα φτωχό πράγμα, χωρίς λόγο ύπαρξης, χωρίς κατεύθυνση ή έναν επιδιωκόμενο στόχο. Η εξουσία είναι αναγκαία σε όλες τις ανθρώπινες υποθέσεις. Μα κάθε άνδρας που εποφθαλμιά να είναι ηγέτης, θα πρέπει να θυμάται πάντοτε την ουσιώδη αλήθεια ότι ένας ηγέτης δεν παίρνει ποτέ περισσότερη αφοσίωση από αυτήν που δίνει. Το όλο νόημα της αφοσίωσης είναι η αμοιβαία καλή πίστη. Ως εκ τούτου, υπάρχει μόνο μία δέσμευση μεταξύ των ηγετών και εκείνων που καθοδηγούνται. Εκείνοι που καθοδηγούνται θα πρέπει να σκέφτονται, πάντα, το έθνος· και οι ηγέτες θα πρέπει να σκέφτονται, πάντα, τον λαό. Όσο διαρκεί αυτή η δέσμευση, θα υπάρχει πάντοτε μια σταθερή σύμπνοια. ***(Κεφ. 1ο, σελ. 3-4)***

Ο Εθνικοσοσιαλισμός απαιτεί όλοι να ζουν για να υπηρετούν το έθνος· και ο Εθνικοσοσιαλισμός θα πρέπει, συνεπώς, όσο μπορεί, να εγγυηθεί την καταλληλότητα όλων γι' αυτήν την υπηρεσία. Η φροντίδα της μητέρας και του παιδιού είναι μια ευθύνη πολύ μεγαλύτερη από οποιαδήποτε οικονομική μελέτη· η τσιγκουνιά σε αυτήν την ευθύνη είναι κλασικό παράδειγμα λανθασμένης οικονομίας. ***(Κεφ. 2ο, σελ. 18)***

Στο τελευταίο κεφάλαιο, αναφερθήκαμε στα συστήματα διακυβέρνησης· μα ο σχηματισμός κυβέρνησης δεν θα πρέπει να είναι ένας στόχος από

μόνος του. Ο στόχος της κυβέρνησης είναι να βελτιώσει, πνευματικά και υλικά, το πλήθος του λαού. ***(Κεφ. 3ο, σελ. 21)***

Σύμφωνοι, λοιπόν, με το παλαιό μας σύνθημα «Οιάκιζε Ευθέως» («Steer Straight»), επιθυμούμε να κατονομάσουμε τις εθνικοσοσιαλιστικές γιατρειές για την ανεργία, τη φτώχεια και την ανασφάλεια.

Αυτές είναι οι εξής:

1. Η παραγωγή των αγαθών θα πρέπει να ισοδυναμεί με την ικανοποίηση των αναγκών του λαού.
2. Η καταναλωτική ισχύς του λαού θα πρέπει να ισοδυναμεί με την αγορά αγαθών που απαιτούνται.
3. Από τη στιγμή που το χρήμα είναι αναγκαίο για την απόκτηση ισχύος, η οικονομία και οι πιστώσεις θα πρέπει να υπηρετούν τον λαό μέσω του ελέγχου τους από την κυβέρνηση, η οποία είναι σχεδιασμένη να αυξάνει τις αποδοχές και τους μισθούς, αυξάνοντας, έτσι, σε τεράστιο βαθμό, την εσωτερική αγορά.
4. Οι αγορές της Βρετανίας και της Αυτοκρατορίας της θα πρέπει να ανήκουν, σε απόλυτο βαθμό, στον λαό της Βρετανίας και της Αυτοκρατορίας.
5. Για να ανταπεξέλθουμε στο εκτόπισμα του ανθρωπίνου δυναμικού από τις μηχανές, θα πρέπει να καθιερωθεί μια συντομότερη εργάσιμη ημέρα, κι έτσι, όλοι οι σωματικά ικανοί άνδρες θα μπορούν να προσλαμβάνονται με υψηλές αποδοχές, εγγυημένες από την αύξηση της παραγωγής.
6. Οι τιμές, οι απολαβές, τα ενοίκια και όλοι οι οικονομικοί παράγοντες θα πρέπει, συστηματικά, να μοιραστούν ως προς το συμφέρον του λαού, ως σύνολο, με τις ιδιωτικές επιχειρήσεις να προστατεύονται από το Κράτος.
7. Η ατομική ιδιοκτησία θα πρέπει να θεωρείται ένα δικαίωμα που χρίζει προστασίας, οχυρωμένο από την παραδοχή ότι είναι ένα δικαίωμα το οποίο μοιράζονται όλοι οι καλοί πολίτες.
   (Κεφ. 3ο, σελ. 23)

Ο αντικειμενικός στόχος που έχει θέσει ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι η επαρκής παραγωγή και κατανάλωση. Μέχρι στιγμής, αυτήν την ολοφάνερη ανάγκη μας την έχει κλέψει η Άρπυια που ονομάζεται Χρήμα. Αυτό το μικρό τέρας εμφανίζεται ως το μοναδικό εμπόδιο για την εφαρμογή του σχεδίου μας. Δυστυχώς, η πλειοψηφία του λαού δεν έχει ακόμη συνειδητοποιήσει ότι το χρήμα είναι απλά ένα μέσο συναλλαγής, το οποίο το έγκλημα και η δεισιδαιμονία έχει ανυψώσει στο επίπεδο ενός θεού, του οποίου τα πόδια, το σώμα και τα χέρια, είναι σήμερα φτιαγμένα από χαρτί.

Μέχρι το χρήμα να αντιπροσωπεύσει πραγματικά τα αγαθά και να γίνει απόλυτος σκλάβος των ανθρώπων, δεν θα μπορέσει να εφαρμοσθεί καμία θεμελιώδης μεταρρύθμιση. Μέχρι αυτό να ελαττωθεί στην κατάλληλη, ασήμαντη και μικρή θέση του ως ένα πιστό και εξυπηρετικό μέσο αγοράς πραγματικών αγαθών που αντιπροσωπεύει, θα είμαστε εμείς αυτοί οι οποίοι θα πρέπει να πάρουμε τη θέση των σκλάβων. ***(Κεφ. 3ο, σελ. 26-27)***

Ο κόσμος είναι το πεδίο μάχης δύο δυνάμεων: εκείνων που εκμεταλλεύονται διεθνώς τις μάζες όλων των λαών για το δικό τους, μιαρό κέρδος, κι εκείνοι που λένε: «Το έθνος μας έχει το δικαίωμα να είναι ελεύθερο. Η γη μας ανήκει σε μας· θα τη χρησιμοποιήσουμε, και δεν θα περιοριστούμε στις αλυσίδες της διεθνούς τοκογλυφίας. Θα εργαστούμε για τους εαυτούς μας, και όχι για τον διεθνή εκμεταλλευτή.» Σε αυτήν, την τελευταία δύναμη θα πρέπει να ανήκουμε· διότι αυτά τα λόγια είναι τα δικά μας λόγια, αυτή η σκέψη είναι η δική μας σκέψη και αυτή η θέληση είναι η δική μας θέληση. ***(Κεφ. 5ο, σελ. 49)***

Οι Εθνικοσοσιαλιστές και Φασίστες θα προσπαθήσουν να απελευθερωθούν, εντελώς, από τα διεθνή χρηματοοικονομικά· συνεπώς, ο Διεθνής Κεφαλαιούχος θα προσπαθήσει να τους συνθλίψει.
(Κεφ. 5ο, σελ. 52)

Την παρούσα χρονική στιγμή, η Βρετανία έχει λίγους φίλους· η γερμανική χείρα φιλίας είναι ακόμη ανοιχτή. Το να την αρνηθούμε, θα ήταν μια ιστορική ανοησία. ***(Κεφ. 5ο, σελ. 54)***

Αυτή είναι η γη για την οποία πολλοί, καλύτεροι από εμάς, έχουν δώσει τη ζωή τους. Για κείνη, καλούμαστε όχι να πεθάνουμε, αλλά να ζήσουμε· είναι δική μας, μας ανήκει από κάθε πνευματική και αισθαντική άποψη· θα πρέπει, από κάθε άλλη άποψη, να είναι δική μας, εντελώς, ολότελα δική μας, όχι για μερικούς, μα για όλους μας. Μάθετε αυτήν την αλήθεια, νιώστε την, ζήστε την, και η νίκη θα είναι δική μας.

Θα υπάρξουν μερικοί που θα ονομάσουν αυτό το συναίσθημα φτηνό· μα αυτό έχει, ξανά και ξανά, πληρωθεί με το αίμα των ηρώων, των οποίων το πνεύμα μόνο οι ποταποί δεν θα μπορέσουν ποτέ να κατανοήσουν.
(Κεφ. 6ο, σελ. 57)

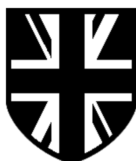
Αποσπάσματα από το

«Λυκόφως πάνω από την Αγγλία»

Εκδόθηκε για πρώτη φορά στο Βερολίνο το 1940,
στην αγγλική και γερμανική γλώσσα,
από τις εκδόσεις Internationaler Verlag.

Έχω λόγους να πιστεύω ότι, ήδη, στην Αγγλία, κυκλοφορούν πολλές φανταστικές ιστορίες σχετικά με το πρόσωπό μου. (…) Δεν έχω σκοπό να γράψω μια σύντομη αυτοβιογραφία: μου φαίνεται απλά αναγκαίο να αναφέρω μερικές λεπτομέρειες, οι οποίες σε συνδυασμό με το επιχείρημα του παρόντος βιβλίου, θα εξηγήσουν τους λόγους που ήρθα στη Γερμανία κατά το τέλος του Αυγούστου του έτους 1939, ώστε να παίξω έναν ταπεινό ρόλο στην εργασία για τη νίκη της σε έναν, εν γνώσει μου, αναπόδραστο πόλεμο. ***(Από τον Πρόλογο του Συγγραφέα, σελ. 7)***

Γεννήθηκα στη Νέα Υόρκη το 1906. Οι πρόγονοι του πατέρα μου ζούσαν στην Ιρλανδία από τον καιρό της Νορμανδικής κατάκτησης. Από τη μητέρα μου κληρονόμησα αγγλικό, ιρλανδικό και σκωτικό αίμα. Συνεπώς, υποθέτω, βάσει των ριζών μου το ασαφές επίθετο «Βρετανός» μου ταιριάζει· στην πραγματικότητα, όμως, νομίζω ότι αυτές είναι περισσότερο αμιγώς νορμανδικές από εκείνες των περισσοτέρων ανθρώπων που ανιχνεύουν την καταγωγή τους με λεπτά αισθήματα. Πήγα σχολείο στην Ιρλανδία, όπου οι Ιησουίτες, με τους οποίους είχα διαφορές, μου έδωσαν το προνόμιο του

έξοχου εκπαιδευτικού τους συστήματος. (…) Αργότερα, στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου, σπούδασα Αγγλική Γλώσσα και Φιλολογία, Ιστορία και Ψυχολογία. Ένα μεγάλο μέρος των σπουδών μου έπρεπε να είναι μερικής φοίτησης, λόγω του ότι οι γονείς μου είχαν χάσει όσα χρήματα είχαν στην Ιρλανδία, εξαιτίας της αφοσίωσης τους στο Βρετανικό Στέμμα – μια αφοσίωση που φαίνεται να ήταν άστοχη και, σίγουρα, χωρίς ανταπόδοση. (…)

Οι γονείς μου με μεγάλωσαν σε ένα ιδεολογικό περιβάλλον φανατικού πατριωτισμού, το οποίο οι Άγγλοι βρίσκουν δύσκολο να κατανοήσουν. Από τις πρώτες ημέρες της ζωής μου, διδάχθηκα να αγαπώ την Αγγλία και την Αυτοκρατορία της. Ο πατριωτισμός ήταν η ανώτερη αρετή που γνώριζα. Το 1923 προσχώρησα στους Βρετανούς Φασίστες, το πρώτο Φασιστικό σώμα που σχηματίστηκε στην Αγγλία. Εκείνες τις ημέρες, ο κομμουνισμός ήταν μια ζωντανή δύναμη στην Αγγλία: έγινα μάρτυρας πολλών συγκρούσεων στους δρόμους και στις αίθουσες, των οποίων τα σημάδια θα κομίζω όσο ζω. Για λόγους που δεν χρειάζεται να αναφερθούν εδώ, οι Βρετανοί Φασίστες, σαν οργάνωση, κατέληξαν σε αποτυχία. Μερικές απόπειρες που ανοήτως έκανα για να εισάγω την πίστη του αληθινού Εθνικισμού στο Συντηρητικό Κόμμα, κατέληξαν στην επονείδιστη αποτυχία που άξιζαν.

Κέρδιζα το ψωμί μου ως δάσκαλος, και ήμουν αρκετά τυχερός να έχω έναν καλό εργοδότη.

Το 1933, ωστόσο, προσχώρησα στο νέο κίνημα του σερ Όσβαλντ Μόσλεϊ, τη Βρετανική Ένωση Φασιστών. Σε εκείνο το κίνημα έγινα ένας από τους κύριους ομιλητές και συντάκτες κειμένων: και για τρία χρόνια, ήμουν ο Διευθυντής Προπαγάνδας του σερ Όσβαλντ. Είχαμε μερικές πολύ καλές στιγμές σε εκείνο το κίνημα – μέρες που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Ό,τι επιρροή είχα, τη χρησιμοποιούσα για να προωθήσω μια, πέρα για πέρα, αντι-ιουδαϊκή πολιτική: και από αυτήν την άποψη, τα κατάφερα. Επιπλέον, έκανα ό,τι περνούσε από το χέρι μου για να τονίσω, στη φιλοσοφική κοινότητα, τον γερμανικό και βρετανικό Εθνικοσοσιαλισμό. Σε όποιον δεν ήταν τυφλός κατά τα έτη 1934 και 1935, μόνο μια ειδικά επιτυχημένη προσπάθεια για την ευρεία διάδοση του Εθνικοσοσιαλισμού στην Αγγλία θα μπορούσε να αποτρέψει την μελλοντική τραγωδία *(ενν.: το ξέσπασμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου).*

Εδώ, θα πρέπει να εξηγήσω το γεγονός ότι κατά το πέρασμα των ετών, και των εμπειριών μου, η βάση του πατριωτισμού μου είχε αλλάξει. Δεν ήταν πια μια συλλογή συναισθηματικών ασαφειών, οι οποίες με ικανοποιούσαν

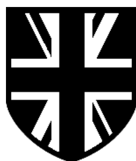
όταν ήμουν νέος. Έχοντας δει πώς ζούσαν οι φτωχοί και πώς υπέφεραν, συνειδητοποίησα το ανέφικτο ενός πατριωτισμού που τους άφηνε εκτός. Από τη μία, οι Τόρηδες πολιτικοί κατέστρεφαν την Αυτοκρατορία για χατίρι των διεθνών χρηματοοικονομικών· από την άλλη, το γεγονός και μόνο ότι οι Συντηρητικοί αξίωναν ένα μονοπώλιο πατριωτισμού, έκανε εκατομμύρια ανθρώπους της εργατικής τάξης να τους απεχθάνονται. Ήταν ξεκάθαρο σε μένα πως ήταν μάταιο να μιλήσω περί πατριωτισμού, τουλάχιστον μέχρι να δοθεί στις μάζες του λαού ένας πραγματικός λόγος να αγαπήσουν τη χώρα τους: και ο μόνος, επιδεκτικός νοητικής σύλληψης, λόγος, ήταν εκείνος ενός νέου και επιστημονικού-οικονομικού συστήματος που θα καταργούσε την ανεργία, τη φτώχεια και την κοινωνική αδικία. Όσο περισσότερο ερευνούσα τα γεγονότα, τόσο πιο πεπεισμένος γινόμουν ότι ο παλιός, κοινότυπος πατριωτισμός ήταν μια κενή απάτη, σχεδιασμένη να αποκρύψει τις λειτουργίες των κεφαλαιούχων και να διατηρήσει τα προνόμια μιας ξεπεσμένης κάστας πλουτοκρατών. Από την έναρξη της πολιτικής μου σταδιοδρομίας, πάντοτε μου έλεγαν πόσο ασύνετη ήταν η αναφορά στους Ιουδαίους. Κάποιος μπορούσε να καταδικάζει δημοσίως τον Βασιλιά, χωρίς κανέναν φόβο για τις συνέπειες: μα η αναφορά στους Ιουδαίους ήταν ανοσιούργημα. Για μερικά χρόνια εργάστηκα για να σπάσω αυτήν την απαίσια δεισιδαιμονία, και πιστεύω ότι τα κατάφερα.

Δυστυχώς, το 1937, είχα κάποιες διαφορές με τον σερ Όσβαλντ Μόσλεϊ, σχετικά με ζητήματα που αφορούσαν την οργάνωση, κι έτσι έφυγα από το κίνημά του για να ιδρύσω το δικό μου, την Εθνικοσοσιαλιστική Λίγκα. Σε αυτό το έργο με βοήθησε ο Τζον Μπέκετ, ο πρώην βουλευτής των Σοσιαλιστών για το Γκέιτσχεντ και το Πέκαμ. Η μικρή μας Λίγκα πέρασε δύσκολες, θυελλώδεις καταστάσεις. Τον Σεπτέμβριο του 1938 έμεινα να τη διαχειρίζομαι μόνος μου, καθώς ο Τζον Μπέκετ, παρόλο που στην αρχή συμφωνούσε μαζί μου, θεώρησε τις μεθόδους μου πολύ ακραίες. Η Λίγκα είχε συγκεκριμένη ιδεολογία. Υπήρχαν διάφορα κινήματα και κοινότητες, μεγαλύτερες από τις δικές μας, οι οποίες έβλεπαν, κατά γενικό κανόνα, με καλό μάτι τον Εθνικοσοσιαλισμό: ωστόσο, κατά την άποψή μου, ήταν προτιμητέο να υπάρχει ένα το οποίο να διατηρεί την αγνότητα της ιδεολογίας στην πιο ακραία και ανένδοτη μορφή της. Επιπροσθέτως, πάντοτε πίστευα, εν αντιθέσει με τις συμβουλές των έμπειρων ανθρώπων για το αντίθετο, ότι αυτός που λέει την αλήθεια με πάθος και πίστη είναι καλύτερος προπαγανδιστής από εκείνον που ξενυχτά μελετώντας κατά ποιόν τρόπο μπορεί να παρουσιαστεί καλύτερα ένα πρόγραμμα. Σίγουρα

υπάρχουν διαφορετικές απόψεις πάνω σε αυτό το ζήτημα, μα όπως είπα κάποτε σε έναν συνάδελφο που μου είπε ότι κατέστρεφα τις όποιες ευκαιρίες μου στην πολιτική σκηνή: «Δεν έχω αναμειχθεί στα πολιτικά επειδή θέλω να «ανεβώ», μα διότι νιώθω και πιστεύω σε πράγματα που θεωρώ ότι είναι καθήκον να ειπωθούν. Στον αγύριστο η επιτυχία!» Συνεχίζω να πιστεύω ότι για τους καθημερινούς ανθρώπους, αυτή η συμπεριφορά είναι περισσότερο εκτιμητέα από κάθε άλλη. ***(Από τον Πρόλογο του Συγγραφέα, σελ. 7-10)***

Για μένα, το πιο συγκινητικό πράγμα ήταν ο μεγάλος αριθμός ανδρών και γυναικών στην Αγγλία που αγαπούσαν ή θαύμαζαν τον Εθνικοσοσιαλισμό, μα που δεν μπορούσαν να εκφραστούν εξαιτίας της έλλειψης χρημάτων. Είναι περιττό να λεχθεί ότι κυκλοφορούσαν φτηνές ιστορίες, ότι είχαν φθάσει στο σημείο να πουν ότι δεχόμασταν χρήματα από τη Γερμανία. Μέχρι τώρα, οι έρευνες της Σκότλαντ Γιάρντ στα οικονομικά της Λίγκας, θα πρέπει να έχουν πείσει την κυβέρνηση ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο ψευδές.
(Από τον Πρόλογο του Συγγραφέα, σελ. 10)

Εμείς, στη Λίγκα, βιώναμε τον Εθνικοσοσιαλισμό. Ως μια μικρή ομάδα, ήμασταν ενωμένοι στον αγώνα: και ήμασταν όλοι αρκετά φτωχοί για να γνωρίζουμε τη φρίκη της δημοκρατικής ελευθερίας. Ένα από τα μέλη μας οδηγήθηκε στην τρέλα λόγω της δεκαοχτάμηνης ανεργίας και πείνας του. Κάναμε ότι μπορούσαμε για να τον βοηθήσουμε· μα φοβάμαι πως δεν ήταν αρκετό. Για μήνες ζούσα με αληθινούς φίλους που αγαπούσαν την Αγγλία, παρόλο που η τελευταία δεν μπορούσε να τους προσφέρει το αναγκαίο πιάτο. Άνεργα μέλη, που είχαν μόνο δύο σελήνια την ημέρα, που έρχονταν με το τρένο από απόσταση δώδεκα μιλίων για να δώσουν το παρών στις ιδιωτικές συναθροίσεις ή για να αναλάβουν δουλειές γραφείου, ξόδευαν τις εναπομείναντες δεκάρες τους σε φαγητό, και επέστρεφαν στο σπίτι τους περπατώντας, κατά τις πρώτες πρωινές ώρες του κρύου χειμώνα. Αυτοί οι

άγνωστοι άνδρες ήταν σπουδαίοι πατριώτες. Όλοι τους είχαν την ελπίδα ότι μέσα από τις θυσίες τους θα γεννιούνταν μια μεγαλύτερη Αγγλία. Το ίδιο συνέβαινε και με τους άνδρες και τις γυναίκες του Μόσλεϊ. Η μιζέρια αυτών των ανθρώπων ήταν απερίγραπτη, όταν κατάλαβαν ότι όλες τους οι προσπάθειες θα αναβάλλονταν λόγω του πολέμου μεταξύ της χώρας τους και της Γερμανίας. Είχαν οικογενειακούς δεσμούς. Έχοντας μεγαλώσει ως πατριώτες, μούδιαζαν στη σκέψη ότι θα συγκρούονταν η πατρίδα τους και οι πεποιθήσεις που αγαπούσαν.

Από πλευράς μου, η απόφαση που έλαβα ήταν εύκολη. Μου ήταν ξεκάθαρο, το πρωί της 25ης Αυγούστου, ότι ήταν καταδικασμένη να λάβει χώρα η μεγαλύτερη σύγκρουση στην ιστορία. Ίσως να αποδεικνύονταν αξιέπαινο το να μείνω στην Αγγλία και να εργαστώ ακατάπαυστα για την ειρήνη: μα είχα αποκτήσει, παραδοσιακά ή κληρονομικά, μια μονομέρεια, την οποία πολλοί θα θεωρήσουν ανόητη, και η οποία είναι δύσκολο να υποστηριχθεί με τη λογική. Η Αγγλία πήγαινε σε πόλεμο. Ένιωσα πως αν, για ξεκάθαρους, συνειδητούς λόγους, δεν μπορούσα να πολεμήσω γι' αυτήν, θα πρέπει να την εγκαταλείψω για πάντα. Μια τέτοια συλλογιστική δεν την προτείνω σε κανέναν: μα ο άνθρωπος δεν καθοδηγείται μόνο από τη λογική: και σε αυτήν τη σπουδαία σύγκρουση, ήθελα να παίξω ένα ξεκάθαρο και αποφασιστικό ρόλο. Στα μικρά ζητήματα, αρκεί η καθοδήγηση από τη συμβατική πίστη. Στα σπουδαία ζητήματα, ένας άνδρας έχει το δικαίωμα να καθιστά τον εαυτό του υπόλογο μόνο στην Ανώτερη Δικαιοσύνη.

Παρά την απόλυτη πίστη μου στον Εθνικοσοσιαλισμό και στον υπεράνθρωπο ηρωισμό του Χίτλερ, η Γερμανία πάντοτε με έλκυε. Ίσως αυτή η έλξη οφειλόταν στο γερμανικό αίμα που κυλούσε στις φλέβες μερικών εκ των προγόνων μου: χωρίς αμφιβολία, αυτή η έλξη ενδυναμωνόταν από τον σεβασμό μου για μερικές ιδιοφυίες όπως ο Βάγκνερ και ο Γκαίτε. Ενδεχομένως οι μελέτες μου στη Γερμανική Φιλολογία να με βοήθησαν στο να αποκτήσω την επίγνωση των φυλετικών δεσμών, την επίγνωση που ο χρόνος και το χρήμα απέκρυπταν. Όποιος κι αν ήταν ο λόγος, μεγάλωσα με εκείνη τη μυστηριακή έλξη που είχε ως αποτέλεσμα να γίνει η Γερμανία η μόνιμη κατοικία μου.

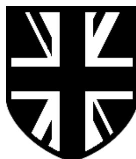
Οι ελπίδες μου να καταφέρω να παίξω έναν σαφή ρόλο, αν και μικρό, σε αυτόν των αγώνα, έχουν υλοποιηθεί χάρη στην έξοχη ευγένεια και την εμπιστοσύνη, που σαν ξένος, δέχθηκα.

Θα μου ήταν αδιανόητο να κλείσω αυτόν τον πρόλογο χωρίς να προσθέσω ότι η σύζυγός μου έχει υπάρξει μια ανεκτίμητη βοήθεια.

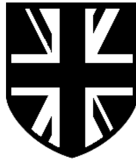
Γνωριστήκαμε μέσω του Εθνικοσοσιαλισμού: κατά συνέπεια, η απόφαση να φύγουμε από το Λονδίνο για τη Γερμανία, στις 25 Αυγούστου, 1939, ήταν κοινή. Δεν ήταν μικρή η θυσία της να μαζέψει λίγα πράγματα σε μερικές βαλίτσες και να φύγει χωρίς να καταφέρει να αποχαιρετήσει τους γονείς της: μα ο ιερός στόχος αυτού του αγώνα, τουτέστιν, η απελευθέρωση του κόσμου, προσφέρει ως αντάλλαγμα άφθονη αποζημίωση, για κάθε ανθρώπινη θυσία.

Εν κατακλείδι, θα ήθελα να προσθέσω ότι αυτό το βιβλίο δεν είναι σε καμία περίπτωση μια επίσημη έκδοση. Με κανέναν τρόπο δεν θα πρέπει να καταστούν υπεύθυνες οι αρχές του Ράιχ σχετικά με τις απόψεις που εκφράζω. Το ότι μου έχει επιτραπεί να γράψω ελεύθερα αυτά που θέλω, οφείλεται στον σεβασμό της ελευθερίας της έντιμης έκφρασης, την οποία, από τότε που ήρθα, έχω βρει παντού στη Γερμανία. Βέβαια, η προπαγάνδα εναντίον του κράτους και του λαού απαγορεύεται: ωστόσο, μπορώ να πω ότι οι αρχές εδώ έχουν μια ευρύτητα αντιλήψεων, η οποία σίγουρα θα φανεί καταπληκτική σε όποιον διαβάζει τις απόψεις του αγγλικού Τύπου.

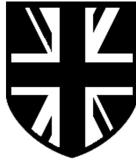
Οι ιδεολογικοί λόγοι που αποτέλεσαν την αιτία να θέσω το σύνολο των υπηρεσιών μου στη διάθεση του Τρίτου Ράιχ, παρατίθενται στα κεφάλαια που ακολουθούν. ***(Από τον Πρόλογο του Συγγραφέα, σελ. 11-12)***

Δεν πρέπει να λησμονηθεί το γεγονός ότι ο ψευδο-εθνικισμός του κοινοβουλευτικού συντηρητισμού ξεσήκωσε γνήσια αισθήματα στις καρδιές των ανθρώπων: το ενστικτώδες κίνημα προς τον Εθνικισμό ήταν πολύ δυνατό: μα ούτε οι Φιλελεύθεροι, ούτε οι Συντηρητικοί, ούτε ο λαός κατανοούσε την πρώτη αρχή του αληθινού εθνικισμού, δηλαδή, την εθνική ενότητα, που, εξ ορισμού, θα πρέπει να είναι ελεύθερη από τις ταξικές συγκρούσεις και τις ταξικές προκαταλήψεις. ***(Κεφ. 3ο, σελ. 40)***

Εν συντομία, υπάρχει στη Βρετανία ένα είδος διαφθοράς, απείρως πιο επιδέξιο και πολύ πιο ύπουλο από εκείνο για το οποίο φημίζονται οι Ηνωμένες Πολιτείες. Το κοινωνικό πατρονάρισμα είναι μυστικό. Πάρε τον ανεκπαίδευτο, που διέπεται από ταξική συνείδηση, βουλευτή των Εργατικών, δώσε του τσέρι και σαμπάνια, περιτριγύρισέ τον με διαθέσιμες Δούκισσες, οι οποίες γελάνε πίσω από την πλάτη του, κάλεσε τον με το χριστιανικό του όνομα, προσκάλεσε τον στην έπαυλη για λίγα Σαββατοκύριακα, δώσε του μερικές εμπιστευτικές πληροφορίες για το Χρηματιστήριο και, με τακτική, δάνεισέ του χρήματα. Αν καταφέρει να αντισταθεί σε μια τέτοια μεταχείριση, και λίγοι είναι αυτοί, άκουσέ τον ευγενικά, κολάκευσε την πολιτική ιδιοφυία του, τη ρητορική του, τις εγκυκλοπαιδικές του γνώσεις, και υποκρίσου συνεχώς ότι ζητάς τις συμβουλές του, βασισμένος στο «πάρε-δώσε». Αν αυτό αποτύχει, συνομίλησε, εν κρυπτώ και παραβύστω, με έναν φίλο στο κόμμα που ανήκει στην «παλιά σχολή», και τόνισε του ότι μόνο μια προαγωγή θα φέρει τα επιθυμητά αποτελέσματα. Η προαγωγή συνήθως σημαίνει υπακοή σε εντολές. Αν δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί η «δουλειά», δοκίμασε να του δώσεις το μετάλλιο του Τάγματος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας (OBE). Μα πάνω απ’ όλα, προσπάθησε να τον κάνεις Τέκτονα. Αν όλες αυτές οι προσπάθειες αποτύχουν, πες του ότι είναι ένας καταδικασμένος, ειλικρινής άνθρωπος, και ξαπόστειλέ τον στην Ψυχική Κλινική του Μάξτον, εκεί όπου τα κόκαλά του θα σαπίσουν εν ειρήνη. Κάθε τόσο, σύρε τον έξω, και δείξε τον με το δάχτυλο στους πρωτάρηδες ως ένα άθλιο παράδειγμα του τι μπορεί να κάνει ο φανατισμός και η εκκεντρικότητα σε έναν άνδρα με λαμπρές προοπτικές, μα ο οποίος «στερείται μαεστρίας». Εξάλλου, ένας πειθήνιος επαναστάτης στην αίθουσα υποδοχής είναι κάτι που διασκεδάζει τους Κόμητες, όταν αυτοί έλθουν στην πόλη και έχουν βαρεθεί τα κέντρα διασκέδασης. Επίσης, η «ψυχαγωγία» τέτοιων φρικιών από τέτοιου είδους παραστάσεις, δείχνουν πόσο μακριά μπορεί να φθάσει η ανοχή εντός του πανέμορφου συστήματος της δημοκρατίας. ***(Κεφ. 3ο, σελ. 43-44)***

Πίσω από τη διαφθορά του Εργατικού Κόμματος, υπήρχε, ανεπιτήδευτα, μια ισχυρή ιουδαϊκή επιρροή. Ο Μπέρναρντ Μπάρον, ο Εβραίος ιδιοκτήτης της Καπνοβιομηχανίας «Καρέρας», χρηματοδότησε σε μεγάλο βαθμό το Εργατικό Κόμμα, μόνο και μόνο, βέβαια, για να κερδίσει την πολυπόθητη επιρροή στα συμβούλιά του κόμματος. Το καλοκαίρι του 1934, όταν ήμουν Διευθυντής Προπαγάνδας στη Βρετανική Ένωση Φασιστών, ο υιός του, ο Έντουαρντ Μπάρον, μου πρόσφερε για το κίνημα τριακόσιες χιλιάδες λίρες (£ 300,000), υπό τον όρο να πάψει αυτό να είναι αντι-σημιτικό. Χωρίς καν να συμβουλευτώ τον Ηγέτη της οργάνωσης, απέρριψα την πρόταση με ένα απρεπές μήνυμα. Αναφέρω αυτό το περιστατικό μόνον επειδή απορρέει από την προσωπική μου εμπειρία. Τώρα, αν η Ένωση του Μόσλεϊ, που δεν είχε ούτε έναν βουλευτή στο Κοινοβούλιο, ήταν άξια να διαφθαρεί, φαντασθείτε την προσοχή που είχε προσελκύσει, στο αποκορύφωμά του, το Εργατικό Κόμμα! ***(Κεφ. 3ο, σελ. 44)***

Πολύ νωρίς, κατά το έτος 1923, αυτά τα αποβράσματα *(ενν.: τους κομμουνιστές)* σκότωσαν έναν, νεαρό σε ηλικία, φίλο μου. Πέθανε από σηψαιμία, έχοντας προηγουμένως δεχθεί επίθεση στα γεννητικά του όργανα με μια καρφίτσα γυναικείου καπέλου. Το 1924, αποπειράθηκαν να μου κόψουν τον λαιμό: μα το ξυράφι με χαράκωσε ένα τέταρτο της ίντσας πιο ψηλά. ***(Κεφ. 3ο, σελ. 45)***

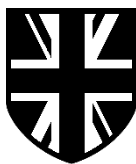
Στομφώδεις φράσεις σχετικά με την ελευθερία των Τσέχων ή των Πολωνών, είχαν ως στόχο την αποσιώπηση του κλαψουρίσματος των παιδιών της Βρετανίας, που δεν είχαν την ελευθερία να φάνε αυτά που πρόσταζε η υγεία και η όρεξή τους. Θορυβώδεις αοριστολογίες σχετικά με τα δικαιώματα των μικρών εθνών, συγκάλυπταν το μουρμούρισμα των

άνεργων Άγγλων που στερούνταν το δικαίωμα της εργασίας. Πομπώδεις και αναληθείς καταδίκες της δήθεν απολυταρχίας στη Γερμανία, κρατούσαν μακριά τον βρετανικό λαό από τη συνειδητοποίηση ότι ήταν τα θύματα της πιο δεσποτικής πλουτοκρατίας στον κόσμο. Οι πολιτικοί που αντιπροσώπευαν αυτήν την πλουτοκρατία γνώριζαν ότι το σύστημά τους ήταν σάπιο. Γνώριζαν ότι κάτι έπρεπε να γίνει – κάτι που δεν θα ήταν διόλου ευχάριστο γι' αυτούς. Ο μόνος τρόπος για να σώσουν τις προσωπικές τους περιουσίες ήταν να ποντάρουν στους κινδύνους του πολέμου, με την ελπίδα ότι ο Άρης θα επισκίαζε την αποτυχία του Μαμωνά. ***(Κεφ. 4ο, σελ. 76)***

Ο Εθνικοσοσιαλιστής, έχοντας επίγνωση της φυλής και της παράδοσης, θωρεί καθήκον του να σκέφτεται, να εργάζεται και να ξοδεύει για την πατρίδα του. Ο Γερμανός Εθνικοσοσιαλιστής, για παράδειγμα, δυσκολεύεται να καταλάβει τον λόγο που οι Βρετανοί κεφαλαιούχοι πλήγωσαν το εμπόριο άνθρακα, στρέφοντας τους πόρους τους προς τα πολωνικά ανθρακωρυχεία, εκεί όπου οι άθλιες συνθήκες εργασίας, ήταν κανόνας. Κατά την άποψη των Εθνικοσοσιαλιστών, το «χρήμα» που βγάζει μια χώρα θα πρέπει να ξοδεύεται για την επακόλουθη ανάπτυξή της, ενώ κάθε προσωρινή θυσία δικαιολογείται από το τελικό κέρδος που εκείνοι θα προσφέρουν στο έθνος. Αυτή η άποψη είναι τόσο, εκ διαμέτρου, αντίθετη με τη συνολική θέση των διεθνών χρηματοοικονομικών, που δεν είναι δύσκολο να φαντασθεί κανείς τον λόγο για τον οποίο μια σύγκρουση μεταξύ των δύο ήταν αναπόφευκτη. Το αν αυτή η σύγκρουση θα ήταν ένοπλη ή μη, ήταν ένα ζήτημα που έπρεπε να αποφασίσουν οι ίδιοι οι διεθνείς κεφαλαιούχοι. Έφτασαν στο σημείο να χρησιμοποιήσουν στρατιωτική δύναμη όταν όλες οι μέθοδοι, για τη συντριβή της Γερμανίας και την ανατροπή του Χίτλερ, είχαν δοκιμαστεί και εξαντληθεί. Με υπομονή, περίμεναν την προβλεπόμενη αποτυχία του νέου γερμανικού οικονομικού συστήματος. Αυτή δεν ήλθε ποτέ, διότι η επιρροή τους αποκλείστηκε από την πρώτη κιόλας ημέρα. Στη συνέχεια, όταν η ανεργία εξολοθρεύτηκε και η παραγωγή έκανε τεράστια άλματα, κατάλαβαν ότι η αναμονή ήταν ανώφελη. Όπως ακριβώς είχαν γίνει στο παρελθόν πολυάριθμοι πόλεμοι για τα συμφέροντα της τάξης τους,

κατ' αυτόν λοιπόν τον τρόπο εξαπέλυσαν έναν νέο πόλεμο *(ενν.: τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο).* ***(Κεφ. 5ο, σελ. 84-85)***

Όταν τα σύννεφα του πολέμου απομακρυνθούν, όταν ο βρετανικός λαός παραδοθεί στο μαρτυρικό επακόλουθο αυτής της τελευταίας σύγκρουσης, όταν ο κόσμος κοιτάξει τα ερείπια που θα έχει προκαλέσει αυτό το έγκλημα, όταν πεινασμένες γυναίκες και άστεγα παιδιά ατενίσουν τη γκριζάδα του μέλλοντος, αυτή θα είναι η στιγμή του τέλους των αρχιτεκτόνων του κακού. Στις 3 Σεπτεμβρίου του 1939, η Βρετανία κήρυξε τον πόλεμο στη Γερμανία. (…) Αυτά που δεν βλέπει σήμερα ο αγγλικός λαός, θα τα μάθει μέσω των πικρών βιωμάτων: ο γερμανικός λαός έχει ήδη δει την αλήθεια. Όταν το λυκόφως πέσει επάνω στο πεδίο της μάχης, τότε αυτό θα είναι το λυκόφως του Βασιλείου του Ιούδα επάνω στη γη. ***(Κεφ. 6ο, σελ. 113)***

Οι Βρετανοί πολιτικοί τολμούν να μιλούν για τους καταπιεσμένους Τσέχους και Πολωνούς. Ξεχνούν, βολικά, ότι στην Αποικιοκρατική τους Αυτοκρατορία το ποσοστό της νηπιακής θνησιμότητας κυμαίνεται γύρω στο δέκα με σαράντα τοις εκατό. Με ακόμη περισσότερη αυθάδεια, στο Γουέστμινστερ προωθείται η θέση ότι η Γερμανία δεν έχει τα προσόντα να κατέχει ή να διευθύνει αποικίες. Ακόμη κι αν υπάρχουν τυχόν αποτυχίες, ακόμη κι αν η Γερμανία έχει προσπαθήσει εθελουσίως να καταστρέψει τις αποικίες της, δεν υπάρχει πιθανότητα να τα έχει καταφέρει χειρότερα από τις διαδοχικές βρετανικές κυβερνήσεις. Στην Κύπρο, για παράδειγμα, «ένας σημαντικός αριθμός αγροτικού πληθυσμού είναι φτωχός, αναμφισβήτητα υποσιτιζόμενος, και κατά συνέπεια, εκτεθειμένος στη φυματίωση, στα κρυολογήματα, στις λοιμώδεις ασθένειες και στην επιδημική οφθαλμίτιδα, τα υψηλά κρούσματα της οποίας συναντώνται ειδικότερα στους υποσιτιζόμενους.» Από το 1931 οι Κύπριοι υπομένουν τη βρετανική, στρατιωτική κυριαρχία: δεκάδες χιλιάδες αγροτών είναι άστεγοι: ο φόρος

που επιβληθεί στον λαό, είναι αφόρητα τυραννικός. Εντούτοις, αν η Γερμανία είχε πει: «Δεν μας αρέσει ο τρόπος με τον οποίο μεταχειρίζεστε τους αδύναμους λαούς μιας διαφορετικής φυλής» και κήρυττε τον πόλεμο στη Βρετανία για το συμφέρον των μικρών λαών που ήθελαν να απελευθερωθούν από αυτήν, οι Βρετανοί πολιτικοί, όπως και το σύνολο του βρετανικού λαού, θα είχαν μείνει εμβρόντητοι. ***(Κεφ. 7ο, σελ. 120-121)***

Μετά το Πραξικόπημα του Μονάχου, ανακοινώθηκε με χαρά ότι κάποιος θρασύς Γερμανός εθνικιστής είχε βάλει τέλος στη μικρή, θυελλώδη πολιτική του σταδιοδρομία, η οποία δεν θα έπρεπε να αρχίσει ποτέ.

Κι ενώ οι πολιτικοί στην Αγγλία αστειεύονταν και χλεύαζαν, ο Χίτλερ έφερνε στη Γερμανία την επαναστατική ιδεολογία του Εθνικισμού, ο οποίος είχε συνδυαστεί με τον Σοσιαλισμό. Ο αγώνας είχε πολλούς μάρτυρες. (…) Κατά καιρούς, το μικρό κίνημα των πατριωτών Γερμανών αντιμετώπιζε τον χλευασμό, τη βία, τη στέρηση, τη φτώχεια και τον θάνατο. Μα ο Χίτλερ είχε βρει τη λύση, και ο Θεός του έδωσε τη δύναμη και το κουράγιο να αντέξει απέναντι σε κάθε απογοήτευση και δοκιμασία. Αυτός ο άνδρας, για τον οποίο μέχρι τότε ο κόσμος δεν ξανακούσει, έγραψε τη διακήρυξη πίστης του μέσα στο οχυρό του Λάντσμπεργκ. Είχε βρει τη λύση. Εκεί που όλοι οι αναγνωρισμένοι στοχαστές της εποχής μας είχαν αποτύχει, εκτός βεβαίως του Μουσολίνι που ήταν εξ ολοκλήρου απασχολημένος με τον ιταλικό λαό και τα προβλήματά του, ο Χίτλερ είχε διακρίνει την αναγκαιότητα για μια σύνθεση του Σοσιαλισμού με τον Πατριωτισμό.

Ο Πατριωτισμός δεν ήταν πια το εύκολο προνόμιο των τάξεων: ήταν ένα κοινό προνόμιο για όλους: μα υπήρχε για να ενσαρκώσει το ιδεώδες της οικονομικής επανάστασης. Ο Σοσιαλισμός εξαγνίστηκε από το ταξικό του μίσος και την άρνηση της ιδιοκτησίας: ο Εθνικισμός απελευθερώθηκε από το μίασμα της κενοδοξίας: και η οικονομική σύλληψη του Εθνικοσοσιαλισμού δέχθηκε, ως αναγκαία βάση του, την ολοκληρωτική θεωρία που είχε ήδη αναπτύξει ο Μουσολίνι. (…) Ο Χίτλερ είχε πολλούς εχθρούς, τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό. Ήταν φτωχός. Στην αρχή, δεν είχε τίποτα παρά μια μικρή ομάδα φίλων, η οποία θα έφερναν τη νίκη. Για το Κόμμα ήταν δύσκολη ακόμη και η αγορά μιας γραφομηχανής. Έπρεπε να

μεταστρέψουν έναν ηττοπαθή και απογοητευμένο λαό. Οι τεράστιες δυνάμεις του Ιουδαϊσμού, στο εσωτερικό, όπως και στο εξωτερικό, ήταν εναντίον του. Ολόκληρος ο κόσμος ήταν εναντίον του.

Μέρα με τη μέρα η δύναμή του αυξανόταν: το βάδισμα των λεγεώνων του βροντούσε στους δρόμους των πόλεων και των χωριών: η ένταση του ηρωικού άσματος «Χορστ Βέσελ» ήταν η πρόκληση μιας αναγεννημένης φυλής. Από το 1928 και μετά, ο βρετανικός Τύπος χρησιμοποίησε κάθε πιθανό τέχνασμα για να εμφανίσει τον Χίτλερ ως γελοίο. (…)

Υπήρχε η ελπίδα ότι ο Χίτλερ θα μεθούσε από την δήθεν αλαζονεία του, γίνοντας έτσι ένα εύκολο θύμα στους κεφαλαιούχους, που γνωρίζουν πολύ καλά τον τρόπο να κολακέψουν χωρίς να χάσουν τον έλεγχό τους. Έτσι λοιπόν, ο Χίτλερ παρουσιάστηκε σαν πιόνι των ανώτερων κεφαλαιούχων. Ο τρόπος με τον οποίο αντιμετώπισε αυτούς τους καπιταλιστές, που δεν είχαν σκοπό να παραχωρήσουν τα συμφέροντά τους σε εκείνα του κράτους, σύντομα διέλυσε αυτήν την απάτη. Πολύ γρήγορα, ο ένας θρύλος αντικαθιστούσε τον άλλον: ο Χίτλερ ήταν ένας καμουφλαρισμένος κομμουνιστής που διέλυε τη ζωή των ιδιωτικών επιχειρήσεων. Με βεβαιότητα μπορώ να πω ότι δεν υπάρχει κανένας άλλος ζωντανός άνδρας για τον οποίο έχουν λεχθεί τόσα πολλά ψεύδη: τέτοιοι είναι, πιθανότατα, πολλοί λίγοι στην ιστορία. (…)

Το τεράστιο μέγεθος της φύσης του έγινε πρώτα ορατό όταν ο αριθμός των έξι εκατομμυρίων ανέργων άρχισε να μειώνεται. Τότε ήταν που όλοι αντιλήφθηκαν πως το πεπρωμένο του Ράιχ είχε πέσει στα χέρια ενός επικίνδυνου παράφρονα. Τα είχε βάλει με το οικονομικό σύστημα. Ακόμη χειρότερα, καθώς οι αριθμοί των ανέργων μειώνονταν, η παραγωγή άρχισε να αυξάνεται. Σε μερικούς κλάδους αυξήθηκε κατά εκατό τοις εκατό: και μετά από λίγα χρόνια, σε μερικές περιπτώσεις, είχε ξεπεράσει το χίλια τοις εκατό. (…) Ο Χίτλερ είχε θέσει σε εφαρμογή την απαίσια θεωρία ότι ο εργάτης είναι ένα ζωτικό στοιχείο του κράτους και ότι η πρώτη λειτουργία της κυβέρνησης είναι να εξασφαλίσει τα συμφέροντά της. Μερικοί Γερμανοί της παλιάς σχολής συγχίστηκαν από την ξαφνική εξαφάνιση των ταξικών τους προνομίων και βρήκαν κάμποσους Άγγλους και Ιουδαιο-Άγγλους για να τους παρηγορήσουν και στους ώμους των οποίων θα μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα. ***(Κεφ. 8ο, σελ. 135-138)***

Κατά τη διάρκεια των κρίσιμων 48 ωρών πριν, την 3η Σεπτεμβρίου 1939, η ώρα δείξει 11 π.μ., ούτε ένας από όσους γνώρισα στο Βερολίνο μπορούσε να διανοηθεί ότι η Βρετανία θα οδηγούνταν στον πόλεμο με τη Γερμανία. Τους είπα ότι έκαναν λάθος. Στις δώδεκα και είκοσι, ώρα Κεντρικής Ευρώπης, η σπιτονοικοκυρά μου έτρεξε στο δωμάτιο μου και μου είπε: *«Jetzt ist es Krieg mit England!» («Μόλις εισήλθαμε σε πόλεμο με την Αγγλία!).* Αυτοστιγμεί, ο σύζυγός της μπήκε μέσα και έσφιξε το χέρια της συζύγου μου και τα δικά μου λέγοντας: «Ό,τι κι αν συμβεί, θα παραμείνουμε φίλοι.» Είχαμε γνωριστεί με αυτούς τους ανθρώπους την προηγούμενη, μόλις, ημέρα: δεν είχαν αποδείξεις ότι δεν ήμουν εχθρός τους: η ενέργεια τους ήταν ενδεικτική της συμπεριφοράς ολόκληρου του γερμανικού λαού.

Κατά τις 3 το μεσημέρι, οι πρώτες εφημερίδες που ανακοίνωναν την κήρυξη του πολέμου της Αγγλίας, κυκλοφορούσαν δωρεάν στους δρόμους. Κάτω από τη γέφυρα, έξω από τον σταθμό της Φρίντριχστράσε, διαγκωνιζόμασταν για μια εφημερίδα. Δεν υπήρχαν σημάδια οργής ή μίσους: οι άνθρωποι κοιτούσαν ο ένας τον άλλον, λες και είχε συμβεί το απίστευτο. Πήγαμε για τσάι με μερικούς φίλους, των οποίων το όνομα είναι γνωστό στη γερμανική ιστορία. Κι αυτοί, επίσης, δεν ένιωθαν κάποιο συναίσθημα, παρά μόνον έκπληξη και λύπη. Μιλήσαμε για την Αγγλία: και ο οικοδεσπότης μου ήταν τόσο εμψυχωτικός επάνω στο ζήτημα του τι θα μπορούσε να είχε καταφέρει η Αγγλία με μια ενδεχόμενη γερμανική φιλία, που, καθώς κοιτούσα το λυκόφως που τύλιγε το Κούρφιρστενταμ, δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα, παρά μόνον τους περίφημους στίχους του Μάρλοου:

«Κομμένο είναι το κλαδί που, ίσως, φύτρωσε ευθεία,
Και καμένο είναι του Απόλλωνα της δάφνης το κλωνάρι.»

Η σατανική φύση της συνομωσίας ενάντια στον Εθνικοσοσιαλισμό, υπερβαίνει κατά πολύ αυτόν τον συγκεκριμένο πόλεμο. Όποιος μπορούσε να δει καθαρά, γνώριζε ότι αυτή η συνομωσία ήταν αδιάλλακτη. Εδώ και πέντε χρόνια, προτού εγερθεί οποιοδήποτε ζήτημα της Αυστρίας, της Τσεχοσλοβακίας ή της Πολωνίας, ο Τύπος και οι πολιτικοί της Βρετανίας είχαν ήδη αφήσει να ξεχυθεί το αδιάκοπο ρυάκι μίσους και ύβρεων εναντίον του ανδρός που είχε σώσει τη Γερμανία. Κάθε μέρα ο Τύπος εξαπέλυε

προσβολές εναντίον του, σε σημείο που μόνο ένας άνδρας υποδειγματικής υπομονής θα δεχόταν να διατηρήσει διπλωματικές σχέσεις με μια χώρα που έδειχνε αποφασισμένη να τον καταστρέψει. (…)

Ο Χίτλερ είχε τολμήσει να κηρύξει τη Γερμανία ανεξάρτητη από τα διεθνή χρηματοοικονομικά. Είχε τολμήσει να βρει εργασία στον άνεργο. Είχε τολμήσει να αξιώσει ο άνθρωπος να παράγει το μέγιστο των δυνατοτήτων του, αντί μια επώδυνη παραγωγή για τα συμφέροντα των λίγων. Τόλμησε να εκθρονίσει το χρήμα από τη θέση του Θεού της ανθρώπινης φυλής. Τόλμησε να απομακρύνει τα ταξικά φράγματα που είχαν τοποθετηθεί επάνω στο, από χρυσό, οδόστρωμα. Είχε τολμήσει να επικαλεστεί τους Άρχοντες του Φωτός ενάντια στις δυνάμεις του σκότους. Και όπως το σκοτάδι υποχωρούσε από αυτήν τη γερμανική γη, τα ειδεχθή τέρατα με τους μορφασμούς τους, τα παραμορφωμένα κακά πνεύματα, οι διάβολοι που έκλωθαν τον ιστό μιας Διεστραμμένης Μοίρας, υποχωρούσαν προς τα πίσω, μουρμουρίζοντας και γρυλίζοντας, αφρίζοντας και αναθεματίζοντας στην άκρη της σκιάς, ψέλνοντας μαζί με τον Σατανά:

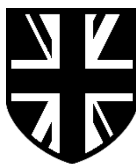
«Τι κι αν χάθηκε ο αγρός,
Δεν έχουν χαθεί τα πάντα: η απόρθητη θέληση,
Και το σχέδιο της εκδίκησης, το αθάνατο μίσος!»

Τώρα το εάν το κακό είναι απόρθητο, αυτό είναι το μεγάλο ζήτημα που θα κριθεί, επιτέλους, σε αυτόν τον πόλεμο. Έχουμε συχνά ακούσει στο παρελθόν για εξεγέρσεις εναντίον συγκεκριμένων εθνών: έχουμε συχνά ακούσει περί διαδοχών των μισητών εξουσιών: μα αυτή είναι η πρώτη φορά στην ιστορία που μια επανάσταση τέτοιων, τεραστίων διαστάσεων έχει εγερθεί εναντίον ολόκληρης της αντίληψης του διεθνούς μαμωνισμού. Για περισσότερο από έναν αιώνα, τα βάσανα των φτωχών, ο χλευασμός του υπερήφανου άνδρα, ο διαχωρισμός της κοινωνίας στους τυχερούς λίγους και στους αβοήθητους πολλούς, η υποκρυπτόμενη αδικία στον φιλελεύθερο καπιταλισμό, έχουν εγείρει ένα γιατρικό, ένα γιατρικό συμβατό με τις εθνικές παραδόσεις και τη γνώση του Θεού. Όταν ένας άνδρας επιθυμεί να δώσει αυτό το γιατρικό, θα πρέπει να υπολογίζει ότι έχει τον Θεό μαζί του και τον Παλαιό Κόσμο εναντίον του. Έτσι έχουν σήμερα τα πράγματα.
(Κεφ. 8ο, σελ. 150-152)

(…) Συνεπώς, στις περίπλοκες συνθήκες της σύγχρονης ζωής, και όχι μόνο, μια πνευματική δημοκρατία βρίσκεται, πέρα για πέρα, έξω από τα όρια της πραγματοποίησης. Δεν γίνεται να υπάρξει ορθή κρίση χωρίς ακλόνητα δεδομένα: και ο ισχυρισμός ότι ο λαός πάντοτε κατέχει τα αναγκαία δεδομένα για να κρίνει όλα τα προβλήματα του κράτος, δεν μπορεί να γίνει αποδεκτός.

Από την άλλη, όπως έχει φανεί στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, η θέληση και τα αισθήματα ενός ολόκληρου λαού εκφράζονται στην προσωπικότητα ενός ανδρός. Αυτός ο άνδρας είναι ο Αδόλφος Χίτλερ: ακόμη και οι χειρότεροι εχθροί του αναγκάστηκαν να παραδεχθούν ότι είναι ανώφελο να γίνει διαχωρισμός μεταξύ εκείνου και του λαού του. Από αυτήν την άποψη, όπως και από όλες τις άλλες, διαφέρει από τους ηγέτες των δημοκρατιών, οι οποίοι αναγκάζονται να επινοούν ψεύδη για να διατηρήσουν τις επισφαλείς τους θέσεις. Κατά συνέπεια, ο Γερμανός Φύρερ είναι αυτή η ανώτερη σχέση η οποία στο τέλος εκφράζει και κατευθύνει την ενότητα του γερμανικού Έθνους. ***(Κεφ. 9ο, σελ. 163)***

Μετά από όλους αυτούς τους επίπονους αιώνες αναζήτησης, βρισκόμαστε στην πιο κρίσιμη καμπή της παγκόσμιας ιστορίας. Σε γενικές γραμμές, ένας άνθρωπος είναι ελεύθερος να χαράξει το δικό του πεπρωμένο: μα υπάρχουν εξαιρέσεις. Η μελέτη της σταδιοδρομίας αυτού του απλού ανθρώπου, του Αδόλφου Χίτλερ, το ζύγισμα των λέξεων του, η παρατήρηση των ενεργειών του, από μόνα τους καταμαρτυρούν ότι απ' όλους τους Γερμανούς σήμερα, αυτός είναι ο λιγότερο ελεύθερος: διότι είναι υπηρέτης ενός Ανώτερου Πεπρωμένου. Μια γενική επισκόπηση των δεδομένων που έχουν δοθεί σε αυτό το βιβλίο, δείχνουν ότι ακόμη κι αν εκείνος δεν είχε γεννηθεί ποτέ, το παλιό σύστημα των Διεθνών Χρηματοοικονομικών θα όδευε προς τον ίδιο του τον αφανισμό· ακόμη κι αν οι μεγαλέμποροι συνειδητοποιούσαν ότι η επιστήμη έχει καταργήσει τον χώρο και τον χρόνο, θα αναζητούσαν το πιο φθηνό εργατικό δυναμικό του πλανήτη, αφήνοντας τους λευκούς πληθυσμούς να πεινάσουν, τη στιγμή που οι έγχρωμοι σκλάβοι θα εργάζονταν. Όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος στη Γερμανία, ο εγωισμός του

συστήματος, που μάταια ήλπιζε στην παράταση της ζωής του, ήταν έτοιμος να παράγει τις ίδιες του τις μοιραίες συνέπειες.

Όπως ο παλιός κόσμος, τότε, θρυμματίζονταν, μια νέα δημιουργική ισχύς εγέρθηκε στο πρόσωπο του Χίτλερ και στο σώμα του Τρίτου Ράιχ. Υπάρχουν μύριοι άνδρες και γυναίκες σήμερα, νέοι στον νου και στο πνεύμα, που δεν μπορούν να αποδεχθούν τη ζοφερή μοιρολατρία του Σπένγκλερ. Έχουν απομείνει, παρά το σύνολο της διαφθοράς, αρκετοί νέοι σήμερα στον κόσμο για να πολεμήσουν, μέχρις εσχάτων, το δόγμα της απόγνωσης. Σε εκείνους που κηρύττουν τον μαρασμό και την παρακμή, υπάρχει η απάντηση της ακατάβλητης Εθνικοσοσιαλιστικής πρόκλησης. Οι άνδρες που κυβερνούν την Αγγλία είναι γηραιοί: η τάξη που διατηρεί την κυριαρχία έχει αμαυρωθεί και παρακμάσει: υπάρχει μεγάλος βαθμός αποθάρρυνσης στον βρετανικό λαό: μα ο παλμός της ιστορικής νεολαίας συνεχίζει να χτυπά, αν και ανεπαίσθητα. Με την αφοσίωσή μου, με την αμέριστη πίστη και υποταγή στο νέο μου σπίτι για το υπόλοιπο της ζωής μου, ελπίζω και προσεύχομαι αυτός ο παλμός, που είναι τόσο αδύναμος τώρα, να γίνει γρήγορα ζωηρός, και μια μέρα να φτερουγίζει από ζωή. (…)

Καθ' όλη τη διάρκεια του βίου του ο Ηγέτης, ο Αδόλφος Χίτλερ, δείχνει την αγάπη του για τον εργαζόμενο λαό: έχει προσφέρει στην Αγγλία τη χείρα φιλίας, μέχρι εκείνη να επιτευχθεί. Τις ημέρες της αναπόφευκτης νίκης του, όταν η Βρετανία απελευθερωθεί από τις δυνάμεις του σκότους που έχουν προκαλέσει αυτόν τον πόλεμο, η ήττα της Αγγλίας θα είναι, συνάμα, η νίκη της. Για να κατορθώσουν την αναζωογόνησή της, οι άνθρωποι θα πρέπει να υποφέρουν: και όσο περισσότερο διαρκέσει ο πόλεμος, τόσο περισσότερο θα πρέπει να υποφέρουν: μα θα έχουν την ευκαιρία, που τόσο καιρό στερούνταν, να χρησιμοποιήσουν την ευφυία τους και τον χαρακτήρα τους για τη δημιουργία εκείνου του νέου κόσμου, τον δρόμο του οποίου ο Αδόλφος Χίτλερ έχει ήδη δείξει. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, θα ήταν αυθάδες να εκφραστούν ελπίδες ή πεποιθήσεις: ωστόσο, επρόκειτο να ρισκάρω πολλά. Ελπίζω και πιστεύω, πως όταν οι φλόγες του πολέμου σβήσουν, ο καθημερινός λαός της Αγγλίας θα μάθει, ξανά, την ψυχή του και θα αναζητήσει στον Εθνικοσοσιαλισμό τον δρόμο της ανθρώπινης προόδου, μέσα από μια δυνατή φιλία, πλάι στα αδέρφια τους με γερμανικό αίμα. Το ότι αυτή η ελπίδα και αυτή η πεποίθηση δεν θα αποδειχθούν μάταιες, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι υπάρχουν δύο εγγυήσεις, που για μένα είναι αρκετές· το μεγαλείο του Αδόλφου Χίτλερ και η Μεγαλύτερη Δόξα του Παντοδύναμου Θεού. ***(Κεφ. 9ο, σελ. 167-168)***

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Αποσπάσματα Ραδιοφωνικών Εκπομπών

«Η Γερμανία καλεί. Η Γερμανία καλεί. Η Γερμανία καλεί. Αυτοί είναι οι σταθμοί: Καλαί ένα: 514 μέτρα, Καλαί δύο: 301.6 μέτρα, Κολωνία: 456 μέτρα, Μπρέσλαου: 316 μέτρα, Λουξεμβούργο: 1293 μέτρα, και ο πομπός βραχέων κυμάτων DXX: 41.27 μέτρα…»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 30 Σεπτεμβρίου 1939:

«Η έλλειψη εμπιστοσύνης στις προθέσεις της Γερμανίας έχει οδηγήσει τον αγγλικό λαό σε μια ανεπιθύμητη θέση. Γιατί έχει ο Τσέιμπερλεν επιτρέψει, σε τόσους αντι-Γερμανούς πολιτικούς, να προδώσουν το πνεύμα που εκφράστηκε στο Μόναχο; Γιατί δεν εισακούστηκαν από τη βρετανική κυβέρνηση τα γερμανικά παράπονα αναφορικά με την ωμότητα των Πολωνών, δίνοντας, αντ' αυτού, αυτήν την άτυχη εγγύηση στην Πολωνία; Ο Χίτλερ έχει επιμείνει ότι η Γερμανία δεν προσβλέπει σε εδαφικές διεκδικήσεις στη δυτική Ευρώπη, και όσον αφορά την ανατολική Ευρώπη, όσο αυτή περιφρουρείται από το Γερμανοσοβιετικό Σύμφωνο, μια μακροχρόνια ειρήνη μπορεί να εδραιωθεί προς όφελος του πολιτισμού.

Αγαπητοί μου ακροατές, αν βρισκόσασταν τώρα στη Γερμανία, θα βλέπατε πόσο μικρός ανταγωνισμός επικρατεί εναντίον του βρετανικού λαού. Οι Γερμανοί γνωρίζουν ότι ο βρετανικός λαός δεν επιθυμεί μόνιμες εχθρότητες· ίσως είναι οι πολιτικοί της Βρετανίας αυτοί που δεν θέλουν να αλλάξουν την αντι-γερμανική πολιτική τους.»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 16 Μαΐου 1940:

«Μέσα σε έξι βδομάδες από την κήρυξη του πολέμου της βρετανικής κυβέρνησης εναντίον της Γερμανίας, ο Χίτλερ προσέφερε την ειρήνη. Οι όροι του θα μπορούσαν εύκολα να γίνουν αποδεκτοί, και θα άφηναν τη Γερμανία λιγότερο αδύναμη από τώρα. Δεν έκανε αυτήν την πρόταση απότομα, αποσύροντάς την προτού υπάρξει χρόνος για να εξεταστεί. Κάθε νύχτα, εκπέμπαμε τις προτάσεις του μέχρις ότου όλος ο κόσμος να τις μάθει από μνήμης. Όταν οι πολεμοχαρείς της Ντάουνινγκ Στριτ ανακοίνωσαν ότι δεν δύναται να υπάρξει συμφωνία ειρήνης με την παρούσα γερμανική κυβέρνηση, αντιληφθήκαμε ότι αυτός ο πόλεμος θα πρέπει να διεξαχθεί μέχρι το πικρό του τέλος. Η Βρετανία προσέφυγε από τη διαπραγμάτευση, στην επίδειξη ισχύος. Ε λοιπόν, ισχύς και τότε, ισχύς μέχρι να είναι ολοκληρωτική η νίκη της Γερμανίας.»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 22 Ιουνίου 1940:

«(…) Αυτό είναι πασιφανές από τα αποτελέσματα της R.A.F. σε αυτήν την πρόσφατη σειρά νικών, η οποία με αυτές τις αεροπορικές της επιδρομές, δεν είχε καμία πρόθεση να πετύχει στρατιωτικά πλεονεκτήματα. Το όλο ζήτημα ήταν, προφανώς, να τρομοκρατηθεί ο άμαχος πληθυσμός. Όπως ακριβώς στην αρχή του πολέμου οι Βρετανοί πλουτοκράτες επιχείρησαν να λιμοκτονήσουν τον γερμανικό λαό, έτσι και τώρα, σε αυτήν τη φάση του πολέμου, ελπίζουν στον εκφοβισμό του άμαχου πληθυσμού. Μάταιη ελπίδα! Ο γερμανικός λαός είναι εμπνευσμένος με νίκες που τα χέρια τους έχουν κερδίσει, και αντιδρούν σε αυτές τις επιθέσεις εναντίον τους με μια διαμαρτυρία η οποία θα πρέπει να εκφραστεί σε κάτι περισσότερο από απλά λόγια.

Σε αυτό το ζήτημα *(ενν.: των αεροπορικών βομβαρδισμών της R.A.F. στα εδάφη της Γερμανίας)*, όπως και στα υπόλοιπα, ο Φύρερ έχει υπάρξει πολύ υπομονετικός. Μα θα ήταν παράλογο να υποτεθεί ότι δεν θα γινόταν τίποτα για την υπεράσπιση των καθημερινών, αμάχων πληθυσμών της Γερμανίας. Οι πηγές των προειδοποιήσεων έχουν πλέον στερέψει. Θα συμφωνείτε ότι αυτές οι προειδοποιήσεις ήταν άπειρες, και τώρα, δυστυχώς, θα δείτε τα αποτελέσματα της απόρριψης. Ο βρετανικός λαός δεν έχει κάνει τίποτα για να περιορίσει την κυβέρνηση του από το να επιτίθεται σε αμάχους πληθυσμούς. Όσο βαθιά και να λυπούμαστε για την αναγκαιότητα της απομάκρυνσής μας από την αρχή μας – την οποία τιμήσαμε πολύ περισσότερο από την Αγγλία, η οποία την είχε εγκαταλείψει – θα φανεί, γι' ακόμη μία φορά ότι η σημερινή Γερμανία δεν μπορεί να προκαλείται χωρίς ατιμωρησία. Οι γυναίκες και τα παιδιά της έχουν το δικαίωμα να προστατεύονται, με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο. Θελήσαμε – και προσπαθήσαμε – να διατηρήσουμε αυτόν τον πόλεμο όσο δυνατόν πιο καθαρό. Ο Τσώρτσιλ θέλησε να τον κάνει βρώμικο, και το έχει καταφέρει. Στον βρετανικό λαό θα λέγαμε: Μην χάνετε τον χρόνο σας υβρίζοντάς μας, λόγω του ότι ανταποδώσαμε με παρόμοιο τρόπο. Πάρτε τις διαμαρτυρίες σας στον Τσώρτσιλ, ο οποίος φέρει την πλήρη ευθύνη γι' αυτήν την απαίσια τροπή του πολέμου, τον οποίο διεξήγαμε, μονάχα, ενάντια σε μαχόμενους. Αυτός είναι ο υπαίτιος.»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 2 Αυγούστου 1940:

«Υπάρχουν στιγμές όπου δεν είναι ιπποτικό να αναφέρεσαι υποτιμητικά στον εχθρό σου, και υπάρχουν στιγμές που αυτό είναι αναμφισβήτητα ασύνετο, μα δεν είναι εφικτό να αντιμετωπιστούν διαφορετικά οι επινοήσεις που χρησιμοποιεί σε αυτόν τον πόλεμο η Βρετανία, παρά μόνο με περιφρόνηση. Η συμπεριφορά της είναι όλο και πιο αναπάντεχη, από τη στιγμή που είχε εδραιώσει, και σίγουρα όχι άδικα, μια φήμη περί πολεμικών αρετών, της ανδρείας και της σφοδρής δύναμης. Όντως, από την αρχή του προηγούμενου Σεπτεμβρίου θεωρούνταν από εκατομμύρια ουδέτερων ανθρώπων ως η μεγαλύτερη πολεμική δύναμη στον κόσμο, με εξαίρεση το

ζήτημα του εξοπλισμού της. Και το θρυμμάτισμα αυτής της ψευδαίσθησης είναι, ίσως, το πιο βαθύ ηθικό πλήγμα που θα πρέπει να υποστούν οι φίλοι της Αγγλίας σε αυτήν την τραγική σύγκρουση, η οποία έχει ασκόπως παραταθεί λόγω των επιλογών της κυβέρνησής της. Πρώτα απ' όλα, αναμενόταν ότι μετά από όλες τις σφοδρές απειλές και τις άγριες χειρονομίες των πολιτικών της, θα λάμβανε χώρα μια πραγματική και άμεση δράση για να βοηθηθεί η Πολωνία. Η Ντάουνινγκ Στριτ της έδωσε λίγα βαρέλια αερίου μουστάρδας, και την ψευδή εγγύηση ότι χίλια πεντακόσια αεροπλάνα ήταν καθ' οδόν για να τη βοηθήσουν. Κι εκεί ακριβώς τελείωσε η βρετανική συνεισφορά.

Τότε, η κυβέρνηση της Νορβηγίας δέχθηκε κάθε εγγύηση, ιερή και μη, ότι η Νορβηγία θα υπερασπιζόταν μέχρι τον τελευταίο Βρετανό «Τόμυ», και, βασισμένη σε αυτήν την εγγύηση, χάραξαν μια πολύ ανόητη πορεία δράσης. Τρεις βδομάδες ήταν αρκετές για να κυνηγηθεί το Βρετανικό Εκστρατευτικό Σώμα έξω από τη Νορβηγία, προς τη θάλασσα. Όταν ρωτήθηκε γι' αυτήν την πανωλεθρία, ο πρωθυπουργός της Βρετανίας εξήγησε ότι η Πολεμική Αεροπορία της Γερμανίας είχε καταστήσει απίθανη την προσγείωση επαρκών στρατευμάτων και εξοπλισμού για να επιτραπεί η διεξαγωγή μιας χρήσιμης εκστρατείας. «Ωστόσο», είπε εκείνος, «η Νορβηγία δεν θα γινόταν ένα δευτερεύον ζήτημα στον πόλεμο». Αυτή η προφητεία, όντως, εκπληρώθηκε, μα όχι έτσι όπως το εννοούσε η κυβέρνηση της Βρετανίας.

Στη συνέχεια ακολούθησε η εκστρατεία της Ολλανδίας και του Βελγίου. Από έγγραφα που εντόπισε και εξέδωσε το Υπουργείο Εξωτερικών της Γερμανίας, γνωρίζουμε ότι όχι μόνο αυτές οι δύο χώρες είχαν λάβει τις πιο ολοκληρωμένες και ρητές υποσχέσεις βοηθείας από τη Βρετανία, μα και ότι είχαν γίνει οι πιο εκτεταμένες προετοιμασίες για τη συμμετοχή τους στον πόλεμο. Από αυτά τα δύο κράτη, που θα χρησιμοποιούνταν ως η βάση επιθέσεων εναντίον του Ρουρ, η μία παραδόθηκε σε πέντε ημέρες, και η άλλη σε δεκαοκτώ.

Και ποια ήταν η συνεισφορά της Αγγλίας; Ένα εκστρατευτικό σώμα που έφερε εις πέρας μια ένδοξη οπισθοχώρηση, αφήνοντας πίσω όλον του τον εξοπλισμό και όπλα, ένα σώμα του οποίου οι επιζήσαντες επέστρεψαν πίσω στη Βρετανία, όπως ομολογεί η *Times*, πρακτικά γυμνοί. Χωρίς καμία αμφιβολία, οι στρατιώτες τράπηκαν σε φυγή ακολουθώντας εντολές, χωρίς καμία αμφιβολία, βρέθηκαν σε υποδεέστερη θέση για να αντιμετωπίσουν τα γερμανικά βομβαρδιστικά κάθετης εφόρμησης και άλλα μέσα σύγχρονης πολεμικής επιστήμης. Όποιες δικαιολογίες κι αν βρεθούν για τα δεινά τους,

το ισχυρό γεγονός παραμένει ότι οι άνδρες που ξεκίνησαν τον πόλεμο αναλώθηκαν στο να προβάλλουν αυτήν την απότομη και καταστροφική οπισθοχώρηση ως το πιο ένδοξο επίτευγμα στην ιστορία. Ένας τέτοιος ισχυρισμός θα μπορούσε μονάχα να σπιλώσει το περήφανο επίπεδο του συντάγματος, που υπάρχει χάρη στις πραγματικές νίκες των τελευταίων δύο αιώνων. Αυτό που οι πολιτικοί εκτιμούν ως θρίαμβο, οι στρατιώτες το εκτιμούν ως μια αιματηρή ήττα, από την οποία ήταν πολύ τυχεροί να αναδυθούν ζωντανοί.

Η επόμενη δοκιμασία της ισχύος της Βρετανίας ήταν η Μάχη της Γαλλίας. Όλες οι ομολογίες περί αδελφικής αγάπης και πλατωνικής λατρείας τις οποίες ο Τσώρτσιλ είχε εκστομίσει προς τους Γάλλους πολιτικούς, έλαβαν υπόσταση σε δέκα μεραρχίες, εν συγκρίσει με τις ογδόντα-πέντε μεραρχίες που βρέθηκαν στη Γαλλία κατά το αποκορύφωμα της πάλης της κατά τον τελευταίο πόλεμο. Όπως γνωρίζει ο κόσμος, το αποτέλεσμα ήταν μηδενικό, και όταν ο Ρεϊνώ τηλεγραφούσε μανιωδώς, μέρα-νύχτα, για αεροπορικές ενισχύσεις, δεν του δόθηκαν τίποτα, παρά μόνο διφορούμενες απαντήσεις. Η ένδοξη R.A.F. ήταν υπερβολικά απασχολημένη ρίχνοντας βόμβες σε αγρούς και νεκροταφεία της Γερμανίας. Μα μετά το τελικό δράμα στο Κομπιέν, την ήττα και την τελική κατάρρευση των Γάλλων, η ηρωική ισχύς του βρετανικού λέοντος, ξαφνικά, ανακάλυψε ότι ήταν ευκολότερο να βομβαρδίσει τα γαλλικά πλοία, παρά να σώσει τη Γραμμή Βεϋγκάν. «Αν ήταν τόσο δύσκολο να σκοτωθούν Γερμανοί», σκέφθηκε ο Τσώρτσιλ, «γιατί να μην επιδείξουμε την ισχύ της Βρετανίας σκοτώνοντας Γάλλους αντ' αυτών; Εξ άλλου, είχαν νικηθεί, και δεν θα τους κακοφαίνονταν και τόσο.»

Αυτή η νοοτροπία μας φέρνει στην παρούσα χρονική κατάσταση, τη στιγμή που οι γερμανικές δυνάμεις καταστρέφουν τον εξοπλισμό της Βρετανίας, προκαλώντας σοβαρή ζημιά στους σιδηροδρόμους της, κλείνοντας τα λιμάνια της, κατατροπώνοντας τις νηοπομπές της και βυθίζοντας εκατοντάδες χιλιάδες τόνους κάθε εβδομάδα, τη στιγμή που μια εισβολή στο έδαφός της αναμένεται από στιγμή σε στιγμή. Ο Τσώρτσιλ, η ιδιοφυία, έχει την απάντηση έτοιμη. Ποια είναι αυτή; Πολλοί στην Αγγλία δεν είναι σίγουροι. Περιλαμβάνει κάμποσες πτυχές. Πρώτα, να γίνονται επιθέσεις εναντίον των ασθενοφόρων αεροπλάνων της Γερμανίας, όποτε αυτά κάνουν την εμφάνιση τους. Μπορούν εύκολα να αναγνωριστούν από τον Ερυθρό Σταυρό που κομίζουν, ενώ είναι άοπλα, οπότε το μεγάλο μυαλό βρήκε ακόμη μία πιθανότητα νίκης. Το γεγονός ότι αυτά τα αεροπλάνα

έχουν σώσει πολλές βρετανικές ζωές δεν αξίζει τίποτα, συγκριτικά με τον θρίαμβο που μπορεί να επιτευχθεί αν αυτά καταρριφθούν.

Το δεύτερο σκέλος της απάντησης βρίσκεται στις οδηγίες που δόθηκαν στα βομβαρδιστικά αεροπλάνα της Αγγλίας που πετούσαν πάνω από τη Γερμανία. Στην κατηγορία ότι αυτές οι μηχανές ρίχνουν βόμβες επάνω σε, πέρα για πέρα, μη-στρατιωτικές εγκαταστάσεις, ο κ. Τσώρτσιλ, με μία ακόμη αναλαμπή ιδιοφυίας, απαντά: «Βεβαίως. Τα αεροπλάνα πρέπει να πετάξουν πολύ ψηλά, και ως αποτέλεσμα, οι στόχοι δεν διακρίνονται! Διαφορετικά, οι Γερμανοί θα τα έριχναν κάτω.» Αυτή η οδηγία είχε ως αποτέλεσμα αθώοι πολίτες να δολοφονηθούν στο Αννόβερο και σε άλλες πόλεις.

Ο Βρετανός πρωθυπουργός έχει εγκαταλείψει κάθε πρόσχημα ότι αυτές οι βομβαρδιστικές επιχειρήσεις αφορούν στρατιωτικούς στόχους. Ο κανόνας είναι: «Ρίξτε τις βόμβες όπου μπορείτε, χωρίς να φανείτε, και αν βρουν στόχο, βρήκαν.» Είναι αχρείαστο να λεχθεί ότι ο λαός που ανέχεται ως πρωθυπουργό του έναν δειλό δολοφόνο που δίνει τέτοιες οδηγίες, θα λάβει μια τρομερή ανταπόδοση. Αρκετές προειδοποιήσεις έχουν ήδη δοθεί. Οι βόμβες θα μιλήσουν από μόνες τους. Μα ο λαός της Βρετανίας θα πρέπει να έχει κατά νου κάποια πολύ καλά επιβεβαιωμένα, και αποδεδειγμένα, δεδομένα. Όταν οι Γερμανοί επιτεθούν σε έναν στόχο που έχουν επιλέξει, δεν περιμένουν τις σκοτεινές νύχτες ή τα σύννεφα. Βουτούν σε μια απόσταση περίπου εκατό ή διακοσίων ποδιών, υπό το φως της ημέρας, και γενικότερα κάτω από τις καλύτερες συνθήκες ορατότητας. Οι γερμανικές βόμβες δεν πέφτουν ποτέ κατά τύχη. Κάθε μία βρίσκει τον στόχο της. Οι επιχειρήσεις διεξάγονται όχι για να παρέχουν υλικό στον Τύπο της Γερμανίας, μα για να εξολοθρεύσουν την αντίσταση του εχθρού. Αυτά τα δεδομένα ίσως αμφισβητηθούν από πολλούς, σήμερα, στη Βρετανία. Μα για όσους βγουν ζωντανοί από τον πόλεμο του κ. Τσώρτσιλ, αυτά θα είναι ένα ζήτημα κοινής, αναμφισβήτητης γνώσης.

Η ίδια ατελέσφορη, ανόητη, φτηνή συμπεριφορά που χαρακτηρίζει τη συνολική διεξαγωγή του πολέμου από τη Βρετανία, διακρίνει τις φοβερές εκπαιδευτικές μεθόδους για τους πολίτες, με τις οποίες ο Τσώρτσιλ χαμογελά με ήπια έγκριση. Φαίνεται ότι σε ολόκληρη τη Βρετανία έχουν στηθεί ακαδημίες αυτοκτονίας. Οι διευθυντές είναι πονηροί παλιάνθρωποι, που διδάσκουν στους τρόφιμους τους πώς να φτιάξουν βόμβες με το χαμηλό κόστος των δύο σελινιών το ένα, πώς να δηλητηριάσουν τα αποθέματα νερού, ρίχνοντας νεκρά σκυλιά στα ρυάκια και πώς να σκοτώσουν ένοπλους φρουρούς, αθόρυβα, από πίσω. Συνεπώς, σύμφωνα με το

Μάθημα 7, ενάντια στα γερμανικά Στούκας επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν βόμβες των δύο σελινιών, φτιαγμένες στο σπίτι. Πραγματικά, ο Κύριος έχει ταλανίσει αυτούς τους ανθρώπους με τύφλωση. Σπιτικές βόμβες, νεκροί σκύλοι, και γυναίκες που θα σπάσουν δάχτυλα, υποτίθεται ότι θα υπερασπίσουν την Αγγλία ενάντια στις δυνάμεις που εξολόθρευσαν τη Γραμμή Μαζινό σε λίγες, μόνο, ημέρες! Ε λοιπόν, είναι πασιφανές πως όταν πρόκειται για την ίδια της την άμυνα, η Αγγλία θα αποδειχθεί όσο αδύναμη όσο φάνηκε κατά την υπεράσπιση των Συμμάχων της. Δεν πρέπει να αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι απαγορεύονται στους Αμερικάνους ανταποκριτές να δουν τη ζημιά που έχουν, ήδη, προκαλέσει οι γερμανικές επιθέσεις στη Βρετανία. Ωστόσο, αυτά που έχουν συμβεί δεν είναι παρά μια χλωμή σκιά των όσων θα ακολουθήσουν. Ο λαός της Αγγλίας θα καταριέται τον εαυτό του με την απόφαση του να προτιμήσει την καταστροφή του Τσώρτσιλ, από την ειρήνη του Χίτλερ.»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 2 Απριλίου 1941:

«Έχει φθάσει στην αντίληψή μου ένα αστείο παράδειγμα σχετικά με τη φύση και την ποιότητα της βρετανικής προπαγάνδας, και στο οποίο θα επιμείνω, διότι αφορά εμένα. Για πρώτη φορά από τη στιγμή που ξεκίνησα να μιλάω στο γερμανικό ραδιόφωνο, πρόκειται να μιλήσω πολύ ευθέως σχετικά με την εκστρατεία συκοφαντίας και λιβέλου εναντίον μου. Με απάθεια, με απόλυτη απάθεια, διάβασα ιστορίες στην *Daily Mail*, και σε όλα τα άλλα κουρέλια, μερικά εξ αυτών αμερικανικά, ότι είμαι ένας πρώην ηθοποιός, ένας πρώην υπάλληλος αποστολών φορτίων, ένας καταχραστής χρημάτων, ένας γκάνγκστερ, ένας σαδιστής στην οικογενειακή μου ζωή, ένας αδίστακτος μισθοφόρος, ότι έχω γεννηθεί σε διαφορετικές χώρες, ότι ανέντιμα «κλέφτηκα» με μια κοπέλα από το Μάντσεστερ – η οποία, συμπτωματικά, ήταν και είναι η νόμιμη σύζυγός μου – ότι είμαι ένας αμόρφωτος, ότι δεν μπορώ να μιλήσω Αγγλικά και ότι είμαι ένας παράφρονας.

Όλους αυτούς τους καταλογισμούς τους θεώρησα απλά σαν τη βρωμιά σκουπιδιών-γραφιάδων, που γνώριζαν ότι δεν είχαν να φοβηθούν κανέναν νόμο περί συκοφαντικής δυσφήμησης, και οι οποίοι ενθαρρύνονταν από την κυβέρνηση να κάνουν αυτές τις γελοίες προσωπικές επιθέσεις. Μα συνέβη κάτι διαφορετικό. Αξίζει να αναφερθεί, όχι απλά επειδή είναι ένα προσωπικό ζήτημα, μα επειδή είναι μια εξαιρετική εικόνα του πώς κατασκευάζονται οι βρετανικές πληροφορίες, και από πού πηγάζουν.

Η *Evening Standard* της περασμένης 21ης Μαρτίου, εξέδωσε ένα άρθρο στην πρώτη σελίδα με τίτλο: «Κοπέλα αναφέρει τον Χο-Χο ως κατάσκοπο στο Λονδίνο: είχε τριακόσιους πράκτορες». Το άρθρο ξεκινά ως εξής: «Έρευνες σχετικά με την πρώην ζωή του Ουίλιαμ Τζόυς, του προδότη που έχει γίνει περιβόητος ως Λόρδος Χο-Χο, φανερώνουν μια συγκινητική ιστορία των μυστικών του δράσεων στη χώρα μας». Είναι συγκινητική, όντως. Υποτίθεται ότι είχα τριακόσιους κατασκόπους υπό την επίβλεψη μου – ένας αρκετά μεγάλος αριθμός, ότι κατείχα μυστικούς κώδικες, ότι είχα εξαγοράσει σερβιτόρους στο Γουέστ Εντ, ότι βρισκόμουν σε κοντινή επαφή με τη Γερμανική Πρεσβεία και ότι συνάντησα τους ομοϊδεάτες μου στο σπίτι μιας ευγενούς, Ιταλίδας κυρίας. Χμμ…

Η εγκυρότητα αυτών των δηλώσεων αποκαλύπτεται, με εντυπωσιακό τρόπο, σε αυτήν ακριβώς την πρόταση της συγκεκριμένης κοπέλας: «Εάν έπρεπε να στείλω αναφορές, μου είχαν δώσει να χρησιμοποιώ έναν κρυπτογραφικό κώδικα. Κάθε γράμμα της αλφαβήτου αντιπροσωπευόταν από ένα σύμβολο».

«Κάθε γράμμα της αλφαβήτου αντιπροσωπευόταν από ένα σύμβολο». Όποιος μυστικός πράκτορας έχει επινοήσει έναν τέτοιον, ξεκάθαρο, κώδικα, αξίζει να τον πυροβολήσουν τα ίδια του τα αφεντικά! Εάν ήθελα να κατασκοπεύσω υπέρ της Αγγλίας, δεν θα είχα διαλαλήσει τον θαυμασμό μου για τον Αδόλφο Χίτλερ, όπως έχω ήδη κάνει. Άλλωστε, θα με είχαν συλλάβει, όπως μερικές φορές στο παρελθόν, για την εθνικοσοσιαλιστική μου δράση. Και αν μπορούσα να κατευθύνω τριακόσιους κατασκόπους κάτω από τη μύτη της αστυνομίας, που με παρακολουθούσαν όλο αυτό το διάστημα, σίγουρα θα ήταν καλύτερο για μένα να παραμείνω στην Αγγλία κατά τη διάρκεια αυτής της πολύ σημαντικής περιόδου, παρά να εγκαταλείψω την προσωπική μου θέση – και κατασκόπους – και να έρθω στη Γερμανία!

Και ποια είναι αυτή η κυρία της οποίας τον μύθο σέβεται τόσο πολύ η *Evening Standard* ; Αναγνωρίζω τη φωτογραφία της. Το όνομά της δίδεται

ως Μαίρυ (Τάβινερ). Ήταν γνωστή σε μερικούς και ως Βαρονέσσα. Ο λόγος; Ποιος ξέρει! Μου πήρε συνέντευξη δύο φορές. Κι έχοντας προειδοποιηθεί για την ιδιοσυγκρασία της, ήμουν αρκετά προσεκτικός να έχω μάρτυρες παρόντες, σε κάθε περίπτωση. Στην πρώτη μας συνάντηση, μου πρότεινε ένα αρκετά αξιόλογο ποσό, με αντάλλαγμα να εγκαταλείψω την αντι-ιουδαϊκή μου προπαγάνδα. Και στη δεύτερη, ζήτησε τη βοήθειά μου να εκβιάσω έναν άνδρα του δημοσίου, με τον οποίο προσπάθησε να με πείσει ότι δεν τα πήγαινε καλά. Την έδιωξα από το γραφείο μου. Μετά από επακόλουθη έρευνα, αποκαλύφθηκε ότι ήταν ένα όχι και τόσο σημαίνων μέλος του ημι-κοινωνικού υποκόσμου του Λονδίνου. Αυτή η κυρία αποτελεί παράδειγμα των πηγών απ' όπου η βρετανική προπαγάνδα αντλεί τις πληροφορίες της.

Για να ολοκληρώσω αυτό το προσωπικό ύφος, εγώ, ο Ουίλιαμ Τζόυς, θα πω απλά ότι έφυγα από την Αγγλία διότι δεν θα πολεμούσα ποτέ υπέρ του Ιουδαϊσμού ενάντια στον Φύρερ και τον Εθνικοσοσιαλισμό, και επειδή πιστεύω ένθερμα, μέχρι και σήμερα, ότι η νίκη και μια διαιώνιση του παλιού συστήματος θα ήταν ένα ασύγκριτα μεγαλύτερο κακό *(ενν.: για την Αγγλία)*, από την ήττα που θα συνδυαζόταν με την πιθανότητα της οικοδόμησης κάτι νέου, κάτι πραγματικά εθνικού, κάτι πραγματικά σοσιαλιστικού.

Η ιστορία όμως των τριακοσίων κατασκόπων είναι πραγματικά αντάξια της βρετανικής προπαγάνδας. Δείχνει ότι κάθε ιστορία, όσο φανταστική, όσο αδικαιολόγητη κι αν είναι, προβάλλεται, αρκεί να υπηρετεί τους στόχους της κυβέρνησης και να μη διαψεύδεται εύκολα. Ο σερ Ουόλτερ Μόνκτον λέει ότι το έργο στο Υπουργείο του δεν είναι τόσο ρομαντικό όσο από το έργο των νέων (*ενν.: των στρατιωτών*). Διαφωνώ. Είναι ίσης αξίας, αν και λιγότερο έντιμο. Ο ρομαντισμός τους συνεχίζει να υπάρχει ούτως ώστε να πεθάνουν, χωρίς λόγο, περισσότεροι νέοι άνδρες. Τα ψέματα και οι ψευδαισθήσεις είναι αυτά που προετοιμάζουν την αιματοχυσία των ηρώων…»

Ραδιοφωνική εκπομπή,
22 Απριλίου 1941:

«Είναι ώρα, τώρα, να θυμηθούμε τα λόγια του Φύρερ στην Ημερήσια Διάταξή του, της 6ης Απριλίου. «Μέχρι να υποστεί και ο τελευταίος Άγγλος

τη Δουνκέρκη του, τα γερμανικά στρατεύματα δεν πρόκειται να παραδώσουν τα όπλα στην Ελλάδα.» Το πόσο προφητική θα καταστεί αυτή η πρόταση, θα φανεί πασίδηλα τις επόμενες ημέρες.

Κατά τη διάρκεια της πρώτης, σύντομης, φάσης της Βαλκανικής Εκστρατείας, κατά την οποία ο Τσώρτσιλ εξαπέλυσε τη μάταιη ελπίδα του πολύμηνου ντροπιάσματος της Γερμανίας, υπήρχαν πολλές σκέψεις όσον αφορά το τι θα προσπαθούσε να κάνει το Βρετανικό Αυτοκρατορικό Εκστρατευτικό Σώμα. Ένα πολύ φυσιολογικό ερώτημα ήταν το εξής: Θα επιχειρούσε, σύμφωνα με τις απλόχερες και ρητές υποσχέσεις της βρετανικής κυβέρνησης, να προσφέρει βοήθεια στις δυνάμεις της Σερβίας; Σε τι θα βοηθούσε αυτό τους συμμάχους της; Η απάντηση ήταν: σε τίποτα απολύτως. Η Νις έπεσε, το Ζάγκρεμπ έπεσε, το Βελιγράδι έπεσε, μα βοήθεια η Σερβία δεν είδε. Από αυτό, λοιπόν, το γεγονός μπορεί να αναχθεί ότι οι βρετανικές υποσχέσεις ήταν, ως συνήθως, μηδενικές και κενές, σαν τις ιουδαϊκές υποσχέσεις που, τελετουργικώς, ανακαλούνται κάθε χρόνο από την Κολ Νιντρέ. Ε λοιπόν, ας συμμετάσχει ο Τσώρτσιλ στη χορωδία μαζί με τον Μπαρούχ, τον Μόργκενταου και τον Φρανκφούρτερ, για να απαγγείλουν την αρχαία εβραϊκή προσευχή: «Από όλες μας τις υποσχέσεις, ω Κύριε, απάλλαξε μας εκ των προτέρων!» Σε πολλές χώρες της Ευρώπης αυτή η τακτική θα χαρακτηριζόταν, αμέσως, πικρή και απατηλή. Ε τότε λοιπόν, σκέφθηκαν οι αφελείς, αν η Γιουγκοσλαβία αφεθεί στη μοίρα της, ίσως οι δυνάμεις του Τσώρτσιλ συγκεντρωθούν υπέρ της προστασίας της Ελλάδας. Μα, τέσσερις ημέρες μετά από την έναρξη της εκστρατείας, ανακοινώθηκε η κατάληψη της Θεσσαλονίκης, και ο ελληνικός στρατός, ανατολικά του Βαρδάρη, παραδόθηκε απεγνωσμένα. Δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι ακόμη κι ένα βρετανικό δάχτυλο σηκώθηκε για να βοηθήσει, σε αυτή τη φάση, τους γενναίους Έλληνες.

Και τότε ακριβώς ξεκίνησε η προσπάθεια του Βρετανικού Εκστρατευτικού Σώματος να αποσυρθεί ολοσχερώς από την Ελλάδα. Οι Έλληνες (Hellenes), οι οποίοι είχαν τόσο ασύνετα παραχωρήσει την πίστη τους στην Ντάουνινγκ Στριτ, ζητήθηκαν να κινητοποιήσουν τις δυνάμεις τους για να καλύψουν τη βρετανική υποχώρηση, αφιερώνοντας το πολεμικό ναυτικό τους για τον ίδιο σκοπό. Ο Στρατηγός Ουέιβελ σηκώθηκε και φόρεσε τον κυανό του μανδύα. Για να βρει δάση μοσχοβολιστά και πλούσια βοσκοτόπια – ή τουλάχιστον, την έρημο. Ξέσπασε τριβή ανάμεσα στους Βρετανούς, οι οποίοι δήλωναν με παρρησία ότι είχαν έλθει να βοηθήσουν, και οι Έλληνες, παρά τα παραδείγματα της Πολωνίας, της Νορβηγίας, της

Ολλανδίας, του Βελγίου και της Γαλλίας, τους αγκάλιασαν. Στο τέλος, ένα σημαντικό μέρος του Βρετανικού Αυτοκρατορικού Σώματος αναγκάστηκε να παραμείνει και να πολεμήσει, κι εκείνοι που προσπάθησαν να φύγουν, πληγώθηκαν ανεπανόρθωτα. Σε αυτή τη φάση, έγινε κάθε προσπάθεια από τον βρετανικό Τύπο και από το BBC να πείσουν ότι μια αντίσταση, ισχυρή και αποφασισμένη, ακόμη και καθοριστική, θα αντιστεκόταν στα στρατεύματα του Άξονα. Το παλιό, σκουριασμένο ψέμα φρεσκαρίστηκε, και ανέφερε ότι οι Γερμανοί είχαν υποστεί τέτοιες ζημιές, που δύσκολα θα προχωρούσαν πάνω από τα πτώματα των πεσμένων τους συντρόφων. Βασικά, στο τέλος θα αποδειχθεί ότι τα γερμανικά εγχειρήματα έχουν ολοκληρωθεί με επιτυχία, σε συμφωνία με τη λεγόμενη οικονομία του ανθρωπίνου δυναμικού, που είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της στρατηγικής του Φύρερ. Μα αυτό, βέβαια, δεν το γνωρίζει ακόμα ο βρετανικός λαός.

Όταν λέω ότι τα βρετανικά Σώματα έπρεπε να μείνουν και να πολεμήσουν, δεν κακολογώ τη γενναιότητα αυτών των στρατευμάτων, που, από τον πιο υψηλόβαθμο μέχρι τον πιο χαμηλόβαθμο, δεν μπορούν να αποφασίσουν αν θα παραμείνουν ή αν θα υποχωρήσουν. Είναι ο Τσώρτσιλ που αποφασίζει για τέτοια ζητήματα. Από τις αναφορές της Ανώτατης Διοίκησης των Γερμανικών Ενόπλων Δυνάμεων (OKW), θα συμπέραινα ότι τα Βρετανικά Αυτοκρατορικά Σώματα πολεμούν γενναία, και ότι η απεγνωσμένη τους δοκιμασία είναι μια ηρωική τραγωδία του ηρωισμού, σπαταλημένου από τον Ουίνστον Τσώρτσιλ που, όπως και άλλοι νοσηροί άνθρωποι, πιστεύει ότι είναι ο Ναπολέοντας.

Μα κανένας φόρος τιμής στην ατομική ανδρεία των Βρετανών πολεμιστών δεν μπορεί, ούτε για μια στιγμή, να αποκρύψει το γεγονός ότι βρίσκονται σε μια απίστευτη θέση, από την οποία δεν θα μπορέσουν να γλιτώσουν χωρίς τρομερές απώλειες. Λόγω της αδιόρθωτης αδεξιότητας του Τσώρτσιλ, ο οποίος πρέπει να αναλάβει πλήρη ευθύνη για την πορεία αυτής της εκστρατείας, την οποία η *Times* της 7ης Απριλίου αναφέρουν ως ένα δυσάρεστο δεινό για τον Χίτλερ, τα λεπτά που περνούν ισοδυναμούν με ακόμη περισσότερες άδειες καρέκλες στα σπίτια της Βρετανίας και των αποικιών της. Όταν κατέστη απελπιστική στη βόρεια-ανατολική Ελλάδα η θέση για τους εχθρούς της Γερμανίας, όπως και κατά την πρώτη εβδομάδα της σύρραξης, οι σοφοί της Ντάουνινγκ Στριτ, μέσω των γραφιάδων της, όπως ο κ. Φρέιζερ του BBC, μετέφεραν τη βολική διαβεβαίωση ότι ενώ όλα είχαν προβλεφθεί από τους σοφούς άνδρες που είχαν προωθήσει αυτήν την

αποκοτιά, λες και ήξεραν τι τους γίνεται, είπαν το εξής: «Περιμένετε μέχρι να φθάσουν οι Γερμανοί στον Όλυμπο, και μετά θα τους κατατροπώσουμε.» Κι έτσι, ο πολυβασανισμένος βρετανικός λαός προσκλήθηκε να εναποθέσει τις ελπίδες του στον αγέρωχο Όλυμπο. Η παλιά ιστορία της Μάχης στη Δύση, επαναλήφθηκε, ξανά και ξανά: ότι τα βρετανικά στρατεύματα, με τους μικρούς, γενναίους της συμμάχους, οπισθοχωρούσαν σε πιο ισχυρές θέσεις, και ότι δεν είχε φθάσει ακόμη η ώρα της πραγματικής σύγκρουσης. Σε αυτές τις φήμες, πρωτεύοντα ρόλο έπαιξαν τα ονόματα της Λαμίας και του Βόλου. Μα η αναφορά της Ανώτατης Διοίκησης των Γερμανικών Ενόπλων Δυνάμεων, για τη δεύτερη ημέρα του Απριλίου, ανακοίνωσε ότι κι αυτές, επίσης, οι θέσεις, έχουν καταληφθεί από τα γερμανικά στρατεύματα. Είναι περιττό να λεχθεί ότι αυτά τα γεγονότα δεν θα σημαίνουν απολύτως τίποτα, εκτός αν γνωρίζετε καλά τη γεωγραφία της Ελλάδας ή αν πάρετε έναν άτλαντα και τον μελετήσετε. Μα, είτε γίνει το ένα ή το άλλο, θα πρέπει να συνειδητοποιήσετε ότι η εκστρατεία στην Ελλάδα ακολουθεί το κλασικό πρότυπο της Μάχης στη Δύση, της τελευταίας άνοιξης. Εκεί, πλέον, η κύρια γαλλική δύναμη αντίστασης, έχει διαλυθεί.

Φαίνεται ότι η Βρετανική Διοίκηση προσπαθεί, ακόμη, να εκκενώσει τις δυνάμεις της, παρόλο που μια τέτοια πολιτική δείχνει μια πολύ κυνική και ωμή συμπεριφορά προς εκείνους που έπρεπε να μείνουν πίσω και να πληρώσουν τον λογαριασμό του Τσώρτσιλ. Αυτό το λέω διότι την περασμένη Δευτέρα, η γερμανική Λουφτβάφε βύθισε έξι βαρυφορτωμένα μεταγωγικά, αναγκάζοντας τα βρετανικά στρατεύματα να απομακρυνθούν από την Ελλάδα, προξενώντας τόσο σημαντικές ζημιές, που θα πρέπει να θεωρηθεί ότι οι συνολικές απώλειες της βρετανικής ναυτιλίας είναι πολύ περισσότερες.

Φαίνεται ότι οι δεινοί στη στρατηγική – αν μπορεί να τους δοθεί ένας τέτοιος τίτλος – Βρετανοί, δεν ενδιαφέρθηκαν για τις απώλειες που θα μπορούσε να προξενήσει η Λουφτβάφε στην περίπτωση μιας μαζικής εκκένωσης. Άλλωστε, ο Τσώρτσιλ δήλωσε: «Μην έλθετε σε μένα με τις αμφιβολίες σας. Δεν μπορούμε να υπολογίζουμε στην όποια ζημιά.»

Αναφορικά με τον πόλεμο στα Βαλκάνια, στη Μεσόγειο και την ίδια τη Μάχη της Βρετανίας, που δεν θα πρέπει να ξεχαστεί ποτέ διότι θα καταστεί αποφασιστική, είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί η ομολογία στο τελευταίο τεύχος της *Sunday Times*, που, ξαφνικά, παραδέχεται αυτό που λέμε εδώ και μήνες, ότι δηλαδή η γερμανική Λουφτβάφε, συγκριτικά με τη R.A.F., υπερτερεί σε αριθμό και έχει βάσεις κοντά στους στόχους των επιθέσεων.

Για ποιόν λόγο έγινε αυτή η αργοπορημένη παραδοχή; Πολύ απλά διότι μετά τις πρόσφατες και τρομερές αεροπορικές επιδρομές στη Βρετανία, οι άνθρωποι άρχισαν να διαμαρτύρονται. «Αν δεν μπορείς να μας προστατεύσεις ενάντια στα γερμανικά βομβαρδιστικά, πώς θα μπορέσεις, κ. Τσώρτσιλ, να χτυπήσεις τους Γερμανούς στον ίδιο βαθμό;» Και τώρα, ο ίδιος ο Τσώρτσιλ, μέσω του Τύπου, αναγκάστηκε να παραδεχθεί ότι κάτι τέτοιο είναι αδιανόητο να εκπληρωθεί. Η Γερμανία δεν μπορεί να χτυπηθεί στον ίδιο βαθμό. Η Γερμανία έχει περισσότερα αεροπλάνα και καλύτερες βάσεις, είναι η δικαιολογία. Και επιτέλους, ακούμε μια δικαιολογία που είναι έγκυρη. Η ανωτερότητα της γερμανικής Λουφτβάφε επί της R.A.F. φαίνεται και στη διασπορά των δυνάμεών της. Η Βρετανία δεν έχει αρκετά αεροπλάνα ή πλοία για να πολεμήσει τη δική της, προσωπική μάχη. Μα ο Τσώρτσιλ πάντοτε δείχνει να προτιμά μια κακή επίθεση προπαγάνδας από μια καλή στρατιωτική άμυνα, προτιμώντας να παρατείνει, ακόμη περισσότερο, τον πόλεμο.

Σε αυτά που επρόκειτο να έλθουν, ας συνειδητοποιήσει ο βρετανικός λαός ότι είτε το θέατρο του πολέμου βρίσκεται στα Βαλκάνια, στην Αφρική ή στην ίδια τη Βρετανία, η Λουφτβάφε θα χτυπήσει με μια ολοένα και αυξανόμενη δύναμη. Τα πειράματα του Τσώρτσιλ δεν θα κοστίσουν λίγο. Έχουν ήδη κοστίσει πολλές καλές ζωές. Και αυτό θα συνεχιστεί. Η Δουνκέρκη της Ελλάδας δεν θα καθυστερήσει πολύ. Γιατί ο Τσώρτσιλ, τον άνδρα στον οποίο η Αγγλία αντέχει να χαρίζεται, έχει αποτελέσει την αιτία θανάτου πολλών, κάτι που η ίδια η Αγγλία δείχνει να αντέχει.»

Ραδιοφωνική εκπομπή,
23 Απριλίου 1941:

«Στις 23 Απριλίου, την ημέρα της Εορτής του Αγ. Γεωργίου, την ημέρα της επετείου του αθάνατου Σαίξπηρ, έρχονται να νέα της, υπό όρους, παράδοσης του ελληνικού στρατού στην Ήπειρο και στη Μακεδονία. Η δήλωση της Ανώτατης Διοίκησης των Γερμανικών Ενόπλων Δυνάμεων σχετικά με τη συνθηκολόγηση θυμίζει, περιέργως, τις καθοριστικές, επίσημες ανακοινώσεις της τελευταίας άνοιξης, που σηματοδότησαν τις διαδοχικές

φάσεις της γερμανικής επέλασης προς την τελική νίκη της Μάχης της Δύσης. Στην τελευταία μου ομιλία, τόλμησα να γενικεύσω ότι η εκστρατεία στην Ελλάδα ακολουθεί το κλασικό πρότυπο του αγώνα του περασμένου έτους στη Γαλλία, και είπα ότι εκεί, η γαλλική αντίσταση έφθασε στο σημείο διάλυσης. Αυτή η ανάλυση δικαιολογείται από το γεγονός ότι, πλέον, είναι στρατηγικά προφανής η ήττα τους *(εvv.: των Συμμάχων)* στη Μάχη των Βαλκανίων. Παραμένουν προβλήματα τακτικής, όπως για παράδειγμα η αντιμετώπιση του ζητήματος της οπισθοχώρησης των βρετανικών δυνάμεων. Η λύση αυτών των προβλημάτων θα ισοδυναμεί με τρομακτικές απώλειες για τα κανόνια του Τσώρτσιλ.

Ο Βασιλιάς της Ελλάδας, οι ακόλουθοί του και η κυβέρνησή του έχουν εγκαταλείψει, ταχέως, τη χώρα τους, και μετέφεραν αυτό που ονομάζουν πρωτεύουσά τους στην Κρήτη, επιφορτίζοντας σε όσους άφησαν πίσω, τη συνέχιση του αγώνα. Ο Βασιλιάς έχει κάνει αναφορά στη δύσκολη μοίρα του πολέμου και αναλώνεται σε φτηνές, μεγαλόστομες φράσεις, οι οποίες έχουν ως μόνο στόχο τον εντυπωσιασμό από εκείνους που έχει αφήσει πίσω.

Δεν αμφισβητείται το γεγονός ότι οι Έλληνες έχουν πολεμήσει σκληρά, με περιορισμένα μέσα. Είναι λοιπόν, από την οπτική γωνία της ιπποσύνης, όλο και πιο αξιοθρήνητο το γεγονός ότι ο Βασιλιάς και κεφαλή της κυβέρνησής τους δανείζει τον εαυτό του στην προπαγάνδα του Τσώρτσιλ, αντί να οδηγήσει τις διαλυμένες του δυνάμεις, έστω και για μικρό χρονικό διάστημα, προς τη νίκη. Η ιστορία θα κρίνει τον Βασιλιά Λεοπόλδο του Βελγίου ως έναν άνδρα της τιμής. Πολέμησε με όλα τα στρατεύματά του μέχρι το τέλος, και όταν δεν είχε μείνει τίποτε άλλο να κάνει, έλαβε υπόψιν τα συμφέροντά τους, όσο καλύτερα μπορούσε. Οι ελληνικές, όμως, δυνάμεις, έχουν μείνει πίσω για να πληρώσουν τον λογαριασμό του Τσώρτσιλ, με τη συμβουλή ο Βασιλιάς τους να το πληρώσει όλο. Ωστόσο, ο μέσος Άγγλος δεν νοιάζεται καθόλου για τον Γεώργιο της Ελλάδας, για τους υποτελείς του, ούτε για τη μοίρα των ελληνικών στρατευμάτων. Αυτό που τον ενδιαφέρει είναι το πόσο η Βρετανία, και υπεράνω όλων, ο ίδιος, θα επηρεαστεί προσωπικά από τα γεγονότα. Το συνολικά αποτέλεσμα που θα έχουν οι έξοχες γερμανικές νίκες, που σύντομα θα ολοκληρωθούν, είναι δύσκολα, εκ πρώτης όψεως, να εκτιμηθούν. Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι η Γερμανία είναι δεσμευμένη στο να αποδυναμώσει, σημαντικά, τη θέση της Βρετανίας στη Μεσόγειο. Όντως, αυτό το παράλογο εγχείρημα του Τσώρτσιλ έχει ολοκληρωθεί με τον πιο ντροπιαστικό τρόπο που έχει επιβληθεί ποτέ επάνω

στον στρατό της Βρετανίας. Και αυτό δεν είναι υπερβολή. Είναι γεγονός. Αν ο Βρετανικός Στρατός έβρισκε τον εαυτό του σε ένα θέατρο πολέμου, βρετανικών συμφερόντων, και είχε κατατροπωθεί, δεν θα υπήρχε τίποτα ανέντιμο στην ήττα του. Μα αυτός ο πόλεμος στα Βαλκάνια προκλήθηκε σκόπιμα και αχρείαστα από τον Τσώρτσιλ και τους πράκτορές του. Στις 7 Απριλίου, η *Times*, με μεγάλη χαιρεκακία πανηγύριζε το γεγονός ότι ο Χίτλερ είχε αντιμετωπιστεί στα Βαλκάνια με έναν πόλεμο που ο ίδιος δεν επιθυμούσε. Κάπως πρόωρα το συγκρότημα της αγγλικής προπαγάνδας άρχισε να παίζει μουσική, και τα μπαλόνια της πέταξαν στον αέρα για να πανηγυρίσουν αυτό που ο Τσώρτσιλ θεώρησε ως έναν έξοχο ελιγμό, έχοντας ως στόχο να αποσπάσει την προσοχή της Γερμανίας για πολλούς μήνες. Δύο μέρες μετά, ο ίδιος ο Τσώρτσιλ έκανε αναφορά στις ακλόνητες προετοιμασίες που είχαν λάβει χώρα. Στην πραγματικότητα, η σκηνή είχε προετοιμαστεί για μια πραγματικά πεισματώδη εκστρατεία, στην οποία οι Σέρβοι και οι Έλληνες θα χρησιμοποιούνταν ως ζωντανός φραγμός ενάντια στη Γερμανία, με στόχο να κερδίσει χρόνο η Αγγλία. Ε λοιπόν, δεν έχουν περάσει παρά μόλις τρεις βδομάδες από τους πρώτους πυροβολισμούς, και η αντίσταση του εχθρού έχει ήδη εξαντληθεί.

Συνεπώς, θα πρέπει να αναρωτηθούμε τον λόγο που ο Τσώρτσιλ όχι μόνο πρόδωσε τους συμμάχους του, ωθώντας τους να εξαπολύσουν τον πόλεμο εναντίον της Γερμανίας, αποτυγχάνοντας μετά να τους προστατεύσει, μα αυτό που έχει περισσότερη σημασία για τον βρετανικό λαό είναι ο λόγος για τον οποίο έβαλε τα στρατεύματα της Βρετανίας και των αποικιών σε μια κατάσταση από την οποία δεν θα μπορούσαν να βγουν χωρίς να περάσουν μέσα από μια κόλαση χειρότερη και από αυτή της Δουνκέρκης. Το λιγότερο που μπορούμε να υποθέσουμε είναι ότι ο Τσώρτσιλ γνώριζε πόσους πολλούς άνδρες η Βρετανία μπορούσε να προσφέρει σε αυτό το θέατρο επιχειρήσεων. Από την άλλη, όχι μόνο οι στρατιωτικοί ειδήμονες, μα και κάθε σχολιαρόπαιδο, θα μπορούσαν να του πουν ότι η Γερμανία, με έναν στρατό πάνω από δέκα εκατομμύρια εφεδρικούς άνδρες, ένστολους και εφοδιασμένους, θα μπορούσε να απαντήσει στην πρόκληση με μια ανώτερη δύναμη. Κάθε κατώτερος αξιωματικός ή οπλίτης με εμπειρία σε αυτόν τον πόλεμο θα μπορούσε να του πει με τι είδους θανάσιμη δράση η γερμανική Λουφτβάφε θα μπορούσε να χτυπήσει να στρατεύματά του που οπισθοχωρούν, να βυθίσει τα μεταγωγικά του, και γενικότερα, να μετατρέψει την οπισθοχώρηση σε μια άτακτη και ολέθρια πορεία.

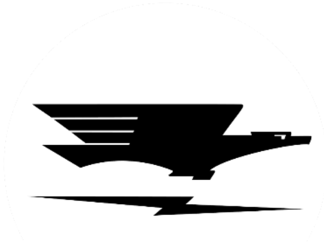
Δεν μπορώ να πιστέψω ότι όλα αυτά ήταν άγνωστα στον Τσώρτσιλ. Και τότε γιατί αγνοήθηκαν; Διότι έχει έναν άρρωστο νου, λόγω της υπερβολικής του φιλοδοξίας και της παθολογικής λατρείας του εαυτού του. Για εκείνον, τα κόκκαλα των ηρώων σχηματίζουν τα σκαλοπάτια της ανεμόσκαλας προς τα ύψη της ανάτασης του εαυτού του. Όσο πιο πολλοί πεθάνουν για εκείνον, τόσο μεγαλύτερος δείχνει στον εαυτό του.

Την Τρίτη, στη Βουλή των Κοινοτήτων, εκείνος αρνήθηκε να συζητήσει την κατάσταση στα Βαλκάνια. Κατανοούμε την άρνησή του. Χρειάζεται χρόνο για να επινοήσει μερικές ακόμη ορολογικές ανακρίβειες. Θα πρέπει να χτίσει με επιμέλεια την ιστορία ότι η άμυνα της Αιγύπτου απαιτούσε την εγκατάλειψη των Ελλήνων συμμάχων της Αγγλίας. Θα πρέπει να βρει μια συνταγή ώστε να δείξει ότι τίποτα αναπάντεχο δεν συνέβη. Θα πρέπει να ανακαλύψει το γιατί ο Χίτλερ έχει διαπράξει το πιο μεγάλο σφάλμα του. Θα πρέπει, αν χρειαστεί, να φτιάξει μια ιστορία που περιγράφει το πώς μερικοί φωτισμένοι και πραγματικοί δημοκράτες κανίβαλοι έφαγαν έναν Γερμανό ιεραπόστολο, αποδεικνύοντας, συνεπώς στον κόσμο, την αφοσίωση στον βρετανικό αγώνα.

Κι ενώ ο Τσώρτσιλ στήνει τη σκηνή του Κοινοβουλίου, οι Αμερικάνοι κοιτάζουν με τρόμο την τεράστια αποτυχία της πολεμικής μηχανής της Βρετανίας. Ο Λόουελ Τόμας, εκπέμποντας από τη Βοστώνη, περιγράφει το πώς έχουν κυνηγηθεί τα στρατεύματα των Άνζακ από τα σύνορα της Γιουγκοσλαβίας, προς τον Ισθμό της Κορίνθου. Το πώς, χτυπημένοι και εξαντλημένοι, ρίχνονταν καταγής στους δρόμους ώστε να κοιμηθούν, εναλλάξ, για λίγα λεπτά. Αυτοί και οι Άγγλοι συνάδελφοι εν όπλοις τους, είναι οι άνδρες που αντιμετωπίζουν την πραγματικότητα του πολέμου, την ίδια στιγμή που ο Τσώρτσιλ οργανώνει την κοροϊδία. Ο κ. Τόμας εστιάζει στο ότι, αυτή τη φορά, ο κίνδυνος θα είναι μεγαλύτερος για τα στρατεύματα που οπισθοχωρούν, μεγαλύτερος κι από αυτόν της Δουνκέρκης. Αν γίνει αυτό, δεν θα χαθούν μόνο πολλές ζωές, μα το βάρος που έχει, αφειδώς, τοποθετηθεί επάνω σε αυτήν την εκστρατεία, θα γίνει κομμάτια.

Ο βρετανικός λαός ήδη αναρωτάται: «Γιατί ήταν οι δυνάμεις μας τόσο κατώτερες; Γιατί σχηματίσαμε εσφαλμένη γνώμη για τη γερμανική ισχύ; Γιατί οι γερμανικοί μηχανισμοί και μέθοδοι μας έρχονται σαν εκπλήξεις;» Όλες αυτές τα ερωτήματα είναι εκτός θέματος. Το ερώτημα που επιθυμώ να θέσω είναι το εξής: «Λαέ της Βρετανίας! Γιατί εναποθέτεις τις ελπίδες σου σε αυτόν τον ψεύτικο, αδέξιο, μεγαλομανή Τσώρτσιλ, που δεν έχει κερδίσει ποτέ καμία μάχη, παρά μόνο σε εκείνους τους βρώμικους αγώνες των πολιτικών

κομμάτων;» Κι επίσης: «Ποιος είναι αυτός που θα προτιμούσε να εξολοθρευτεί ο λαός του, από το να παραδεχθεί την έκταση των εγκληματικών του λαθών;» Αυτά είναι τα ερωτήματα που κρέμονται πάνω από τη μοίρα της Αγγλίας.

**Ραδιοφωνική εκπομπή,
23 Ιουνίου 1941:**

«Όταν τον Αύγουστο του 1939 ο Χίτλερ έκανε ένα σύμφωνο φιλίας με τον Στάλιν, μερικοί από εσάς αναρωτηθήκατε μήπως ο Χίτλερ πρόδωσε τον δυτικό πολιτισμό. Χθες, στην εξαγγελία του, ο Φύρερ μπόρεσε για πρώτη φορά να μιλήσει ανοιχτά. Είπε ότι έστειλε τον Υπουργό Εξωτερικών του στη Μόσχα με βαριά καρδιά. Η Αγγλία δεν του άφησε άλλη επιλογή, καθώς το καλοκαίρι του 1939 είχε εργαστεί σκληρά για να χτίσει έναν συνασπισμό εναντίον της Γερμανίας. Ο Χίτλερ ωθήθηκε από αυτοάμυνα να συνάψει ένα σύμφωνο φιλίας με τη Ρωσία, κατά την οποία οι υπογράφοντες συμφώνησαν να μην επιτεθούν ο ένας στον άλλον, καθορίζοντας σφαίρες ενδιαφέροντος.»

**Ραδιοφωνική εκπομπή,
27 Ιουνίου 1941:**

«Ο μπολσεβικισμός είναι ένα ψυχολογικό δηλητήριο, που υποβαθμίζει και εξευτελίζει τον ανθρώπινο νου σε τέτοιο βαθμό, που οι εξαρτημένοι από αυτόν έχουν λιγότερη εντιμότητα, λιγότερη ακόμη κι από τα κτηνώδη ζώα που μένουν ικανοποιημένα έχοντας σκοτώσει τα θύματά τους. Μόνο υπό το φως αυτού του τρομερού γεγονότος μπορούμε να κατανοήσουμε τις απαίσιες και αισχρές ωμότητες, τους ντροπιαστικούς ακρωτηριασμούς που

έχουν διαπραχθεί από τους σοβιετικούς υπανθρώπους επάνω σε Γερμανούς αιχμαλώτους και τραυματίες που έχουν πέσει στα χέρια τους. (…)

Στο σύνολο του πολέμου, δεν έχει υπάρξει τίποτα πιο ταιριαστό από το να βαδίζει ο Τσώρτσιλ, που για πολλά χρόνια προσποιούνταν να αντιτίθεται στον κομμουνισμό, χέρι-χέρι με τον Στάλιν. Η ίδια η φιλοσοφία του μαρξισμού ζέχνει, ήδη, από τον προηγούμενο αιώνα. Ήταν ένα φυσικό κάλεσμα σε αυτόν τον φιλελεύθερο καπιταλισμό, που πλέον πνέει τα λοίσθια και που δεν θα αναδυθεί ξανά. Ο αρχαίος καπιταλισμός τον οποίο αντιπροσωπεύει ο Τσώρτσιλ από την ίδια του τη φύση εξαγρίωνε τους εργάτες, και η επιβίωση αυτών των αρχαίων αξιών σημαίνει μονάχα την αέναη πάλη των τάξεων. Η φυσική ανάπτυξη του 20ου αιώνα ήταν η σύνθεση όλων των θετικών στοιχείων στον εθνικισμό και στον σοσιαλισμό. Αν δεν ερχόταν αυτή η σύνθεση, η ανθρώπινη φυλή θα εξουδετερωνόταν μέσω της αποσύνθεσης. Ήταν έργο του Χίτλερ και του Μουσολίνι να χτιστεί ένας νέος σοσιαλισμός επάνω σε μια εθνικιστική βάση, να συμφιλιωθεί ο πολίτης με το κράτος, το άτομο με την κοινότητα. Λόγω του ότι αυτό το έργο είχε επιτυχία, εκείνοι που δεν αρκούνταν να έχουν κάτι λιγότερο από την επικυριαρχία ολόκληρου του κόσμου, έκαναν μια τελευταία απόπειρα να διατηρήσουν τα ξεπερασμένα. Ελέω Θεού, εκείνοιθα εξαφανιστούν μαζί με αυτά.»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 12 Ιουλίου 1941:

«Προτού οι μπολσεβίκοι αποχωρήσουν από το Λέμπεργκ, διέπραξαν ένα αιματηρό όργιο. Δολοφόνησαν τα θύματά τους όπου τα έβρισκαν. Πυροβολούσαν ή έδερναν ανθρώπους στις φυλακές. Οι μπολσεβίκοι εφάρμοσαν τις πιο φρικτές μορφές βασανιστηρίων. Μετά την κατάληψη του Λέμπεργκ, βρέθηκαν από τους Γερμανούς εκατοντάδες πτώματα. Γυναίκες και παιδιά κείτονταν καρφωμένα στα κελιά της φυλακής. Πτώματα ήταν διαπερασμένα με ξιφολόγχες. Όταν οι δολοφόνοι αντιλήφθηκαν ότι δεν μπορούσαν να ολοκληρώσουν το έργο τους πριν από την έλευση των Γερμανών, έλουσαν τα θύματά τους με βενζίνη και τα έκαψαν. Αθώοι

άνθρωποι σφαγιάστηκαν. Οι μέθοδοι που χρησιμοποίησαν διακρίνονται στα εγκαύματα τρίτου βαθμού, στο παχύ στρώμα αίματος που κάλυπτε το δάπεδο, τους τοίχους, ακόμη και το ταβάνι. Με τσεκούρια, έκοβαν σε κομμάτια τα σώματα πολλών ανυπεράσπιστων θυμάτων. Δύο νεαρές Ουκρανές κοπέλες είχαν κομμένα στομάχια, και ήταν οφθαλμοφανές ότι είχαν βιαστεί. Ζεματιστό νερό είχε χυθεί επάνω στα σώματα των ανδρών, και λόγω αυτού, το δέρμα τους είχε σκιστεί. Αυτό το λουτρό αίματος δείχνει τις μεθόδους με τις οποίες οι μπολσεβίκοι ήλπιζαν να καταστρέψουν τον ευρωπαϊκό πολιτισμό και κουλτούρα.»

Ραδιοφωνική εκπομπή,
19 Ιανουαρίου 1942:

«Είτε οι πολιτικοί αρθρογράφοι του κ. Τσώρτσιλ γράφουν και μιλούν για το Ανατολικό Μέτωπο, είτε για τον Στρατηγό Μοντγκόμερι ή τις αεροπορικές επιδρομές του Βερολίνου, ο μόνος τους στόχος είναι να αποκρύψουν την αποτυχία του πιο φιλόδοξου εγχειρήματος του Τσώρτσιλ σε αυτόν τον πόλεμο. Υποστηρίχθηκε, στην αρχή, από βρετανικές πηγές, ότι ο ουσιαστικός στόχος αυτού του εγχειρήματος ήταν να επιτύχουν την εδραίωση ενός Δεύτερου Μετώπου στην Ευρώπη.»

Ραδιοφωνική εκπομπή,
9 Νοεμβρίου 1942:

«Στη χθεσινή ομιλία του Χίτλερ, την παραμονή της 9ης Νοεμβρίου – μιας ιστορικής ημέρας για τα χρονικά του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος – κυριάρχησαν τα εξής: ο τόνος ηρεμίας και απόλυτης

πίστης στη νίκη, βασισμένη όχι μόνο στο συναίσθημα και στην πίστη, μα και στη λογική, στη γνώση ότι η Γερμανία έχει στην κατοχή της τα μέσα για να κερδίσει αυτόν τον πόλεμο, ότι οι πρώτες της ύλες επαρκούν για τον στόχο, ότι ο εφοδιασμός σε τρόφιμα είναι βέβαιος, και ότι, όπως είπε ο Φύρερ: «Οπουδήποτε κι αν υπάρξει πεδίο μάχης, η Γερμανία θα αποκρούσει κάθε επίθεση και θα αντεπιτεθεί.» Χωρίς αμφιβολία ο Τύπος και τα ραδιόφωνα, γνωρίζοντας ότι η μεγαλύτερη πλειοψηφία του λαού τους δεν κατανοεί τη γερμανική γλώσσα, έχουν δώσει ένα αρκετά διαφορετικό νόημα στην ομιλία, κάτι που συμφωνεί, άλλωστε, με την παγιωμένη συνήθειά τους. Μα κάθε Γερμανός που άκουσε χθες τον Φύρερ θα πρέπει να συνειδητοποίησε, πιο ξεκάθαρα από ποτέ, τις τεράστιες εφεδρείες σθένους που κατέχει αυτή η χώρα, και τι είδους ευθύτητα ωθεί τους καθοδηγητές της. Όπως είπε ο Αδόλφος Χίτλερ: «Δεν θα πρέπει να αποτύχουμε, και ως αποτέλεσμα, θα είναι οι εχθροί μας αυτοί που θα πέσουν.» Αυτά τα λόγια είναι αρκετά απλά, μα εκφράζουν τη θεμελιώδη και ιστορική αλήθεια την οποία βιώνουμε.»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 30 Ιανουαρίου 1943:

«Σε αυτήν την εξαγγελία, την οποία απηύθυνε προς τον γερμανικό λαό, ο Φύρερ υπενθύμισε, πρώτα, τα δεκατέσσερα έτη αγώνα που προηγήθηκαν της νίκης της 30ης Ιανουαρίου 1933. Περιέγραψε, εκ νέου, τα πόσα έχει υποστεί ο γερμανικός λαός μετά τον παγκόσμιο πόλεμο, τον οποίο οι ίδιοι δεν επιθυμούσαν. (…)

«Με το νέο έτος, εκείνο του 1933…», είπε ο Φύρερ, «…η Γερμανία απειλούνταν με απόλυτη πτώχευση, και ο Εθνικοσοσιαλισμός έπρεπε να αναλάβει ένα τεράστιο…» *(σημείωση: δεν έχει σωθεί το τέλος της πρότασης).* Ο Φύρερ, στη συνέχεια, έκανε μια επισκόπηση των μέτρων που είχε λάβει ο Εθνικοσοσιαλισμός, ώστε να εξασφαλίσει την άμεση οικονομική ανάκαμψη. Ως αποτέλεσμα, πριν ακόμη κι από το τέλος του ίδιου χρόνου, οι τελευταίοι άνεργοι εργάζονταν, ξανά. Οι επιτυχίες ήταν τέτοιες, που καμία δημοκρατική χώρα δεν συγκρινόταν με εκείνες. Μόνο η Φασιστική Ιταλία είχε καταφέρει παρόμοιες επιτυχίες. (…)

Δέκα χρόνια πριν, ο μπολσεβικισμός είχε θέσει σε εφαρμογή ένα συστηματικό σχέδιο τεραστίων διαστάσεων, με στόχο να επιτεθεί στην Ευρώπη. (…)

Παλιότερα, υπήρχαν μόνο δύο επιλογές για τη Γερμανία. Είτε η νίκη της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης, είτε η καταστροφή της από τον μπολσεβικισμό. Και σήμερα, επίσης, υπάρχουν μόνο αυτές οι δύο εναλλακτικές. (…)

Ο Εθνικοσοσιαλισμός θα συνεχίσει αυτόν τον αγώνα μέχρις ότου υπάρξει μια νέα 30η Ιανουαρίου, δηλαδή, μια νέα νικηφόρα ημέρα.

Στη συνέχεια, η εξαγγελία του Φύρερ εκφράζει την ευγνωμοσύνη του στους στρατιώτες του, εκείνους από τον μακρινό Βορρά μέχρι την αφρικανική έρημο, από τον Ατλαντικό μέχρι τις πλατιές στέπες της Ανατολής, από το Αιγαίο μέχρι και το Στάλινγκραντ, ένα έπος που θα επιζήσει για πάνω από χίλια χρόνια. (…)

Οι ηρωικοί στρατιώτες μας στον Βόλγα θα πρέπει να πράξουν τα μέγιστα σε αυτόν τον αγώνα για την ελευθερία της Γερμανίας, και κατά συνέπεια, με την ευρύτερη έννοια, ολόκληρης της ηπείρου. (…)

Από τα ερείπια των πόλεων και των χωριών μας θα αναδυθεί μια νέα ζωή, που θα αναπτύξει περισσότερο εκείνο το επίπεδο στο οποίο πιστεύουμε, για το οποίο εργαζόμαστε, την Εθνικοσοσιαλιστική Μεγάλη Γερμανία… Θα υπάρχει μονίμως μια δύναμη για να προστατεύεται, στο μέλλον, η ευρωπαϊκή οικογένεια των εθνών, όπως και μια δύναμη εναντίον του κινδύνου από την Ανατολή. Συνεπώς, το Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ και οι σύμμαχοί του, μαζί, θα πρέπει να προστατεύσουν αυτές τις γεωγραφικές περιοχές, οι οποίες είναι ουσιώδεις για τη διατήρηση της υλικής μας ύπαρξης.»

Ραδιοφωνική εκπομπή,
8 Απριλίου 1943:

«Το μεγαλύτερο ηθικό δίδαγμα που θα μπορούσαμε να αποκομίσουμε από αυτή τη χειμερινή εκστρατεία, και ιδιαίτερα από το έπος του Στάλινγκραντ, είναι ότι με έναν σπουδαίο Ηγέτη και με τη δύναμη της

μεγαλύτερης ηρωικής έμπνευσης, οι άνθρωποι μπορούν να ξεπεράσουν τους κινδύνους και τις δυσκολίες οι οποίες απλά θα σάρωναν μακριά τους αδύναμους και τους αναποφάσιστους. (…)

Την Τρίτη, η εφημερίδα *News Chronicle* δημοσίευσε ένα δευτερεύων κύριο άρθρο επάνω στο ζήτημα, και με βάση τον αριθμό των επιστολών που έχει δεχθεί ο αρχισυντάκτης, στην Αγγλία το ιουδαϊκό ζήτημα γίνεται ένα ζήτημα εκτεταμένου και τοπικού ενδιαφέροντος. Η *News Chronicle* αντανακλά, με πίστη, την ιουδαϊκή απαίτηση πως όποιος κάνει κάποια αντι-ιουδαϊκή δήλωση, θα πρέπει να οδηγείται στη φυλακή. Η φυλλάδα εστιάζει στο γεγονός ότι ο σερ Όσβαλντ Μόσλεϊ βρίσκεται ήδη στη φυλακή. (…)

Σήμερα, στη Βρετανία, υπάρχουν μύριοι που με σφοδρότητα τρέφουν δυσπιστία για τους Ιουδαίους, και θα ήταν γελοίο αυτοί να κατηγορηθούν ως φίλοι της Γερμανίας. (…)

Αν οι βρετανικές εφημερίδες απαιτούν να οδηγούνται στις φυλακές όσοι επικρίνουν τους Ιουδαίους, αυτό από μόνο του αποτελεί επαρκής απόδειξη ότι σήμερα, στη Βρετανία, υπάρχει μόνο μία δύναμη πιο ισχυρή κι από εκείνη του Βασιλιά, του Κοινοβουλίου ή του λαού.»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 12 Ιουλίου 1943:

«Αυτός ο πόλεμος έχει φθάσει σε μια πολύ ενδιαφέρουσα καμπή. Το σύννεφο της αδράνειας έχει απομακρυνθεί. Γι’ ακόμη μία φορά, το ατσάλι συναντά το ατσάλι, και μπορώ να σας πω ότι εδώ στη Γερμανία υπάρχει μια τέλεια και ολόψυχη πίστη στη σιγουριά της νίκης. Στη Βρετανία, πρόσφατα, η κυρίαρχη άποψη είναι ότι το έτος 1943 θα αποδειχθεί καθοριστικό. Δεν είμαι σε θέση να κρίνω ακόμα αυτή τη θέση, μα για ένα πράγμα είμαι σίγουρος: ότι το 1943 θα αποδειχθεί ένα έτος των πιο δυσάρεστων εκπλήξεων για τους εχθρούς της Γερμανίας.»

Ραδιοφωνική εκπομπή,
7 Σεπτεμβρίου 1943:

«Όντας ενεργός στην πολιτική σκηνή της Βρετανίας για πολλά χρόνια, και έχοντας μείνει μακριά από τη Βρετανική Νήσο εδώ και τέσσερα, μπορώ να δω τις βρετανικές προοπτικές πιο αμερόληπτα και πιο αντικειμενικά από εκείνους που έχουν επηρεαστεί από τα ξόρκια της προπαγάνδας του Τσώρτσιλ. Μένω έκπληκτος από την ανικανότητα των ανθρώπων να συνειδητοποιήσουν τον τρόπο με τον οποίο τους κλέβουν και τους χαρατσώνουν, κάνοντάς τους να πιστεύουν ότι οι θυσίες τους πιάνουν τόπο. Όσον αφορά τα σχέδια του Κρεμλίνου, αυτά αφορούν όχι μόνο τον έλεγχο της Ευρώπης, της Εγγύς και της Μέσης Ανατολής, μα κι επίσης η επακόλουθη μπολσεβικοποίηση της Βρετανίας και της Αυτοκρατορίας. Μα αυτός δεν είναι ο μοναδικός κίνδυνος που πρέπει να αντιμετωπίσει ο βρετανικός λαός. Στέκονται ανάμεσα σε μια Σκύλλα του κομμουνισμού και σε μια Χάρυβδη του ιμπεριαλισμού του δολαρίου. Ο Τσώρτσιλ έχει ήδη δείξει τη θέλησή του να παραδώσει τα βρετανικά συμφέροντα στην Ευρώπη, στο Κρεμλίνο. (…)

Έχουμε Σεπτέμβρη. Το φθινόπωρο πλησιάζει, και γνωρίζω, όπως κάθε άλλος, τις ομορφιές του αγγλικού φθινοπώρου – τα πεσμένα φύλλα στο έδαφος, την έντονη αψάδα του αέρα κατά το λυκόφως, τον κυανό καπνό από τις αγροικίες ανάμεσα στα δάση, που κατευθύνονται προς το μεγαλείο των τελευταίων ακτινών του ηλιοβασιλέματος. Εσείς που μπορείτε να υψώσετε το βλέμμα σε αυτή τη γη, θα πρέπει να συνειδητοποιήσετε ότι, αν και δεν έχει κατακτηθεί, έχει πουληθεί στους Φιλισταίους της Γουόλ Στριτ. Αυτοί ήδη έχουν τους πίνακές τους, τις αντίκες τους, τα κάστρα τους. Έχουν ακόμη και τη Μεγάλη Χάρτα. Και τώρα, θέλουν το τελευταίο – θέλουν αυτό που η Γερμανία δε ζήτησε ποτέ και δεν θέλησε ποτέ, το σώμα και την ψυχή της Αγγλίας. Και ο Τσώρτσιλ είναι έτοιμος να τους τα δώσει. Ως Γερμανός πολίτης, ζώντας και εργάζοντας για τη γερμανική νίκη σε αυτόν τον πόλεμο, θα συνεχίζω να αντιστέκομαι σε αυτό.»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 9 Σεπτεμβρίου 1943:

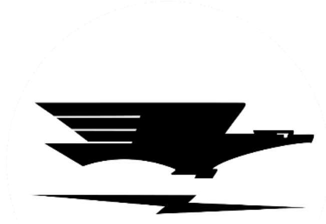
«Δεν φαντάζομαι να μείνετε έκπληκτοι αν αφιερώσω αυτή τη βραδινή εκπομπή, σχεδόν ολοκληρωτικά, στις εξελίξεις που έχουν λάβει χώρα στην Ιταλία, και που χωρίς αμφιβολία έχουν προκαλέσει διεθνή σάλο. Χθες το βράδυ, αυτήν την ώρα, δόθηκε ένας πρώιμος απολογισμός της κατάστασης από τον Ρόντερικ Ντίτζε, ο οποίος έφερε στο φως τα γεγονότα, κάνοντας αναφορά στην προδοσία του Μπαντόλιο και στην ευρύτερη συνωμοσία να επιβληθεί μια μπολσεβικική κόλαση στην Ευρώπη. Εντυπωσιάστηκα ιδιαίτερα από την αναφορά του ότι μετά την προδοσία του Ντούτσε, σε πολλές πόλεις της Ιταλίας έκαναν την εμφάνισή τους κόκκινες σημαίες. Απόψε, δεν θα κάνω μια απλή επισκόπηση της κατάστασης στην Ιταλία, με ένα απλό χρονολογικό ύφος. Είναι μια ευκαιρία να μου επιτραπεί να αναφέρω κάποιες προσωπικές παρατηρήσεις και εντυπώσεις. Πολύ καιρό πριν, το 1923, ανήκα στο πρώτο Φασιστικό κίνημα της Βρετανίας, και τότε, όπως ήταν λογικό, θεωρούσα τον Μπενίτο Μουσολίνι ως έναν από τους μεγαλύτερους άνδρες, αν όχι του αιώνα μας, μα και όλων των εποχών. Όταν ο Ρόντερικ Ντίτζε ανέφερε την εμφάνιση των κόκκινων σημαιών στους δρόμους των ιταλικών πόλεων, σκέφθηκα: «Ναι, και αυτή η κίνηση ήταν μια απάντηση στον πόλεμο εναντίον αυτού του κτηνώδους υποκόσμου, που εξαπέλυσε ο Μουσολίνι για να σώσει τη χώρα του.»

Δεν πίστεψα, ούτε για μια στιγμή, ότι ένα τρανό, αναδυόμενο φαινόμενο όπως ο Φασισμός, που έδωσε νέα πνοή στην Ευρώπη, που κομίζει τον χαρακτήρα μιας πίστης για την εποχή μας, θα μπορούσε απλά να εξαλειφθεί από λίγους πονηρούς ηλικιωμένους, οι οποίοι περιβάλλονταν από τσακάλια και παράσιτα και οι οποίοι συνεχώς συνωμοτούσαν εναντίον των πολεμιστών του Μετώπου. Δεν φαινόταν συμβατό με τη φύση της ιστορικής ανάπτυξης ότι μια τέτοια επιτυχημένη επανάσταση θα έσβηνε απότομα από μια χούφτα ξεμωραμένων δολοπλόκων που είχαν, από καιρό, δείξει τα σημάδια του δεκασμού και της ηθικής εξασθένησης. Και τώρα, βλέποντας τον ιταλικό λαό να έχει, αυθόρμητα, σχηματίσει μια Εθνική και Φασιστική κυβέρνηση, δικαιώνοντας την τιμή του και συνεχίζοντας να πολεμά για τα δικαιώματά του, είμαι περισσότερο από ικανοποιημένος.

Ίσως κάποιοι από τους κακόβουλους σχολιαστές του BBC που, κρίνοντας από τις αναφορές τους, παρακολουθούν τις ραδιοφωνικές μου εκπομπές με προσοχή, να περίμεναν να δείξω σήμερα κάποιο σημάδι ντροπής, ή ακόμη και ταπείνωσης.

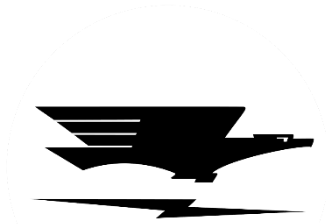
Ε λοιπόν, τους περιμένει η βαθιά απογοήτευση. Στις 22 Ιουνίου 1941, όταν ο Φύρερ σήκωσε το σπαθί για την υπεράσπιση της Ευρώπης ενάντια στον μπολσεβικικό κολοσσό, ένιωσα, όπως και όλοι οι Εθνικοσοσιαλιστές, ότι η ιστορία χάραζε τη θεμιτή της πορεία και ότι η Θεία Πρόνοια καθοδηγούσε το γερμανικό έθνος. Σήμερα, ξανά, γνωρίζω ότι η ιστορία χαράζει τη θεμιτή της πορεία, τώρα που οι σημαίες του Φασισμού έχουν, εκ νέου, υψωθεί, τώρα που οι πατριώτες Ιταλοί έχουν σηκώσει τον πυρσό που ο Μπαντόλιο και οι προδότες των καθιζημάτων της Σαβοΐας προσπάθησαν να σβήσουν. Αυτό που έχει μεγαλύτερη σημασία είναι να ενδυναμωθεί και να διαιωνιστεί η δυναμική επιθυμία της Ευρώπης να ζήσει υπό το φως της νέας της πίστης. Σαν τον φοίνικα από τις στάχτες του, η Ιταλία έχει, εκ νέου, εγερθεί, και όσο κι αν υποφέρει, όσες δοκιμασίες τη ζώσουν στον δρόμο της προς τη νίκη, έχει γι' ακόμη μία φορά ανακτήσει το πνεύμα της αρχαίας Ρώμης. Είτε στην ευτυχία είτε στη δυστυχία, έχει χαράξει στα λάβαρά της τη λατινική λέξη: «Resurgam» – «Θα εγερθώ ξανά».

Ο Άιζενχάουερ καυχιέται υπερβολικά. Τώρα, περιμένω να αναλάβουν οι Βρετανοί το βάρος της επίθεσης. Και εφεξής, θα πρέπει να αντιμετωπίσουν σειρές ανένδοτων ανδρών, χωρίς κανέναν προδότη πίσω από τις γραμμές, χωρίς κανένα παραδόπιστο ον να πουλήσει τα περάσματα. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι εχθροί μας είναι οι φτωχότεροι. Ίσως τους φάνηκε σαν ένα έξοχο και πονηρό πράγμα το να μηχανευτούν την πτώση ενός σπουδαίου πατριώτη όπως ο Μουσολίνι, και να αντικαταστήσουν την κυβέρνησή του, την αλύγιστη ηγεσία του, με μια τρεμάμενη μάζα κλαψιάρηδων, ανακατεμένη με αρχαία κόκαλα. Μα κάτι τέτοιο δεν θα μπορούσε να ζήσει. Να επιβιώσει. Έχει αφανιστεί. Και τώρα, η Γερμανία και η Ιταλία οδεύουν προς το πεδίο της μάχης, ξανά μαζί, σύντροφοι εν όπλοις, για να υπερασπιστούν τον ιερό αγώνα της ευρωπαϊκής επανάστασης. Και για ακόμη μία φορά, οι στρατιώτες και των δύο εθνών γνωρίζουν ότι έχουν την κοινή επιδίωξη να εξαπολύσουν τον αγώνα τους, εναντίον των εχθρικών δυνάμεων, του κόκκινου μετώπου, του πλήθους των αντιδραστικών, να εξαπολύσουν τον αγώνα τους για ελευθερία και ψωμί. Ναι, όντως, το παράσιτο έχει αφαιρεθεί. Ο Μπαντόλιο έχει παραδοθεί, και ο Άξονας ζει ξανά.»

Ραδιοφωνική εκπομπή,
4 Ιανουαρίου 1944

«Πώς είναι δυνατόν ο μέσος Βρετανός στρατιώτης και ναύτης να δέχθηκε να πεθάνει το '39, το '40 ή το '41 για την αποκατάσταση της ανεξάρτητης Πολωνίας, ενώ θα πρέπει σήμερα να πεθάνει ούτως ώστε να κυβερνήσουν οι Σοβιετικοί την Ευρώπη; Δεν καταλαβαίνει ότι είναι θύμα ψεύτικων προφάσεων;»

Ραδιοφωνική εκπομπή,
17 Απριλίου 1944:

«Σήμερα, υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες Βρετανοί στρατιώτες που θα πεθάνουν κατά τη διάρκεια της προσπάθειας τους να εισβάλουν στη δυτική Ευρώπη. Είναι έτοιμοι να θυσιάσουν τις ζωές τους… μα για ποιον λόγο; Για τη χώρα τους; Προφανώς και όχι! Η Βρετανία δεν έχει μπροστά της παρά μια βλοσυρή προοπτική φτώχειας. Για τα δικαιώματα των μικρών εθνών; Φυσικά και όχι. Ποιος Βρετανός πολιτικός θέλει να ακούσει σήμερα για την Πολωνία; Για ποιον λόγο, λοιπόν, θα πρέπει να πεθάνουν αυτοί οι άνδρες; Επρόκειτο να πεθάνουν για την ιουδαϊκή πολιτική των Στάλιν και Ρούζβελτ. Αν υπάρχει κάποιος άλλος λόγος για τη θυσία τους, προκαλώ τον κ. Τσώρτσιλ να τους τον πει.»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 24 Ιουνίου 1944:

«Εδώ και έναν μήνα, το Λονδίνο και η νότια Αγγλία βομβαρδίζονται. Για εννιά μέρες, με πολύ λίγη διακοπή, οι πύραυλοι V-1 πέφτουν στην πρωτεύουσα της Βρετανίας. Ας σας υπενθυμίσω ότι το όνομα V-1 έχει δοθεί, επισήμως, σε αυτά. «V» είναι το αρχικό γράμμα για τη γερμανική λέξη *Vergeltung*, που σημαίνει «αντίποινα», και η χρήση τους για να υποδηλώσει τη νίκη θα πρέπει να είναι οικεία σε όλους, σχεδόν, τους ακροατές μου. Ο ίδιος ο όρος V-1 υπονοεί, βεβαίως, ότι η Γερμανία έχει επιπρόσθετα νέα όπλα, τα οποία δεν έχουν ακόμη χρησιμοποιηθεί εναντίον του εχθρού. Αυτό είναι γεγονός, και είναι ένα γεγονός που ακόμη και η βρετανική κυβέρνηση έχει αρχίσει να συνειδητοποιεί.»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 14 Ιουλίου 1944:

«Οι σημερινοί κυβερνήτες της Βρετανίας έχουν βαθιά συνείδηση της ανάγκης να υποσχεθούν κάτι στον λαό, μα τους ανησυχεί η σκέψη ότι δεν έχουν καμία βέβαιη απάντηση. Όταν τελειώσουν οι εχθροπραξίες, θα υπάρχει η προσδοκία της εκπλήρωσης των υποσχέσεών τους. Γνωρίζουν ότι αυτό δεν είναι εφικτό, και φοβούνται μήπως παραβιάσουν ειδικές εγγυήσεις, κάτι που θα είχε σαν αποτέλεσμα τον εκτοπισμό τους από ένα κύμα λαϊκής αγανάκτησης. Κατά συνέπεια, χωρίς να κάνουν συγκεκριμένες υποσχέσεις, υπονοούν ότι με το που τελειώσει ο πόλεμος θα υπάρχει εργασία και αφθονία για όλους. Ακολουθώντας αυτήν την πολιτική, αθετούν τις υποσχέσεις τους προς του Βρετανούς στρατιώτες που πολεμούν στα πολεμικά μέτωπα της Ευρώπης.

Αυτοί οι πολιτικοί δεν μπορούν, και ούτε θα μπορέσουν, να πουν στον λαό τον λόγο για τον οποίο έχουν οδηγηθεί σε αυτό τον πόλεμο, και

γνωρίζουν πολύ καλά ότι όλες οι θυσίες που έχουν κάνει για τους αδήλωτους στόχους τους, μετά τη σύγκρουση δε θα αποζημιωθούν.»

Ραδιοφωνική εκπομπή,
28 Αυγούστου 1944:

«Σαν σήμερα, πριν από πέντε χρόνια, έφτασα στο Βερολίνο, έχοντας την προηγούμενη ημέρα εγκαταλείψει το Λονδίνο και κάμποσες επαφές που αποτελούσαν μέρος της ζωής μου. Νιώθω, συνεπώς, ότι απόψε έχω το δικαίωμα να χρησιμοποιήσω έναν προσωπικό τόνο, που, διαφορετικά, θα έδειχνε ασυνήθιστος. Εκείνοι που δεν έχουν νιώσει ποτέ όσα μου έμαθαν να νιώθω για την Αγγλία, εκείνοι που ποτέ δεν υπέφεραν για την Αγγλία όπως υπέφερα εγώ κατά τη διάρκεια όλων αυτών των ετών, δεν θα ξέρουν και δεν θα κατανοήσουν το τι σήμαινε αυτή μου η απόφαση. Στις εικόνες των περισσοτέρων ανθρώπων παραμένουν, σταθερά στη μνήμη, ορισμένες ανεξίτηλες εικόνες, λίγες στον αριθμό, μα επίσης τόσο καθαρές που τίποτα δεν μπορεί να τις σβήσει. Και μία από αυτές τις σπάνιες, μα παντοτινές, εικόνες, ήταν οι τελευταίες στιγμές εκείνης της γης στην οποία είχα αφιερωθεί, και που, ουσιαστικά, έβλεπα πια να μην είναι παρά αποικία της Παλαιστίνης. Στις 26 Αυγούστου, πριν από πέντε χρόνια, στεκόμουν μαζί με τη σύζυγο μου, την οποία γνώρισα και παντρεύτηκα κατά τον αγώνα να σώσουμε την Αγγλία από τη μοίρα που της έλαχε τον Σεπτέμβριο του 1939, στο κατάστρωμα του πλοίου από το Ντόβερ στην Οστάνδη. Ήταν μία από αυτές τις πανέμορφες, τελευταίες καλοκαιρινές ημέρες, στις οποίες ο ήλιος τρυπάει τη θολούρα που κρέμεται πάνω από τη γαλάζια θάλασσα. Κρατήσαμε τα βλέμματά μας σταθερά επάνω στους λόφους του Ντόβερ, μέχρις ότου η καταχνιά τα τύλιξε με εκείνο το αδιαπέραστο πέπλο που, για εμάς, ήταν το τέλος μιας παλιάς ζωής και η αρχή μιας νέας. Όταν δεν μπορούσαμε να δούμε πια καθόλου τη γη την οποία τόσο αγαπήσαμε και την οποία προσπαθήσαμε να υπηρετήσουμε, είπα στη σύζυγο μου, αρκετά απότομα: «Ας πάμε για μεσημεριανό». Κι έτσι κάναμε.

Δεν ήταν ούτε κυνισμός, ούτε σαρδόνιο χιούμορ· ήταν το τέλος μιας εποχής και η αρχή μιας νέας. Και τώρα, πέντε χρόνια μετά, οφείλω να σας

πω ότι δεν έχω μετανιώσει ποτέ γι' αυτήν μου την απόφαση. Σήμερα, είμαι περήφανος γι' αυτήν. Αν υπάρχουν κίνδυνοι που απειλούν το Ράιχ, και οι οποίοι, τότε, δεν μπορούσαν να φανούν, το θεωρώ προνόμιο μου να τους αντιμετωπίσω και να κάνω ό,τι μπορώ για να τους ξεπεράσουμε. Ο αγώνας τον οποίο πρέπει να διεξάγει σήμερα η Γερμανία είναι αρκετά δύσκολος, μα όχι ανυπέρβλητος. Υπάρχουν πολλές αποζημιώσεις. Ο Γερμανός γνωρίζει ότι λίγα χρόνια πριν ξεκινήσει ο πόλεμος, ο Φύρερ είχε λύσει το πρόβλημα της ανεργίας. Μια νύχτα της άνοιξης του 1939, κι ενώ περπατούσα κατά μήκος της οδού Πικαντίλι, παραλίγο να πέσω κάτω εξαιτίας μερικών πλαγιασμένων μορφών, μερικών φτωχών τεμαχίων, εγκαταλελειμμένων από την ανθρωπιά, που ξάπλωναν στο πεζοδρόμιο επειδή δεν τους δεχόταν καμία στέγη. Παραδέχομαι ότι δεν εξεπλάγην· για πολλά χρόνια είχα γίνει μάρτυρας της εξαθλίωσης, της φτώχειας, των βασάνων εκείνων των φτωχών όντων που πολέμησαν στον τελευταίο πόλεμο και που επέστρεψαν από το μέτωπο υπερβολικά αδύναμοι, στο σώμα ή στο μυαλό, για να αξιώσουν μια ευκαιρία στον θηριώδη, ανηλεή, εγωιστικό ανταγωνισμό για εργασία, ο οποίος αποτελούσε το βασικό είδος κυνηγιού στην Αγγλία των ετών 1919-1939. (…)

Σήμερα, ο γερμανικός λαός έχει την πολύτιμη και ξεκάθαρη γνώση ότι η νίκη τους θα έχει θετική αξία. Παρά τα πλήγματα και τις απογοητεύσεις που έχουν βιώσει, είναι πεπεισμένοι ότι η τελική νίκη θα είναι δική τους. Και το εννοώ ότι πραγματικά θα είναι δική τους. Μα ακόμη κι αν ο αγγλικός λαός έχει παραδοθεί στον οργασμό εκείνης της υστερικής αισιοδοξίας που ο Τσώρτσιλ έχει εμφυτεύσει στα μυαλά τους, εκείνοι θα πρέπει, αν και θαμπά, να συνειδητοποιήσουν ότι στην υποθετική περίπτωση μιας νίκης των Συμμάχων, η μόνη αποζημίωση που θα πρέπει να περιμένουν για όλες τις θυσίες και τα δεινοπαθήματα τους, θα είναι τα ψίχουλα που ο Ρούσβελτ και ο Στάλιν, ίσως, σε μία απρόσεκτη και αναπάντεχη στιγμή, τινάξουν από τα τραπέζια των θριάμβων τους.

Αρκεί κάποιος να αναφέρει τη λέξη «Πολωνία» για να συνειδητοποιήσει ότι η Βρετανία έχει γίνει τόσο φτωχή, που δεν τη σέβεται κανείς. Όταν παρατηρώ τη φρικτή παράδοση της Βρετανίας στον μπολσεβικισμό, μπορώ μονάχα να συγχαρώ τον εαυτό μου για την απόφαση που πήρα πριν από πέντε χρόνια. Κάποτε, κατά τη διάρκεια της νιότης μου, επεδίωκα ένα αξίωμα, μα – και αυτό το λέω έχοντας πλήρη συνείδηση της εντύπωσης που αυτό θα προκαλέσει στους ακροατές μου – αν σήμερα διατηρούσα το αξίωμα, θα το εγκατέλειπα παρά να γίνω μέρος της δημιουργίας μιας

μπολσεβικικής ηγεμονίας στην Ευρώπη, μια ηγεμονία η οποία, αν εδραιωθεί, θα μειώσει την Αγγλία στο επίπεδο του Μονακό ή του Λιχτενστάιν.

Ο Αδόλφος Χίτλερ μάχεται για ένα ιδεώδες το οποίο δε χρειάζεται ιδιαίτερο κόπο να εδραιωθεί, από τη στιγμή που έχει ήδη εκδηλωθεί ως μια αναντίρρητη και δυναμική ώθηση της εποχής μας. Και, δόξα τον Θεό, στη Γερμανία έχουμε τα ιδεώδη μας – αγνά και ακηλίδωτα. Ο Τσώρτσιλ λέει ότι ο πόλεμος γίνεται «ολοένα και λιγότερο ιδεολογικός μέρα με τη μέρα», κι έτσι ομολογεί ότι το ανεκτίμητο και υπερβατικό όπλο της ηθικής ισχύος βρίσκεται στα χέρια του Εθνικοσοσιαλιστικού Ράιχ. Όποιες συμπτωματικές και εφήμερες ατυχίες τύχουν στους άνδρες του Φύρερ, σε αυτόν τον αγώνα για το μέλλον, η νίκη της ιδέας τους είναι ήδη καταγεγραμμένη στους πίνακες της ιστορίας. Σε εμάς, τους Εθνικοσοσιαλιστές, και όχι στο οικόσημο των Ουίνδσορ, ανήκει το υπερήφανο και ευγενές σύνθημα: «Ο Θεός και το Δίκαιό μου».»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 17 Σεπτεμβρίου 1944:

«Ο βομβαρδισμός από έναν νέο μηχανισμό είναι ουσιαστικός για τον πόλεμο εναντίον της Αγγλίας. Αυτή η κίνηση καθυστέρησε πάρα πολύ, μα ποιος μπορεί να διαψεύσει το γεγονός ότι, από στρατιωτική άποψη, η στιγμή που επιλέχθηκε είναι η πιο κατάλληλη; Η Γερμανία έχει μυστικά όπλα, περισσότερα του ενός.»

Ραδιοφωνική εκπομπή, 6 Απριλίου 1945:

«Ο Φύρερ έχει, ξανά και ξανά, δηλώσει κατηγορηματικά ότι η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία δεν θα παραδοθεί ποτέ, και αυτή η διαβεβαίωση έχει επαναληφθεί τόσο συχνά από τους εκπροσώπους τύπου

της γερμανικής κυβέρνησης, που δεν χωρά αμφιβολία για τη μεταβολή της μονιμότητας αυτής της διάθεσης. Ωστόσο, γνωρίζω πολύ καλά ότι πολλοί, και στη Βρετανία και στις Η.Π.Α., αρέσκονται στην ελπίδα ότι οι αεροπορικές επιθέσεις εναντίον του γερμανικού άμαχου πληθυσμού, τα στρατιωτικά πλήγματα και, τέλος, μια εισβολή τεραστίων μεγεθών, θα φέρουν την πολυπόθητη, για εκείνους, γερμανική συντριβή.»

Τελευταία ραδιοφωνική εκπομπή που μεταδόθηκε, 30 Απριλίου 1945:

(Σημείωση: οι πρώτες λέξεις λείπουν) «… που η γερμανική αντίσταση συνεχίζει, παρά τις πρόσφατες επιτυχίες των Συμμάχων κατά τις τελευταίες ημέρες. Η Γερμανία είναι βαριά πληγωμένη, μα το ηθικό της δεν έχει σπάσει. Ο λαός της έχει την επίγνωση των καθηκόντων του, καθώς και εκείνων του έθνους της. Σε αυτήν την ώρα της υπέρτατης δοκιμής, δείχνει να γνωρίζει με διαύγεια τη θέση στην οποία βρίσκεται η Ευρώπη, κάτι που δυστυχώς είναι απαγορευμένο για τον λαό της Βρετανίας, και γνωρίζουν ότι, πλέον, απομένει το δίλημμα του πολιτισμού ή της μπολσεβικοποίησης. Αυτή είναι η κυρίαρχη αλήθεια, μπροστά στην οποία άλλες εκτιμήσεις δείχνουν να κατέχουν δεύτερη ή κατώτερη θέση.

Πόσο ταπεινό, πόσο ακίνδυνο μοιάζει το αίτημα της Γερμανίας για την επιστροφή του Ντάντσιχ συγκριτικά με τα όσα έχει αποκτήσει η Σοβιετική Ένωση και με τις περαιτέρω φιλοδοξίες του Κρεμλίνου; Ο Στάλιν δεν είναι ικανοποιημένος με την Πολωνία, τη Φινλανδία, τα Βαλτικά Κράτη, τη Ρουμανία, τη Βουλγαρία, την Ουγγαρία και την ανατολική Σλοβακία. Επιθυμεί ολόκληρη την κεντρική Ευρώπη και τη Νορβηγία, την Τουρκία, καθώς και την Περσία. Αν αυτές οι επικράτειες πέσουν στα χέρια του, η δίψα του για αύξηση κύρους, απλά θα συνεχιστεί. Βλέπει τώρα το μπολσεβικικό όνειρο μιας παγκόσμιας επανάστασης των προλετάριων να αλλάζει σε μια υπαρκτή, πολιτική προοπτική. Τέτοια είναι η συμπεριφορά του Κόκκινου Δικτάτορα, ο οποίος απειλεί την ασφάλεια ολόκληρου του κόσμου και του οποίου η δύναμη, σήμερα, αποτελεί τον μεγαλύτερο κίνδυνο της σύγχρονης εποχής.

Οι νίκες της Βρετανίας είναι άκαρπες, την αφήνουν φτωχή, και αφήνουν τον λαό της πεινασμένο· την αφήνουν χωρίς τις αγορές και τον πλούτο που κατείχε πριν από έξι χρόνια. Ωστόσο, υπεράνω όλων, την αφήνουν με ένα πολύ μεγαλύτερο πρόβλημα. Πλησιάζουμε στο τέλος μιας φάσης της ευρωπαϊκής ιστορίας, μα η επόμενη δε θα είναι περισσότερο χαρμόσυνη. Θα είναι δυσοίωνη, πιο δύσκολη, και πιθανότατα, πιο αιματηρή. Και τώρα, ρωτώ από καρδιάς: Θα μπορέσει η Βρετανία να επιβιώσει; Είμαι βαθύτατα πεπεισμένος ότι χωρίς τη γερμανική βοήθεια, όχι. Χάιλ Χίτλερ, αντίο!»

Τελευταία ραδιοφωνική εκπομπή που ηχογραφήθηκε, 30 Απριλίου 1945:

«Αυτό το βράδυ, θα σας μιλήσω για τη Γερμανία. Αυτή είναι μια ιδέα που πολλοί από εσάς έχετε αποτύχει να κατανοήσετε. Επιτρέψτε μου να σας πω ότι στη Γερμανία υπάρχει ακόμα ένα πνεύμα ενότητας και ένα πνεύμα δύναμης. Επιτρέψτε μου να σας πω ότι εδώ έχουμε έναν ενωμένο λαό, που είναι ταπεινός στις επιθυμίες του. Δεν είναι ιμπεριαλιστές, δεν επιθυμούν να πάρουν αυτό που δεν τους ανήκει. Αυτό που θέλουν είναι να ζήσουν την ήσυχη ζωή τους, χωρίς να ενοχλούνται από εξωτερικές επιρροές. Αυτή είναι η Γερμανία που γνωρίζουμε. Μπορώ να θυμηθώ, όταν γυρίσω τη μνήμη μου πίσω στο 1932 και στο 1931, πως γίνονταν τα πάντα με σκοπό να υποκινηθεί το μίσος της Αγγλίας απέναντι στη Γερμανία. Θυμάμαι τους παλιούς μου φίλους να λένε: «Τι πρέπει να κάνουμε με αυτόν τον άνδρα, τον Χίτλερ; Θέλει την Πολωνία, θέλει την Τσεχοσλοβακία. Τι θα πρέπει να κάνουμε αν θέλει περισσότερα;» Τώρα, αυτή τη στιγμή, επιβάλλεται να σκεφθείτε, πόσα έχει πάρει ο Στάλιν, και πόσα εποφθαλμιά.

Σας ζητώ να θυμηθείτε ότι το 1939, τον Αύγουστο, το μόνο ζήτημα ήταν αυτό της επιστροφής του Ντάντσιχ πίσω στο Ράιχ. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Πόσο μικρό πρόβλημα ήταν αυτό, συγκριτικά με τα όσα έχουμε να αντιμετωπίσουμε σήμερα! Σίγουρα, αν είχαμε την κοινή λογική να συμφωνήσουμε ότι ο γερμανικός πληθυσμός του Ντάντσιχ θα πρέπει να επιστρέψει στο Ράιχ, τότε ίσως τώρα να είχαμε ειρήνη. Ίσως να είχαμε

αποφύγει όλα τα μίση που μπορούν, σταδιακά μόνο, να αποκατασταθούν. Τώρα, Άγγλοι ακροατές μου, το πρόβλημα είναι αυτό… Η Γερμανία, για να το θέσω έτσι, δεν είναι πια ο κύριος παράγοντας στην Ευρώπη. Η Γερμανία ίσως είναι – μπορεί να κάνω λάθος – μα θα πω μόνο ότι τα γερμανικά στρατεύματα έχουν ηττηθεί σε πολλά μέτωπα. Μα σας ρωτώ, πώς θα καταστεί δυνατό για την Αγγλία να διατηρήσει ένα μέτωπο απέναντι στη Σοβιετική Ρωσία, χωρίς τη βοήθεια των γερμανικών λεγεώνων; Αυτό είναι ένα ερώτημα που θα εξετάζεται και θα συζητιέται ίσως επ' άπειρον. Δεν μπορώ να υποσχεθώ κάποια λύση· μπορώ μόνο να πω ότι αν η Γερμανία και η Αγγλία είχαν αποφασίσει, μαζί, να διατηρήσουν την ευημερία αυτής της ηπείρου, τότε θα ήλπιζα, τότε θα ήμουν περισσότερο χαρούμενος.

Μα μέχρι τώρα, σύμφωνα με την πολιτική της, η Αγγλία έχει επιτρέψει στη Γερμανία να θυσιάσει μέχρι και την τελευταία, την εσχάτη των πηγών της, σε μια προσπάθεια να αναχαιτίσει την μπολσεβικική επέλαση. Αν έχω δίκιο, τότε μπορώ μόνο να πω ότι ο λαός της Βρετανίας αξίζει τα όσα θα πάθει στο μέλλον. Μιλάω τώρα προσωπικά. Θέλω να σας μιλήσω γι' αυτά που ξέρω και γι' αυτά που νιώθω. Πάντοτε ήλπιζα και πίστευα ότι στην έσχατη ανάγκη θα υπάρξει μια συμμαχία, μια κοινοπραξία, μια κατανόηση μεταξύ της Αγγλίας και της Γερμανίας. Ε λοιπόν, αυτή τη στιγμή κάτι τέτοιο μοιάζει απίθανο. Καλώς. Αν δεν μπορεί να γίνει αυτό, τότε μπορώ μόνο να πω ότι όλο μου το έργο ήταν μάταιο. Μπορώ μόνο να πω ότι έχω προσπαθήσει, μέρα-νύχτα, να επιστήσω την προσοχή του βρετανικού λαού στην απειλή από την Ανατολή. Αν δεν θέλουν να με ακούσουν, αν είναι αποφασισμένοι να μην με ακούσουν, τότε μπορώ μόνο να πω ότι η μοίρα που θα τους επιβληθεί στο τέλος, θα είναι η μοίρα που τους αξίζει. Πιο πολλά δεν μπορώ να πω.

Αντιθέτως, τώρα λοιπόν, απόψε, θα πρέπει να αναφερθούμε σε ένα δύσκολο ζήτημα, αυτό της Πολωνίας. Γνωρίζω ότι πολλοί από εσάς έχετε αρρωστήσει, έχετε κουραστεί να αυτή τη λέξη, μα αν κοιτάξουμε τα τελευταία πέντε ή έξι χρόνια, δεν μπορούμε παρά να θυμηθούμε ότι η Πολωνία ήταν απλά η πρόφαση για την κήρυξη του πολέμου εναντίον της Γερμανίας. Οι Σύμμαχοι, στη Δύση, είπαν: «Η Πολωνία βρίσκεται σε κίνδυνο, συνεπώς, θα πρέπει να πάρουμε τα όπλα.» Ελπίζω ότι αυτές τις ημέρες, πεντέμισι, έξι χρόνια μετά, να μην έχουν ξεχάσει τελείως αυτήν την πρόκληση. Βέβαια, στο μεσοδιάστημα, πολλά έχουν συμβεί. Θέλω να σας εγγυηθώ ότι σχετικά με το ζήτημα των Βαλτικών Κρατών, της Πολωνίας και των Βαλκανίων, ο Τσώρτσιλ έχει δώσει όλα όσα μπορούσαν να δοθούν.

Αυτό σας το εγγυώμαι, μα πιστεύω ότι ο μέσος βρετανικός νους θα συνεχίσει να πιστεύει ότι αν συνεχίζει να κυριαρχεί στην Ευρώπη μία μόνο δύναμη, δεν θα υπάρξει ποτέ πιθανότητα ειρήνης· δεν θα υπάρξει ασφάλεια για τη Βρετανία. Και σήμερα, είναι δεδομένο ότι η γερμανική Βέρμαχτ στέκεται ανάμεσα στις σοβιετικές ορδές και στα βρετανικά στρατεύματα. Αν παραδοθεί η Βέρμαχτ, αν τελειώσει η αντίσταση, τότε θα πρέπει εσύ, βρετανικέ λαέ, να έλθεις σε συμβιβασμό με τους μπολσεβίκους. Και τι θλιβεροί όροι που θα ήταν αυτοί…

Δεν θέλω να προβλέψω· δεν θα μπω σε μια τέτοια διαδικασία. Από μόνη της η Διάσκεψη του Σαν Φρανσίσκο δείχνει πόσα λίγα θα πρέπει να περιμένετε από τους μπολσεβίκους. Και συνεπώς, εν κατακλείδι, θα έλεγα μόνο το εξής: απλά σιγουρευτείτε ότι το τέλος αυτού του παγκοσμίου πολέμου δεν θα είναι η αρχή ενός μεγαλύτερου, αδιανόητου παγκοσμίου πολέμου. Τώρα, σε αυτήν την πιο σοβαρή, σύγχρονη εποχή, σας ικετεύω να καταλάβετε ότι ο αγώνας συνεχίζεται!

Σίγουρα θα έχετε ακούσει κάτι για τη Μάχη του Βερολίνου. Ξέρετε ότι διεξάγεται μια φοβερή σύγκρουση, που έχει συγκλονίσει τον κόσμο… Καλώς. Θα πω ότι όσοι έχουν πεθάνει σε αυτή τη Μάχη του Βερολίνου, έχουν δώσει τις ζωές τους για να αποδείξουν πως ό,τι κι αν συμβεί, η Γερμανία θα ζήσει. Κανένας εξαναγκασμός, καμία καταπίεση και κανένα τυραννικό μέτρο που ίσως εισάγει κάποιος ξένος εχθρός, δεν θα συντρίψει τη Γερμανία. Η Γερμανία θα ζήσει διότι ο λαός της Γερμανίας έχει μέσα του το μυστικό της ζωής, της αντοχής, της θέλησης και της πυγμής. Έτσι, με αυτές τις τελευταίες λέξεις – ίσως να μην με ακούσετε ξανά για μερικούς μήνες – λέω: *«Es lebe Deutschland!» (Ζήτω η Γερμανία!).* Χάιλ Χίτλερ, αντίο.»

«Η Γερμανία καλεί. Μόλις ακούσατε το "Views on the News",
από τον Ουίλιαμ Τζόυς.
Ευχαριστούμε για την προσοχή σας…»

Διάφορα Αποσπάσματα

«Οι Αμερικάνοι», άρθρο στην εφημερίδα «Hamburger Fremdenblatt», 6 Οκτωβρίου 1944 (απόσπασμα):

«Ο Λόρδος Χο-Χο, ο διάσημος εκφωνητής του γνωστού «Germany calling…», περιγράφει μέσω καθημερινών παραδειγμάτων τις αιτίες της αμοιβαίας αντιπάθειας μεταξύ των Άγγλων και των Αμερικανών».

Τι πιστεύει πραγματικά ο «Τζον Στριτ», ο μέσος Άγγλος, ο άνδρας του πεζοδρομίου, για τα ξαδέρφια του που βρίσκονται στην άλλη πλευρά της μεγάλης θάλασσας; Αυτή η ερώτηση μπορεί να απαντηθεί με βάση την πεποίθηση του μέσου όρου, διότι διαφορετικά, ένας θα μπορούσε, πιθανότατα, να μπει στον πειρασμό να καταγράψει, για παράδειγμα, τη συμπεριφορά του Τσώρτσιλ απέναντι στους Γιάνκηδες ως την τυπική των συμπατριωτών του. Και όντως, αυτό θα ήταν ένα μεγάλο λάθος: η πλειοψηφία των Άγγλων δεν συμφωνεί με αυτήν την, αρκετά διαχυτική, φιλοαμερικάνικη συμπεριφορά του πρωθυπουργού της. Εγώ ο ίδιος ήλθα σε αυτή τη γη ως ένα τέκνο Άγγλων γονιών στη Νέα Υόρκη, και οφείλω να παραδεχθώ ότι από την πρώτη ώρα της συνειδητής ζωής μου, κληρονόμησα την απερίφραστη αντιπάθεια της μητέρας μου για τους Αμερικάνους. Και θυμάμαι πως κάποτε, όταν ήμουν σε θέση να καταλάβω το τι εκείνη εννοούσε, μου είπε: «Δεν θα ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου πόσο μοναχικά ένιωθα στην Αμερική. Ακόμη και πριν γεννηθείς, ήσουν η μοναδική μου παρηγοριά σε αυτήν την ατμόσφαιρα της αλλοκοτιάς, της έλλειψης κατανόησης και εχθρότητας.» Τώρα, λοιπόν, μια τέτοια ακραία συμπεριφορά προς τους Αμερικάνους δεν αποτελεί και καθόλου εξαίρεση. Και όντως, έχω διαπιστώσει ότι αυτή η συμπεριφορά είναι αρκετά συνηθισμένη ανάμεσα στους Άγγλους που είχαν, πραγματικά, την ευκαιρία της κοντινής επαφής με τους κατοίκους της πρώην αποικίας τους.

Για παράδειγμα, πριν από λίγο μόλις καιρό, ξεφύλλιζα ένα πρόσφατο αγγλικό περιοδικό. Κι εκεί, βρήκα ένα άρθρο, από το οποίο εύκολα μπορεί κάποιος να ανάγει συμπεράσματα. Ένας αρκετά απλός χωρικός, αγγλικής

καταγωγής, ρωτήθηκε για το τι πίστευε σχετικά με τους Αμερικάνους στρατιώτες στην Αγγλία. Έξυσε το κεφάλι του, χαμογέλασε ειρωνικά και είπε: «Ε λοιπόν, οι Αμερικάνοι είναι όλοι εντάξει. Απλά δεν αντέχω τους λευκούς τύπους που είναι μαζί τους.» Δεν είναι αξιοσημείωτο ότι ένα αγγλικό περιοδικό έχει καταστήσει ξεκάθαρο το γεγονός ότι ακόμα και οι νέγροι προτιμώνται από τους λευκούς Αμερικάνους; Ο αρχισυντάκτης δεν θα είχε επιτρέψει αυτό το αστείο να τυπωθεί, αν δεν ήταν σίγουρος ότι αυτό θα γινόταν κατανοητό από τις πλατιές μάζες.

Κατά τη διάρκεια του τελευταίου πολέμου *(ενν.: εννοείται ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος)*, ένας από τους φίλους μου έγινε μάρτυρας μιας ενδιαφέρουσας σκηνής στο λιμάνι του Λίβερπουλ. Ένας Αμερικανός στρατιώτης, που είχε μόλις καταφθάσει με το πλοίο, σκέβρωσε μπροστά σε μια ομάδα τραυματισμένων Άγγλων, και γελώντας, είπε: «Καλά, τώρα πρέπει εμείς να κερδίσουμε αυτόν τον αναθεματισμένο πόλεμο για εσάς;!» Οι Άγγλοι, σοβαρά προσβεβλημένοι, τον πέταξαν μέσα στο νερό, λέγοντας του να κολυμπήσει πίσω στο σπίτι του όσο πιο γρήγορα μπορεί.

Κατά τη διάρκεια του παρόντος πολέμου έχουν υπάρξει ανάλογα περιστατικά, και ιδιαίτερα πριν την εισβολή, όταν η Αγγλία ήταν γεμάτη με αμερικανικά στρατεύματα, υπήρξαν μέχρι και ξυλοδαρμοί και ακόμη χειρότερες αναταραχές. Οι κύριοι λόγοι ήταν η αγενέστατη συμπεριφορά των Αμερικανών προς τις Αγγλίδες γυναίκες και παιδιά, και το γεγονός ότι ο Αμερικανός στρατιώτης είχε περισσότερα χρήματα από τον Άγγλο.

Από χειρόγραφο ποίημα του ιδίου, (πιθανότατα) 1945:

Αν ποτέ πεθάνω, πείτε μόνο αυτό για μένα:
«Έδωσε τη ζωή του».

Καταχώρηση Ημερολογίου, 1 Μαΐου 1945:

«Αυτήν την τραγική ημέρα, γνωστοποιήθηκε ο θάνατος του Αδόλφου Χίτλερ – τον διαδέχεται ο Ναύαρχος Νταίνιτς, ως ο διορισμένος διάδοχος του. Φτάνω στο Φλένσμπουργκ στις 8. Για πρωινό, πρέπει να πιώ κρασί – τίποτε άλλο δεν είναι διαθέσιμο.»

Έγγραφη κατάθεση μετά την αιχμαλωσία του, 31 Μαΐου 1945:

Γεννήθηκα στο Μπρούκλυν των Η.Π.Α., στις 24 Απριλίου 1906. Πατέρας μου ήταν ο Μάικλ ΤΖΟΫΣ και μητέρα μου η Γκέρτρουντ Έμιλι ΜΠΡΟΥΚ. Ο πατέρας μου γεννήθηκε στην Ιρλανδία, μέσα ή κοντά στο Μπάλινρομπ και η μητέρα μου στο Λανκασάιρ του Σω. Γνωρίζω, αν και δεν κατέχω τα έγγραφα για να αποδείξω κάποια κατάθεση, ότι ο πατέρας μου, κατά τη στιγμή της γέννησής μου, είχε πολιτογραφηθεί Αμερικάνος, και πιστεύω ότι αργότερα έχασε την αμερικανική του υπηκοότητα, διότι δεν την ανανέωσε, έχοντας φύγει από την Αμερική το έτος 1909, κι ενώ ήμουν τριών ετών. Κατά την παραμονή μας στην Ιρλανδία και στην Αγγλία, θεωρούμασταν Βρετανοί υπήκοοι. Έζησα στην Ιρλανδία από το 1909 μέχρι το 1921, όταν και πήγα στην Αγγλία. Κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στη Αγγλία, μας αντιμετώπιζαν πάντοτε ως Βρετανούς, είτε ήμασταν, είτε όχι. Το 1940 έλαβα τη γερμανική εθνικότητα. Πιστεύω ότι αυτό έγινε στις 26 Σεπτεμβρίου, μα το πιστοποιητικό της πολιτογράφησης δεν βρίσκεται στην κατοχή μου. Το μόνο τεκμήριο που μπορώ να προσφέρω προς ενίσχυση της καταθέσεως μου είναι η καταχώρηση στο στρατιωτικό φυλλάδιο Wehrpass, που μου χορηγήθηκε αμέσως μετά την πολιτογράφησή μου, και στο οποίο αναφέρομαι ως πολίτης γερμανικής εθνικότητας.

Έχω προειδοποιηθεί ότι δεν είμαι αναγκασμένος να πω τίποτα. Κατανοώ ότι ίσως ασκηθούν αγωγές εναντίον μου, και πως ό,τι πω μπορεί να καταγραφεί και να χρησιμοποιηθεί ως αποδεικτικό στοιχείο.

(υπογραφή) *Ουίλιαμ Τζόυς*

Δράττομαι της ευκαιρίας να κάνω μια προκαταρκτική κατάθεση αναφορικά με τα κίνητρα που με ώθησαν να έλθω στη Γερμανία και να εκπέμπω ραδιοφωνικά στη Βρετανία μέσω της ραδιοφωνικής υπηρεσίας της Γερμανίας. Κίνητρό μου δεν ήταν η επιθυμία για προσωπικά κέρδη, υλικά ή μη, μα, αποκλειστικά και μόνο, το πολιτικό μου φρόνημα. Μεγάλωσα ως ένας ακραίος Συντηρητικός με ισχυρές ιμπεριαλιστικές ιδέες, μα πολύ σύντομα στη σταδιοδρομία μου, και πιο συγκεκριμένα το 1923, προσελκύστηκα από τον Φασισμό, και επακόλουθα, από τον

Εθνικοσοσιαλισμό. Μεταξύ των ετών 1923 και 1939, ακολούθησα σθεναρές πολιτικές δράσεις στην Αγγλία, κατά καιρούς ως Συντηρητικός, μα κυρίως ως Φασίστας ή Εθνικοσοσιαλιστής. Κατά την περίοδο αμέσως πριν από αυτόν τον πόλεμο, ήμουν βαθιά δυσαρεστημένος από τις πολιτικές που ακολουθούσαν οι βρετανικές κυβερνήσεις, πρώτον διότι ένιωθα ότι θα οδηγούσαν στην αναπότρεπτη ρήξη της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, και δεύτερον, διότι πίστευα ότι το υπάρχον οικονομικό σύστημα, μπροστά στις απαιτήσεις της εποχής, είναι εξ ολοκλήρου ανεπαρκές.

Ήμουν σε πολύ μεγάλο βαθμό εντυπωσιασμένος από το εποικοδομητικό έργο που είχε κάνει ο Χίτλερ στη Γερμανία, και ήμουν της άποψης ότι σε ολόκληρη την Ευρώπη, όπως επίσης και στη Βρετανία, θα πρέπει να υπάρξει μια μεταρρύθμιση όμοια με το δόγμα του Εθνικοσοσιαλισμού, παρόλο που δεν θεωρούσα ότι κάθε πτυχή του Εθνικοσοσιαλισμού, έτσι όπως υποστηρίχθηκε στη Γερμανία, θα γινόταν δεκτή από τον βρετανικό λαό.

Μια από τις κυρίαρχες πεποιθήσεις μου ήταν πως ένας πόλεμος μεταξύ της Βρετανίας και της Γερμανίας θα ήταν μια τραγωδία, των οποίων τα αποτελέσματα η Βρετανία και η Βρετανική Αυτοκρατορία δεν θα γλίτωναν, και θεωρούσα ότι μια εξαιρετικά δυσανάλογη επιρροή ασκούνταν στα ζητήματα της βρετανικής πολιτικής από τους Ιουδαίους, οι οποίοι είχαν τους λόγους τους να μισούν την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία.

Όταν τον Αύγουστο του 1939 έκανε ορατή την παρουσία της η τελική κρίση, ένιωσα ότι το ζήτημα του Ντάντσιχ δεν αποτελούσε δίκαιη αφορμή για έναν παγκόσμιο πόλεμο. Λόγω των απόψεών μου, δεν ήμουν συνειδητά διατεθειμένος να πολεμήσω για την Βρετανία εναντίον της Γερμανίας, κι έτσι, αποφάσισα να εγκαταλείψω τη χώρα από τη στιγμή που δεν επιθυμούσα να παίξω τον ρόλο του συνειδητού αντιρρησία, από τη στιγμή που πίστευα ότι στη Γερμανία θα είχα την ευκαιρία να εκφράσω και να προπαγανδίσω απόψεις, η διατύπωση των οποίων θα απαγορευόταν στη Βρετανία κατά τη διάρκεια του πολέμου. Συνειδητοποιώντας, ωστόσο, ότι σε αυτήν την αποφασιστική χρονική στιγμή είχα αρνηθεί να υπηρετήσω τη Βρετανία, έβγαλα το λογικό συμπέρασμα ότι δεν θα έπρεπε να έχω το ηθικό δικαίωμα να θέλω να επιστρέψω σε εκείνη τη χώρα, με τη δική μου θέληση, και ότι θα ήταν προτιμότερο να κάνω μια αίτηση για τη λήψη της γερμανικής υπηκοότητας κάνοντας μόνιμη κατοικία μου τη Γερμανία. Εντούτοις, παρέμεινε σε μένα απαρέγκλιτος ο στόχος της καλύτερης, εκ μέρους μου, προσπάθειας για να φέρω τη συμφιλίωση ή τουλάχιστον μια είδους κατανόηση μεταξύ των δύο χωρών.

Από τη στιγμή που εισήλθαν στον πόλεμο η Ρωσία και οι Ηνωμένες Πολιτείες, μια τέτοια συμφωνία μου φάνηκε πολύ λιγότερο πιθανή από πριν, και παρόλο που φαινόταν πιθανό ότι με τέτοιους ισχυρούς συμμάχους η Βρετανία θα κατάφερνε να νικήσει τη Γερμανία, θεώρησα ότι το τίμημα που θα έπρεπε, τελικώς, να πληρωθεί γι' αυτήν τη βοήθεια θα ήταν πολύ μεγαλύτερο από το τίμημα μιας συμφωνίας με τη Γερμανία. Αυτή η πεποίθηση δυνάμωνε από μήνα σε μήνα, έτσι όπως μεγάλωνε η δύναμη της Ρωσίας, και κατά τη διάρκεια των τελευταίων φάσεων του πολέμου ήμουν βέβαιος ότι η Βρετανία, αν και ικανή να επιτύχει έναν στρατιωτικό θρίαμβο επί των Γερμανών, θα βρισκόταν αντιμέτωπη με μια κατάσταση πολύ πιο επικίνδυνη και περίπλοκη από εκείνη του Αυγούστου του 1939, και κατά συνέπεια, μέχρι την τελευταία στιγμή επέμενα στην ελπίδα μιας αγγλο-γερμανικής κατανόησης, παρόλο που έβλεπα ότι οι πιθανότητες για κάτι τέτοιο ήταν πολύ μικρές.

Γνωρίζω ότι με έχουν καταγγείλει σαν προδότη και αυτή η κατηγορία με δυσαρεστεί, από τη στιγμή που δεν θεωρώ ότι είμαι ένοχος κάποιας δόλιας ή πλανερής πράξης εναντίον της Βρετανίας, αν και που μπορώ να κατανοήσω την αγανάκτηση που έχουν προκαλέσει οι ραδιοφωνικές μου εκπομπές. Όποια άποψη κι αν σχηματιστεί την παρούσα χρονική περίοδο σχετικά με τη διαγωγή μου, δηλώνω ότι η τελική απόφαση δεν δύναται να ισχύει, μέχρις ότου φανεί αν ή όχι η Βρετανία καταφέρει να κερδίσει την ειρήνη.

Εν κατακλείδι, θα επιθυμούσα να τονίσω το γεγονός ότι ερχόμενος στη Γερμανία και εργαζόμενος για τη ραδιοφωνία της, η σύζυγος μου είχε, ισχυρώς, επηρεαστεί από εμένα. Διαμαρτύρεται για το αντίθετο, μα είμαι σίγουρος ότι αν δεν είχα κάνει, εγώ, αυτό το βήμα, δεν θα το είχε κάνει ούτε κι εκείνη. Αυτή η δήλωση έχει διαβαστεί σε εμένα, και είναι αληθινή.

(υπογραφή) *Ουίλιαμ Τζόυς*

Επιστολή προς τον φίλο του Τζον Μπέκετ, Δεκέμβριος 1945:

«Δε μετανοώ, ούτε στον απειροελάχιστο βαθμό, για ό,τι έχω πράξει. Όσον αφορά εμένα τον ίδιο, δεν υπήρχε κάτι άλλο να κάνω. Είμαι περήφανος να πεθάνω για ό,τι έχω πράξει.»

Επιστολή προς τη σύζυγό του Μάργκαρετ, 19 Δεκεμβρίου 1945:

«…Προτιμώ να πιστεύω ότι το έργο μου δεν πήγε χαμένο· ακόμα και αφού πεθάνω, πιστεύω ότι θα το συνεχίσω. Αυτή η δήλωση ίσως φανεί παράξενη: μα εσύ, Φρίγκα μου, καταλαβαίνεις.»

Επιστολή προς την φίλη του Έθελ Σκρίμτζορ, 28 Δεκεμβρίου 1945:

«Ευελπιστώ, όπως κι εσύ, ότι με τον θάνατό μου το έργο μου θα ευδοκιμήσει· και ξέρω ότι υπάρχουν πολλοί που θα κρατήσουν τη μνήμη μου ζωντανή. Οι προσευχές σου, και άλλων, έχουν υπάρξει για εμένα, και είναι, μια μεγάλη πηγή δύναμης· και μπορώ να σου εκμυστηρευτώ ότι έχω απόλυτη ψυχική ηρεμία, έχω παραδοθεί πλήρως στη βούληση του Θεού, και είμαι περήφανος που έχω σταθεί δίπλα στα ιδανικά μου, μέχρι το τέλος. Δεν θα αντάλλαζα θέση, ούτε με τους εξολοθρευτές μου, ούτε με εκείνους που έχω αποκηρύξει. Ο λόγος που θα πεθάνω είναι, επακριβώς, τα ιδανικά μου.»

Επιστολή προς τη σύζυγό του Μάργκαρετ, Πρωτοχρονιά 1945:

«Καθώς προχωρώ προς την Άλλη Πλευρά, η πίστη μου στην τελική νίκη αυξάνεται. Το πώς αυτή θα επιτευχθεί, δεν το γνωρίζω· μα δεν έχω νιώσει, ποτέ, λιγότερο απαισιόδοξος, αν και η Ευρώπη και αυτή η χώρα θα πρέπει ίσως να υποστούν τα πάνδεινα πριν τη δικαίωση των ιδανικών μας… Απόψε, επιθυμώ, εν τέλει, να καταγράψω τις σκέψεις μου· η γαλήνη είναι ισχυρή επάνω μου, και γνωρίζω ότι όλα είναι έτοιμα για τη μετάβαση.»

Το τελευταίο μήνυμα που παρέδωσε στον αδελφό του, Κουέντιν, στις 3 Ιανουαρίου 1946, λίγο πριν εκτελεστεί:

«Στον θάνατο, όπως και σε αυτή τη ζωή, αψηφώ τους Ιουδαίους που προκάλεσαν αυτόν τον τελευταίο πόλεμο· και αψηφώ τη δύναμη του Σκότους που αντιπροσωπεύουν. Προειδοποιώ τον βρετανικό λαό για τον επιθετικό ιμπεριαλισμό της Σοβιετικής Ένωσης. Είθε η Βρετανία να γίνει ξανά μεγάλη· και την ώρα του ύψιστου κινδύνου για τη Δύση, είθε η σημαία του Αγκυλωτού Σταυρού να εγερθεί από τις στάχτες, στεφανωμένη με τις ιστορικές λέξεις: *«Ihr habt doch gesiegt!» (Και όμως, έχετε νικήσει!).* Είμαι υπερήφανος για τις ιδέες μου· και λυπάμαι για τους υιούς της Βρετανίας, που έχουν πεθάνει χωρίς να ξέρουν το γιατί.»

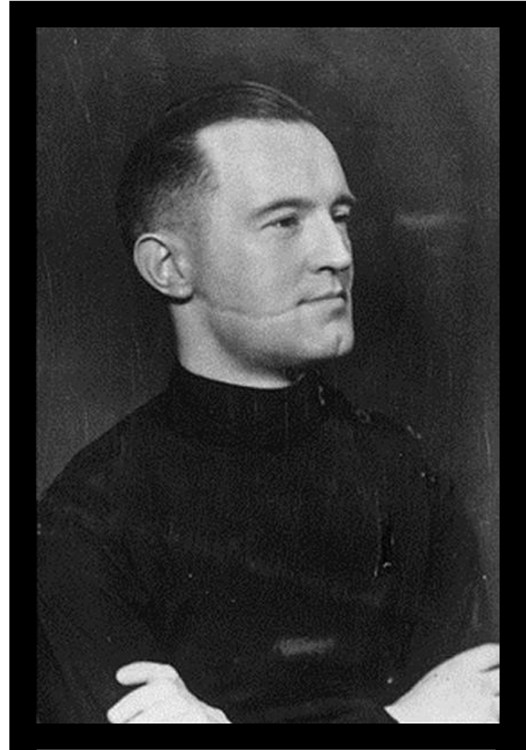
Τελευταία επιστολή προς τη σύζυγό του Μάργκαρετ, 3 Ιανουαρίου 1946:

«Σε χαιρετώ, Φρέγια, ως ο παντοτινός αγαπημένος σου!
Σίγκ Χάιλ! Σίγκ Χάιλ! Σίγκ Χάιλ!

Φωτογραφικό Υλικό

Ο Ουίλιαμ Τζόυς σε νεαρή ηλικία.
Γκαλγουέι, Ιρλανδία (1918)

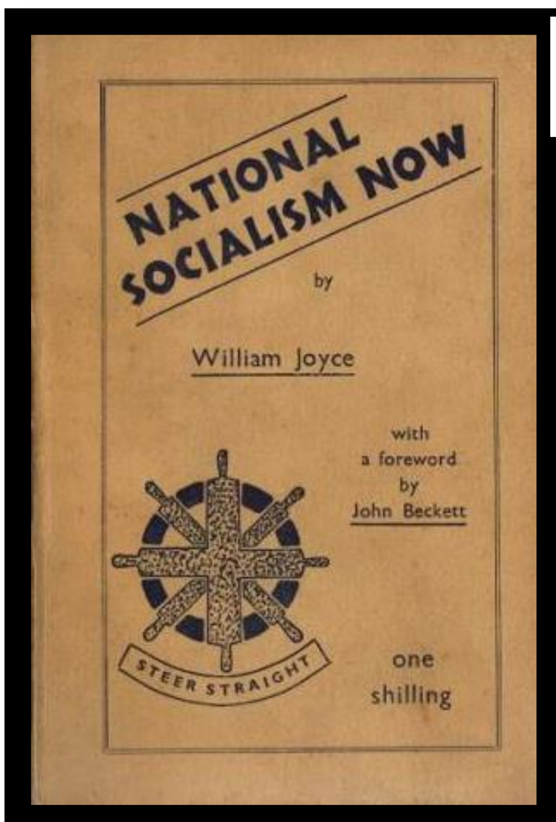

«Ο Καθηγητής»,
παρατσούκλι του Τζόυς.

Μέλη της Βρετανικής Ένωσης Φασιστών.
Πρώτος εξ αριστερών, ο Ουίλιαμ Τζόυς.
Στο κέντρο διακρίνεται ο σερ Όσβαλντ Μόσλεϊ.

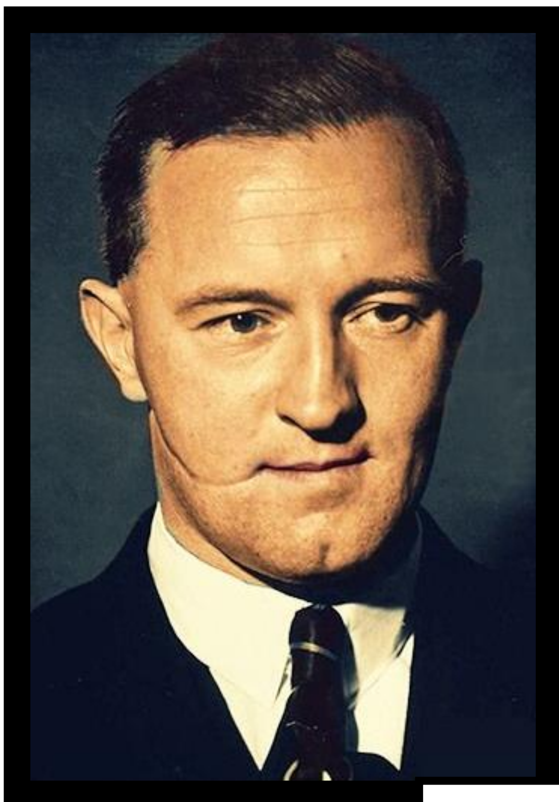
Ομιλία του μελανοχίτωνα Τζόυς στο Τσίσγουϊκ του Λονδίνου. Δεκαετία του '30

Εθνικοσοσιαλισμός Τώρα! (1937)

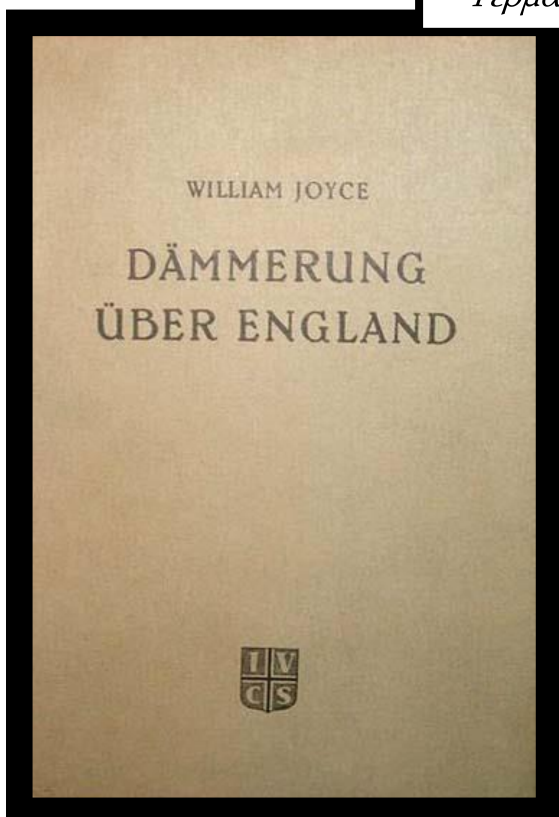

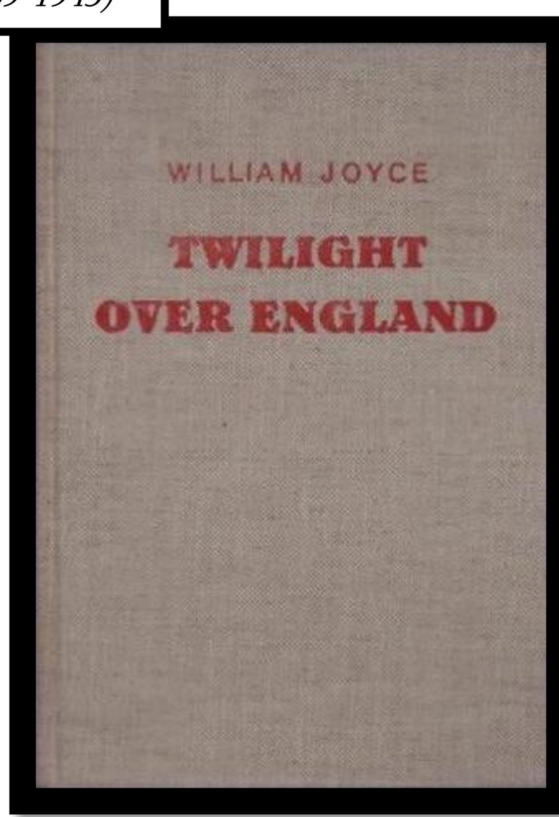
Το έμβλημα της Εθνικοσοσιαλιστικής Λίγκας. «Οιάκιζε Ευθέως»

Στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία (1939-1945)

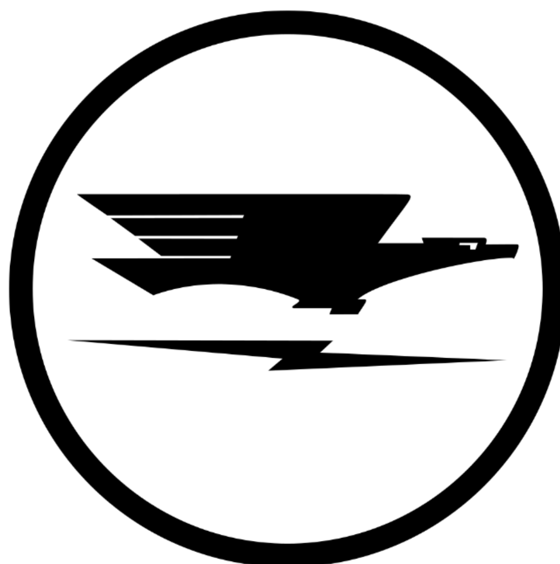

Μπροστά από την
Καγκελαρία του Ράιχ

Το έμβλημα της
Reichs-Rundfunk-Gesellschaft
(Εταιρεία Μεταδόσεων του Ράιχ)

Η σύζυγος του
Ουίλιαμ, Μάργκαρετ

Προπαγανδιστικές αφίσες υπέρ των Βρετανικών Ελευθέρων Σωμάτων (British Free Corps / Britisches Freikorps)

Η αιχμαλωσία.
Είναι έκδηλη η περιφρόνηση στα πρόσωπά τους.

«Εγώ είμαι η Ανάσταση και η Ζωή»
«Δώσε του Ανάπαυση»
ΟΥΪΛΙΑΜ ΤΖΟΫΣ
23 Απριλίου 1906 – 3 Ιανουαρίου 1946

Βιβλιογραφία

Barry, John Vincent Sir
“Treason, Passports and the Ideal of a Fair Trial,” *Res Judicatae*, vol. 7, no. 3. Melbourne: Butterworth, 1957.

Cahill, Matthew Rock.
“Silencing Lord Haw-Haw: An Analysis of British Public Reaction to the Broadcasts, Conviction and Execution of Nazi Propagandist William Joyce”, *Student Theses, Papers and Projects (History)*, 2015.

Cole, J. A. (John Alfred)
Lord Haw-Haw: The Full Story of William Joyce. London: Faber and Faber, 1987.

Hall, John William
Trial of William Joyce. London: W. Hodge & Co., 1946.

Joyce, William
National Socialism Now. London: National Socialist League, 1937.
Twilight over England. Berlin: Internationaler Verlag, 1940.
Dämmerung über England. Berlin: Internationaler Verlag, 1940.

Martland, Peter.
Lord Haw Haw: The English Voice of Nazi Germany. Lanham: The Scarecrow Press, Inc., 2003.

Walsh, Michael.
The Martyrdom of William Joyce. Uckfield: Historical Review Press, 2002.

West, Rebecca.
The Meaning of Treason. London: Macmillan, 1949.

UK National Archives (TNA) KV/2/245-250

Ευρετήριο Αποσπασμάτων των Ραδιοφωνικών Εκπομπών

Ευρετήριο Διαφόρων Αποσπασμάτων

Kukncion Asma